

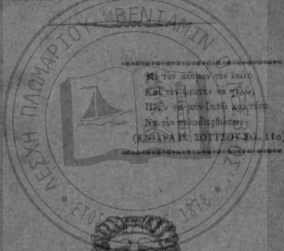
Ο ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

ἢ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

1837

Ο
ΜΕΝΙΠΠΟΣ,
ἢ
ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μὲ τὸν κόσμον τὸν λοιλὸν
Καὶ τὸν ψεύτην νὰ γελῶ,
Πλὴν νὰ μὴν ζητῶ καὶ τὸσο
Νὰ τὸν πολυδιερθώσω.

(ΚΙΘΑΡΑ Π. ΣΟΥΤΣΟΥ σελ. 110.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ν. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

1837.

ΚΙΛΙΚΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

1881

Τῇ
 ΕΝΑΡΕΤΩΙ
 ΚΑΙ
 ΚΑΛῶ ΠΟΛΙΤῇ
 ΚΥΡΙῶ
 ΠΕΡΙΚΛΕΙ
 ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛῶ
 ΤΟ
 ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥΤΟ
 ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ.
 Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.

Ἄν εὐπλαχνικὴν δὲν εἶχες καὶ εὐγενικὴν καρδίαν,
 Καὶ ἂν δὲν μὲ ἐδύνηθαι μὲ τὴν τόσην εὐγνωσίαν,
 Ἡμπορῶ νῦν εἰπεῖν φίλε βέβαια, καὶ χωρὶς λάθους,
 Πῶς θὰ μ' ἐβρίπτον ἀσπλάχνως εἰς τῆς φυλακῆς τὸ βάθος.
 Τὰς μικρὰς ποιήσεις ταύτας σοὶ προσφέρω λοιπὸν τώρα,
 Ὡς μικρὰς εὐχαριστίας, καὶ ὡς εὐγνωμοσύνης δῶρα.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ἔδειξεν εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ Μενίππου μου, μὲ ἐνεθάρρυνε περισσότερον εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ δευτέρου μέρους, καὶ ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὑποίαν εἶχα δώσει εἰς τὸ κοινὸν μὲ ἠνάγκαζε εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ταχεῖαν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ. Περιστατικὰ ὅμως διάφορα ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατρέψουν τοὺς σκοποὺς, καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, τέλος πάντων ἐνικήθησαν τὰ ἐμπόδια, καὶ τὸ βιβλίον ἐτελείωσεν. Πρὶν τὸ ἀναγνώσετε, φίλοι, συγχωρήσατέ με νὰ σὰς διηγηθῶ ὅσα περίεργα συμβάντα μοι ἠκούθησαν ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφάνη εἰς τὴν πόλιν, ἐκαθήμην περὶ τὰς ἑξ ὥρας μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ μικροῦ οἰκίσκου μου, καὶ ἔβλεπον τὸν ἥλιον δύνοντα, καὶ ἀποχρυσόνοντα τὸν ὠραῖον τῶν Ἀθηνῶν ὀρίζοντα· ἡ νύξ ἐτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὰς ἐλαφρὰς πτέρυγάς της, καὶ νὰ σκιασῇ τὸν αἰθέρα μας, ἡ δὲ σελήνη ἀργυρόχρυσος προβαίνουσα ἐκ τοῦ ὕμνητοῦ ἀνυψοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν Οὐρανόν. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν εὐρισκόμενος καὶ παρατηρῶν τὴν φύσιν, ἰδοὺ βλέπω ν' ἀναδαινῇ εἰς φίλος μου.... ἐμβαίνει ὠχρὸς καὶ λυπημένος..... κάθεται χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὔτε λέξιν. — Τί γίνεσαι; τὴν ἐρωτῶ. — Σὺ τί θὰ γίνης τώρα! μοι ἀποκρίνεται. — Ταραχθεὶς εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν,

τὸν λέγω, τί τρέχει; — Ἐγὼ θῆς!! ἐφώναζε. Σύμβουλοι Ὑπουργικοί, Γραμματεῖς Ὑπουργικοί, Ἰατροί, Γραμματεῖς Δικαστηρίων, Ἐφημεριδογράφοι, σήμερον ἀνέβαινον εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν ἐσωτερικῶν, ζητοῦντες ὅχι βεβαίως ἄλλο, εἰμὴ τὴν παῦσίν σου. Ἀλλοῖμονον εἰς ἐσέ! ἐκίνησες τὴν ἀγανάκτησίν των, καὶ τί θὰ γίνῃς, φίλε, δὲν ἤξεύρω. — Τὰ ἤξευρον, καὶ τὸ ἤξεύρω· ἀλλὰ τὸ Κοινὸν τί λέγει περὶ ἐμοῦ; τὸν ἐρωτῶ. — Τὸ Κοινὸν, μοὶ ἀπεκρίθη, τὸ κοινὸν γελαῖ διὰ τὴν στηλίτευσιν τῆς κακίας..... ἀλλ' εἰς τί θελεῖ σέ βοηθήσει τὸ κοινόν; κύτταζε ὅτι σέ βιάπνουν..... σέ ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν θέσιν σου, καὶ ἔπειτα..... — Ζητοῦν λοιπὸν νὰ μὲ τιμωρήσουν διότι τοὺς εἶπα τὴν ἀλήθειαν;.... ἀλλὰ φθάνει τὸ κοινὸν νὰ μὴν ὀργισθῇ ἐναντίον μου, οἱ δὲ Ὑπουργοί, καὶ Σύμβουλοι Ὑπουργικοί, ἃς μ' ἀποβάλλουν ἀπὸ τὴν θέσιν μου, οἱ κύριοι Ἰατροί, ἂν ἀσθενήσω ἀπὸ τὴν λύπην μου, ἃς μὴ μ' ἐπισκιφθοῦν, ἀλλ' ἃς μ' ἀφήσουν ν' ἀποθάνω, οἱ Γραμματεῖς τῶν Δικαστηρίων ἃς μὲ κατατρέξουν ὅπως ἡμπορέσουν, καὶ οἱ Ἐφημεριδογράφοι ἃς μὲ καταχωρήσουν εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, καὶ εἰς τὰς ἀθανάτους στήλας τῶν Ἐφημερίδων των· πολλὰ ὀλίγον μοὶ μέλει, καὶ ὅπως ἀδιαφορῶ. — Σὺ κατὰς βλέπω πάντοτε μὲ αὐτὰ τὰ φρονήματα εὐρίσκεσαι! τί κάθισαι, καὶ δὲν τρέχεις ν' ἀντενεργήσῃς μὲ κἀνὲν μέσον, διὰ νὰ στηριχθῇς εἰς τὴν θέσιν σου;..... εὐκόλως τὸ κατορθώνεις· ἤξεύρεις ὅτι οἱ πολιτικοί μας ὀρέγονται θυμιάματος. — Πολλὰ καλὰ τὸ ἤξεύρω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω γίνεαι ποτὲ τὸ θυμιατήριον· ἃς μὲ ἀποβάλλουν, τὸ ἐπιθυμῶ, ποτὲ ὅμως δὲν θέλω προσπαθῆσαι μὲ αἰσχροῦ μέσα κολακείας νὰ στηριχθῶ. Ἡ θέσις μου εἶναι ἀσήμενος, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ εὐρισκόμενος δὲν ἡμπορῶ νὰ γίνω εἰς τίποτε ὠφέλιμος.

Ἐδῶ, εἰσιώπησα. Καὶ οἱ δύο ἐκκλήμεθα σκεπτόμενοι, καὶ βλέποντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτε μετ' ὀλίγον λύσας τὴν σιωπὴν ὁ φίλος, μὲ λέγει — Σὲ εἰδοποιῶ πρὸς τούτοις νὰ μὴν ἐξέλθῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου ταύτην τὴν νύκτα, διότι ῥαβδισμὸς ὡς ῥαγδαία βροχὴ, θέλει σοὶ ἐπιπέσει. — Ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν ἐγέλασα χωρὶς νὰ ἀποκριθῶ. — Τί γελᾷς; μοὶ εἶπε, σοὶ λέγω τὴν ἀλήθειαν· τρεῖς μισθωτοὶ ῥαβδοῦχοι περιφερόμενοι σὲ ζητοῦν ἀφρίζοντες καὶ λυσσῶντες, διὰ νὰ γυμνάσουν τὰς χεῖράς των εἰς τὴν ῥάχην σου, ὅθεν λάβε μέτρα προφυλακτικὰ μήπως σοὶ ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπευκταῖον τοῦτο συμβάν.... Ἐγὼ ὑπάγω..... καὶ ὅτι μάθω περὶ σοῦ ταχέως θέλω σοὶ τὸ ἀναγγεῖλαι. — Ταῦτ' εἰπὼν ἀνεχώρησε.

Νὰ σὰς εἰπῶ φίλοι· ἡ ἑστέρα ὁμιλία τοῦ φίλου τούτου τόσον ἐφόβησε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἐξάλειψε ὅλως διόλου πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου διελογιζόμην. Πανικὸς φόβος μ' ἐκυρίευσεν διὰ τὸ εὐκολοκατέρωτον τῆς σκηνῆς, ἐξ αἰτίας τῶν λαβυρινθοειδῶν, καὶ μεμονωμένων δρόμων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὰς κωμικὰς τοῦ μικροῦ μας βίου περιστάσεις τὰς διαδέχονται τραγικαί, ἔτι περισσότερον δὲν ἀμφίβαλλον ὅτι ᾔθελα γρονθοκοπηθῆ. Διαλυθέντος ἐν τοσούτῳ αὐτοῦ τοῦ φόβου μου, ἔπεισα εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ ἀπεκοιμήθην. Πλῆθος ὀνείρων μοὶ ἐπαρίστα ἡ ἐξηγριωμένη φαντασία μου. Πότε ἔβλεπα τὸν Ὑπουργὸν βαδίζοντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχικαγγελαρίου μετὰ τὴν περὶ τῆς παύσεώς μου ἀναφορὰν εἰς τὴν μασχάλην..... Πότε ἔβλεπον ὅτι ἐδιωκόμην ἀπὸ ρουστανελλοφόρους τινάς, κρατοῦντας εἰς τὰς χεῖράς των ὑψωμένα ῥόπαλα, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ὅταν ἐδίωκε τὴν χρυσόκερον ἔλαφον, καὶ τότε διάφορα ἄλλα. Τέλος πάντων ἐξύπνησα. Ὁ ἥλιος εἶχε διαλύσει τὰ σκότη τῆς νυκτός.... ἐνεδύθην.... καὶ διεύθυνα τὰ ἔημά μου

εἰς τὴν ἀγοράν. Εὐρισκόμην ἔμπροσθεν τοῦ φαρμακοπωλείου τοῦ κυρίου Θ. Κ. ὅτε μοι ἀπήντησε ὁ Ὑπαστυνόμος κύριος Τσαγκαρόλος, καὶ μοι εἶπε ὅτι εἶχε νὰ μὲ ὁμιλήσῃ περὶ ὑποθέσεώς τινός. Διευθύνθημεν λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομίας. Ἀφ' οὗ ἐμβάντες εἰς δωμάτιον ἐκαθήσαμεν μὲ ἡρώτησε, πρῶτον, πόσα ἀντίτυπα τοῦ Μενίππου ἐξέδωκα, ἔπειτα, πόσα ἐπώλησα, πόσα μοι ἔμειναν, καὶ τέλος, ποῦ τὰ ἔχω. Τὸν ἐρωτῶ τὴν αἰτίαν τῆς περιεργείας του. — Κατάσχεσις, μοι ἀπεκρίθη.... ἰδοῦ..... καὶ μοι παρόρρησιάζει τῆς ἐνταῦθα εἰσαγγελείας ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου διατάττετο ἡ κατάσχεσις τοῦ βιβλίου. — Ἡ αἰτία ποία; ἐρωτῶ. — Δὲν τὴν γνωρίζω, μοι ἀπεκρίθη, ἐγὼ χρεωστῶ νὰ σοῦ κατασχέσω τὰ βιβλία, τὰ ὅποια νὰ μοῦ εἴπῃς ποῦ εὐρίσκονται, διὰ νὰ μὴν μὲ βάλλῃς εἰς δυσάρεστον θέσιν. — Πολλὰ καλὰ δὲν σὰς βάλλω εἰς δυσάρεστον θέσιν, ἅς ὑπάγωμεν νὰ σὰς τὰ παράδωσω, εἶπα, καὶ μὲ ἔταξεν ἐπὶ κεφαλῇς τῶν Ἀστυνομικῶν Κλητῆρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους συντροφεύμενος ἐπῆγά εἰς τὸν οἰκίσκον μου εἰς τὸ τυπογραφεῖον, εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον ὅπου τοῦ παρέδωκα ὅσα δὲν εἶχον διανεμηθῇ εἰς τοὺς συνδρομητάς. Εἰς τὴν ὑδοιπορίαν μας ταύτην ἠκολούθη μὲ γεμάτον χαρὰς πρόσωπον καὶ ἀγαλλίασιν καρδίας ὁ κύριος Δ. Α. Ι. Κλάδος εἰς τὸν κατηγόρων μου, καὶ συντάκτης τοῦ πολυθρηλήτου Πρωτατάτου Κήρυκος.

Μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐπροσκλήθην νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν Εἰσαγγελείαν ἀμέσως διευθύνθη καὶ ἐκεῖ. Ἐκάθησα δύο περίπου ὥρας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, περιμένων τὸν ἄνθρωπον τοῦ νόμου διὰ νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς προσκλήσεώς μου τέλος..... ἰδοῦ..... ὁ Κύριος Βικέλλας ὑπομειδιῶν μὲ προσκαλεῖ εἰς ἄλλον θάλαμον. Εἴσθε ὁ Θεόδωρος Ὀρφανίδης;

μὲ ἐρωτᾷ. — Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τὸν ἀπεκρίθην. Θὰ σᾶς κάμω μερικὰς ἐξετάσεις. — Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. — ἐγράψατε τὰς ποιήσεις ὁ Μένιππος; — Μάλιστα. — Κατηγορεῖσθε ὅτι κακολογεῖτε ἐξυβρίζετε, χλευάζετε, καὶ λοιδορεῖτε εἰς μερικὰ τεμάχια ἄτομα τινά. — ἐγὼ, τὸν ἀπεκρίθην, οὔτε ἐξυβρίζω, οὔτε χλευάζω, οὔτε λοιδορῶ ἄτομα· ἐγράψα μόνον φαντασίας πικύρια. — Πολλὰ καλὰ..... γράφει γραμματικῆ (εἶπε εἰς τινὰ ὅστις λαβὼν τὸν κάλαμον ἐγράψε τὰς ἀπαντήσεις μου). Ἀφ' οὗ καὶ ἄλλα πολλὰ, τοιαῦτα, μὲ ἐρώτησε, μὲ εἶπεν, ὅτι εἶμαι ἐμποδισμένος ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας πρὶν τῆς δικασίμου ἡμέρας. — Διατί; — Διότι ἐζήτησαν τοῦτο οἱ κατήγοροί σας. — Ἀλλὰ οἱ κατήγοροί μου δὲν ἐζήτησαν τὴν κατάσχασιν τοῦ βιβλίου. — Τοῦτο, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀντισαγγελεὺς, τοῦτο διέταξεν ἀπ' εὐθείας ἡ εἰσαγγελεῖα διότι τὸ ἔκρινε ἀναγκαῖον..... Καὶ δὲν θὰ δώσω περὶ τῆς κατασχέσεως εἰς ἐπὶ κύριε λόγον, εἰς τὴν δικασίμον ἡμέραν, ἢ θὰ διαλυθῇ ἡ κατάσχες ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ Δήμευσις τοῦ βιβλίου σου. — Βιασμένος λοιπὸν ἐσιώπησα, ὑπέγραψα τὰς ἐξετάσεις καὶ περιλυπὸς ἀνεχώρησα.

Διευθύνθην κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Γραμματεῖαν· ἐμβῆκα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τὸ ὁποῖον ἤτον ἄντικρυ τῆς θύρας τοῦ Ὑπουργικοῦ θαλάμου, μὲντοι ἐκάθησα, καὶ ἰδοὺ ὁ Ὑπουργός..... ἐμβαίνει..... μὲ κυττάζει μὲ ὀργίλον ὄμμα..... καὶ χωρὶς νὰ μοῦ εἶπῃ τίποτε φεύγει. Μετὰ ταῦτα ἐμβαίνει ὁ κλητὴρ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας μὲ ἓν ἐγγράφον εἰς τὰς χεῖρας. — Ὑπογράψετε, μοὶ λέγει, προσφέροντάς μοι συγχρόνως καὶ τὸ βιβλίον τῆς παραλαβῆς· ὑπογράφω, τὸ ἀποσφραγίζω, καὶ εὐρίσκω τὴν κοινοποίησιν τῆς παύσεώς μου. Λαβὼν λοιπὸν τὸν πῖλον μου, καὶ ἐπευχθεὶς εἰς τὸν κύριον Δρόσον

Μανσόλαν ζώην πολυχρόνιον, καὶ ὑπουργεῖον πολυτεές, ἀνεχώρησα.

Ἐν τοσούτῳ ἔγεινεν ἤδη καὶ προανάκρισις τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἐμελλον νὰ εἰσαχθῶ εἰς δίκην. Ὁ εὐγενὴς κύριος Περικλῆς Ἀργυρόπουλος, γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ σπάνια προτερήματά του, ἀναδέχθη τὴν ὑπεράσπησίν μου. Πειπυσμένος λοιπὸν εἰς τὴν ἀξιοσύνην τοῦ εὐπολόγηπτου τούτου ἀνδρός, διὰ τὴν κατ'εὐχὴν ἔκθασιν τῆς ὑποθέσεως, ἡσύχαζον.

Δύο ἐβδομάδας μετὰ τὴν πολυθρήλλητον δίκην τοῦ Σων τῆρος, μοι ἐπαρουσιάσθη τὸ κλητῆριον θέσπισμα τῆς εἰσαγγελείας, τὸ ὁποῖον ἐδιώριζεν τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Παρῆλθον τέλος αἱ δύο, καὶ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ φωτίζει τὴν δικασίμον· περὶ τὰς δέκα σχεδὸν ὥρας π.μ. ἔφθασα εἰς τὸ Δικαστήριον μετὰ τοῦ κυρίου Ἀργυροπούλου, ὅπου πλήθος λαοῦ ἦτον συνηγμένον διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν παραστηθησομένην κωμωδίαν. Οἱ κύριοι ἀντίδικοί μου ἀνυπόμνητοι, ἐπερίμενον τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης. Τέλος πάντων οἱ δικασταὶ λαμβάνουν τὰς ἑδρας των, τὸ ἀκρωατήριον ἐμβαίνει, καὶ ἡ συζήτησις ἀρχίζει. Ὁ Κύριος εἰσαγγελεὺς ἔκαμε μίαν δεινοτάτην κατηγορίαν, ὑμίλησε περὶ ἡθῶν.... περὶ ποιήσεως.... περὶ κωμωδίας.... ἀνέφερε τὸν Μαϊάνδρον.... τὸν Ἀριστοφάνην.... τὸν Γάλλον Μολιέρον..... τὸν περίφημον Γιουβενάλην..... καὶ τόσα ἄλλα καλὰ πράγματα... τέλος (ἄπαγε! μὴ θέλω) ἐπατόρυσεν αὐτὸς τοὺς κυρίους κατηγορούς μου τόσον ὥστε τῇ ἀληθείᾳ, ἔπρεπε νὰ εἰσάξωσιν ἐκεῖνον εἰς δίκην διὰ λεγόμενα, καὶ ν' ἀπολύσουν ἐμὲ διὰ γραφέντα.

Μετὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ κυρίου εἰσαγγελεῖος ἀνέλαβε τὸν λόγον ὁ κύριος Ἀργυρόπουλος, ἡ στωμυλία του τῷ ὄντι

ἤλκυσε τοὺς κυρίους Δικαστάς. Ἐπανεῖλαθε πάλιν ὁ Κύριος Εἰσαγγελεὺς τὴν κατηγορίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ τετάρτη τῆς μεσημβρίας ὥρα παρήλθε, καὶ δὲν ἔμεινε καιρὸς διὰ τὴν ἐκ δευτέρου ἀπολογία, ἀνεβλήθη διὰ τὴν αὔριον. Οὕτω λοιπὸν διελύθη ἡ συνεδρίασις, καὶ οἱ κύριοι κατήγοροί μου, ἔμπλεοι θυμοῦ, ἐκδικήσεως, καὶ ἐλπίδων ἀνεχώρησαν.

Πόσαι ραδιουργίαι δὲν ἐνηργήθησαν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα! πόσαι παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς καταδίκης μου! ὅλα τὰ ἐσυμπεράινα, καὶ μελαγχολικὸς ἐπεριφερόμην εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μὲ τὸ εἰρηναῖον φῶς τῆς σελήνης, ἥτις ὑψοῦτο εἰς καθαρόν, καὶ ἀσύννεφον οὐρανόν. Σιωπὴ θαθεῖα ἐκυρίευσεν τὸ πᾶν! ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο! Δὲν ἤκούετο ἄλλο τι εἰμὴ ὁ διακεκομμένος στεναγμὸς τοῦ ἀπαισίου πτηνοῦ, καὶ ὁ ἐναρμόνιος ἤχος τῆς κινήσεως τῶν ὑδάτων τῆς ἀρχαίας Καλλιφόρης. Ὁ μακρόθεν φαινόμενος λιμὴν τοῦ Φαλήρου ἀστραπτειν ὡς κάτοπτρον, καὶ αἱ ἀρχαῖαι καὶ ὑψηλαὶ στήλαι τοῦ Ναοῦ, ὁμοιάζον μακρόθεν γιγαντιαῖα φαντάσματα. Τὸ πᾶν ἐμάγευσεν, καὶ ἐκίνει εἰς μελαγχολικὴν ἡδονὴν τὰς αἰσθήσεις. ὦ! τί εὐάρεστος μοναξία δι' εὐαίσθητον ψυχὴν! τί ἐσπέρα γαληνιαῖα, καὶ ἀξία τῆς γλυκείας συνεντευξέως δύο ἐρασῶν.....

Εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους ἐκάθησα ἀρκετὰς ὥρας ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, καὶ ἡ καρδίᾳ μου δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τοὺς ἀπομακρυνθῇ· τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀναπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀνακλῶν εἰς τὴν συγκεχυμένην μνήμην μου ὅσα ὁρατὰ τῆς φύσεως ἐσπέρια κάλλη εἶδον πρὸ ὀλίγου, ἕως οὗ παρεδόθη εἰς γλυκύτατον ὕπνον.

Μόλις τὸ λυκαυγὲς τῆς Ἡὸς ἀνεφάνη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐγερθεὶς ἀνυπομόνως ἐπερίμενα τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ εἶδῶ τὸ τέλος τῆς κωμικῆς μου σκηνῆς· φθάνουν οἱ

δέκα.... τὸ Δικαστήριον συγκαλεῖται.... ὁ κύριος Ἀργυρόπουλος ὁμιλεῖ.... καὶ ἡ συζήτησις τελειώνει· οἱ δὲ Δικασταὶ μετέβησαν εἰς τὸν θάλαμον τῆς δικαιοσύνης διὰ ν' ἀποφασίσουν.

Μετὰ δύο ὥρων διάστημα ἐξῆλθον..... ὡς τοὺς εἶδον· δειλίαι τις ἄγνώστος μ' ἐκυρίευσε, ἥ νὰ εἶπω καλλίτερα,

Ἐτρίμων, καὶ ἰστακόμην μετὰ φόβου καὶ σιγῆς,

ὡς τ' ἀθῶον προβάτακι εἰς τὴν ὥρα τῆς σφαγῆς.

Ὁ κύριος Πρόεδρος ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Δικαστήριον θεωροῦνμε ὡς ἔνοχον πταίσματος, μὲ καταδικάζει εἰς τριῶν ἡμερῶν κράτησιν, καὶ διατάττει τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως τῶν βιβλίων. Ταιούτον τέλος ἔλαβε, φίλοι, τὸ κωμικὸν τοῦτο δράμα.

Εὐχαριστηθεὶς λοιπὸν εἰς τὴν δικαίαν ἀπόφασιν τῶν Δικαστῶν, εὐχαρίστησα καὶ τὸν Οὐρανὸν διὰ τὸ τέλος τῶν δεινῶν μου. — ἀλλὰ θέλετε μὲ ἐρωτήσῃ, οἱ κύριοι ἀντιδικοὶ σου τί ἀπέγειναν, φίλε Ὀρφανίδη; — ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τί ἔγειναν; ὁ εἷς, λέγουν, ἐλιποθύμησε ἅμα ἔλαβε τὴν ἀπαίσιον εἰς αὐτὸν ἀγγελίαν, εἰς τὸν ἄλλον μοὶ εἶπον, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ κατέβῃ ἀποπληξία, καὶ ἓνας τρίτος, τόσον ἐλυπήθη ὥστε ἐκινδύνευσεν ν' ἀσθενήσῃ. Ὁ Ἀγγίνους ὁμῶς συντάκτης τοῦ Πρωϊνοῦ Κήρυκος, ἠθέλησε νὰ μὲ βιάψῃ διὰ τοῦ τύπου, ὅθεν ἄρχισε νὰ κανοναρχῇ ἄρατα θέματα, καὶ νὰ γιμίζῃ τὸ μονόφυλλον τοῦ μὲ ὕδρεις καὶ ἀνοησίας..... ὁ θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ τὸν πτωχόν..... μήπως πάθῃ τίποτε, καὶ ὑπερηθοῦμεν τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ μᾶς ἐκδώσῃ ἐπε τηρίδα.....

Ἰδοὺ τὰ περιστατικά μου, κύριοι, ἰδοὺ ἡ καταδρομὴ μου, τὴν ἐδιηγήθην λεπτομερέστατα· μένει τώρα νὰ ἰδοῦμεν τί περὶ εἶχει τὸ 6' μέρος. Πρὶν ἀρχίσω, φίλοι μου, τὴν συνθεσίν του,

ἐνθυμήθην ὅτι ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας του, εἶπεν ὅτι ἡμποροῦσα νὰ λάβω διὰ ὕλην, περιστατικὰ ἀποβλέποντα τὸ δημόσιον, κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν συμβουλὴν του ἔγραψα τὸ β' μέρος· εἰς αὐτὸ θὰ ἰδῇτε τὴν σημερινὴν στάσιν τῶν πραγμάτων μας, μ' ὅλον ὅπου ἐσιώπησα τὰ οὐσιωδέστερα φοβούμενος τὰ δικαστήρια.

Ἡ ἀπουσία τοῦ ἀγαπητοῦ μας Μονάρχου ἀπὸ τὸν Θρόνον Του, ἐστάθη αἰτία τῆς συμβάσεως πυργοποιίας· ἀλλ' ἡ αἰσία ἐπιστροφῇ Του μετὰ τῆς ποθεινῆς συμβίας Του, θέλει διαλύσει τὴν καλύπτουσαν πρὸς τὸ παρὸν τὴν Ἑλλάδα ὁμίχλην, ὡς διαλύει ὁ λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβόλος ἥλιος τὰς ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος μαύρας, καὶ πυκνάς τῆς καταιγίδος νεφέλας.

Ζητῶν λοιπὸν τὴν συγγνώμην σας, δι' ὅσας τυχὸν ἀπαντήσετε ἐλλείψεις, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ καταδικάσητε εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Κριτικῆς, καθὼς μὲ καταδίκασε προλαβόντως τὸ β' φύλλον τῆς ἐπταχρόου Ἰριδος, ἀλλὰ κάμνοντες μὲ ὀλίγην συγκατάβασιν τὰς ἐπικρίσεις σας νὰ μὲ ἐνθαρρύνετε εἰς ἐκδοσὶν ἄλλων καλλιτέρων πονημάτων.

Ἐρρώσθε!

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

ΤΟ ΜΕΝΙΠΠΙΚΟΝ ΜΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Εἰς τὸν κόσμον ὅσον εἶμαι ἀνεξάρτητος θὰ ζήσω,
Καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀπαυδῆσω

Νὰ γελῶ μὲ τὰ γελοῖα, κ' ἄλλο φίλοι δὲν γυρεύω,

Παρά μόνον τὴν κακίαν ἄφοβα νὰ στηλιτεύω,

« Καὶ ὁμνῶ ὅτι τὰντα ἐντελῶς θεὸς νὰ φυλάξω

« Κι' ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω.

Ἐὰν καὶ ὁ ἐλληνίζων Ταχυδρόμος μας θελήσῃ

Στὰ δεινότατά του φύλλα γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ,

Ἐπειδὴ καὶ δὲν συμφέρει στοὺς ταχυποδᾶς του ἵππους

Ν' ἀναφέρω τ' ὄνομά του εἰς ποιήσεις, καὶ Μενίππους,

« Δυνατὰ πάλιν ὁμνῶ εἰς τ' αὐτί του νὰ φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω;

Ἐὰν ὑπουργοὶ θελήσουν διὰ νὰ μὲ κατατρέξουν,

Καὶ εἰς τὴν Καγγελαρίαν μὲ χαρὰν γιὰ τοῦτο τρέξουν

Καὶ γονυκλιτῶς ζητήσουν νὰ μὲ παύσουν ἀπ' τὴν θέσι,

Μὲ κραυγαῖς μεγάλαις τότε, καὶ στραβόνωντας τὸ φέσι

« Δυνατὰ θὰ τοὺς φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάξω.

Ἐὰν Δικασταὶ θελήσουν διὰ μοίραν μου κακὴν,

(Ἢ γιὰ λόγους ἀνωτέρους,) νὰ ἐμβῶ εἰς φυλακὴν,

Μὲ μεγάλων χαρᾶς ἔῃμα κι εἰς αὐτὴν ἀκόμα ἔμβαίνω

Πλὴν στὸν δρόμον σὰν πηγαίνω,

« Στεντορίως θὲ νὰ κράζω

« Ὅτι γνώμην δὲν θ' ἀλλάζω.

Ἰλὴν ἀφθονον εὐρίσκω τὰς μεγάλας μας Ἀθήνας....

Στραβά ἔργα ἔνα πλῆθος..... Πλῆθος ἀπειρον κυφῆνας.....

Πλῆθος φώτων..... πλῆθος νόμων.....

Πλῆθος πόλεων, καὶ δρόμων.....

Καὶ πολιτικῶν μεγάλων μὲ τὰ μούτρα κρεμασμένα,

Καὶ μὲ βούχα κεντημένα....

Πλῆθος..... πιάνεται ἡ γλῶσσα, φίλοι μου, ἐὰν θελήσω

Νὰ σᾶς τὰ ἐπαριθμήσω.

Ἐν ᾧ τέτοιαν ὕλην ἔχω τρελλὸς εἰμ' ἂν δὲν φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν ἀλλάζω.

Τὰς παραφθοράς των ὅλας θὰ ἀκούσετε, ὦ φίλοι,

Καὶ τ' ἀδύνατόν μου χέρι πιάνει πάλιν τὸ κονδύλι,

Ἐβαλαν αὐτοὶ στὸν νοῦν των καὶ ἐμὲ νὰ διαφθεῖρουν,

Κα' εἰς τὰ θολὰ νερά των μὲ τὴν εἰάν νὰ μὲ σύρουν·

« Πλὴν ἐν ᾧ μὲ ἐτραβούσαν ἄρχισα νὰ τοὺς φωνάζω,

» ὅτι γνώμην δὲν ἀλλάζω.

Εἰς τὰ ὅσα καὶ ἂν λέγω, εἰς τὰ ὅσα κι' ἂν μιλῶ,

Ἄν οἱ ὑπουργοὶ θυμάνουν, ἐγὼ τότε θὰ γελῶ,

Καὶ τραγουδιστὰ θὰ κράζω. « θύμωσαν οἱ ὑπουργοὶ μας!

« Χά. χά. χά. μὲ ὀργισθῆκαν οἱ τρανοὶ πολιτικοὶ μας!

« Πλὴν καρφάκι δὲν μὲ κόφτει, ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω,

« Ὅτι γνώμην δὲν ἀλλάζω. »

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΝΟΣ.

Ἦτον ἡ αὐγὴ ὠραία, καὶ ἀρχὴ σχεδὸν ἡμέρας,
Κι' ἡ σελήνη θαμπωμένη, κι' ὑψωμένη στοὺς αἰθέρας,
Σιωπὴ παντοῦ βαθεῖα!..... Δὲν ἤκούοντ' εἰμὴ μόνον
Αἶ φωναὶ τῶν ὑψηφώνων, καὶ πολλῶν ἀλεκτρούνων,
Αἵτινες ἠχολογοῦσαν ἀκατάπαυστα εἰς ὅλην
τῆς καθέδρας μας τὴν πόλιν.

Αἶφνης βρόντοι θορυβῶδεις πυροβόλων τῶν κροτούντων,
Κι' εἰς τὰ ὄρη ἀντηχούντων,
Βοὴ ἠχηρῶν σαλπύγγων, ἤχος μουσικῶν ὀργάνων,
κτύποι βρόντερων τυμπάνων,
Προανήγγειλον στὴν πόλιν ἑορτὴν πολλὰ λαμπρὰν,
Κι' ἔχυσαν εἰς τὰς καρδίας μίαν ἄμετρον χαρὰν.

Ἢ ἦώς ἰδοῦ.... ἐξῆλθε!... ἡ ἡμέρα ἀρχινᾷ,
Καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ χρυσώνει τὰ βουνὰ,
Καὶ τὰ ὑψηλὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων μας προγόνων.
Ἢλιε! ὑποῦ φωτίζεις τὰς ἡμέρας τῶν αἰώνων!
Σὺ ποῦ ἄλλοτε ἐφώτεις τὰ ἀρχαῖ' αὐτὰ μνημεῖα,
Ὅτ' ὁ 'Ελληὴν εἶχε κύψει στῶν βαρβάρων τὴν δουλεία!
Φωτεινώτερος ναὶ! πρέπει σήμερον νὰ ἀνατείλλῃς,
Τῆς Ἑλλάδος σου στὸν κόσμον τὴν χαρὰν νὰ ἀναγγεῖλλῃς.

Ἡ ἑλλάς ἡ Ἐλευθέρα ποῦ τὸν κοσμ' εἶχε δοξάσει,
 Σήμερον θὰ ἐορτάσῃ
 Τὰ γενέθλια τοῦ πρώτου Βασιλέως Ὁθωνός της,
 Τοῦ Σωτῆρος, καὶ πατρός της.
 Μὲ λαμπάδας ἀναμμένους στὸν Ναὸν ὅλοι ἐμβαίνουν,
 Καὶ τὸν ὑψιστὸν θεὸν μας νὰ δοξάσωσι πηγαίνουν.

Στρατευμάτων μακρεῖς στίχοι τὰς ὁδοὺς περιστοιχοῦν,
 Καὶ πρὸς τὸν θεὸν δεήσεις στοὺς Ναοὺς μας ἀντηχοῦν.
 Ἄμετρος χαρὰ εἰς ὅλων τὰς καρδίας διεχύθη,
 Κι' ἐνθουσιασμὸς μεγάλος τὰς ψυχὰς των κυριεύει.
 Τὶ χαρὰ, καὶ τὰ δικά μου ἐκυρίευσεν τὰ στήθη!
 Ἡ χαρὰ ἰδοὺ 'ποῦ τώρα στὴν Ἑλλάδα βασιλεύει.
 Ζήτ' ὁ Ὁθων! Ζήτω! Ζήτω! ὅλοι στὸν νάον φωνάζουν.
 Ζήτ' ὁ Ὁθων! Ζήτω! Ζήτω! στὰς ὁδοὺς τὰ πλήθη κράζουν.

Ποίου Ἑλλήνος καρδία δὲν θὰ ἐνθουσιασθῇ,
 Τὸν χαρὴν ἀνακτὰ του ὅταν τὸν ἐνθυμηθῇ, (*)
 Καὶ τὸ « Ζήτω! » ἀπειράκις δὲν θὰ νὰ τὸ ἐκφωνήσῃ
 Καὶ ἀπὸ κατανυξίν του ἓνα δάκρυ δὲν θὰ χύσῃ;
 Μὲ τὸ « Ζήτω! Ζήτω! Ὁθων » . . . εἶδον αἰφνης νὰ σεισθοῦν
 Τὰ ἀρχαῖά μας μνημεῖα, καὶ οἱ τάφοι ν' ἀνοιχθοῦν,
 Καὶ σκαί πολλοὶ νὰ ἔγαινουν μὲ λευκὰ ἐνδεδυμένοι,
 Τρέχουσαι μ' ὀρμὴν μεγάλην, καὶ κατενθουσιασμένοι
 Μὲ εὐὴν πολλὴν νὰ κράζουν,
 Καὶ μὲ ὑψωμένας χειρὰς » ναί, ἄς ζήσῃ νὰ φωνάζουν.

(*) Καθότι ὁ Βασιλεὺς Ὁθων εἰπεven.

- » Ναί! αὐτός ὁ βασιλεύς τῆς Ἑλλάδος μας τὸν θρόνον,
 « Ποῦ τὸ πλῆθος τῶν αἰώνων
 » Ἄν κατέστρεψε τὰς πόλεις, τοὺς ναοὺς, καὶ τὰ καλὰ του,
 » Δὲν ἔδυνήθη ν' ἀφαιρέσῃ τὸ μέγαλον ὄνομά του,
 » Ἐὰν ἐσθύσει τὰ φῶτα, καὶ ἐπέχυσε τὸ σκότος,
 » Ἰδοὺ τώρα ποῦ ὁ Ὅθων πάλιν θὰ τ' ἀνάψῃ πρῶτος,
 » Καὶ ἀστέρες φωτὸς πάλιν θ' ἀνατείλλουν σὴν Ἑλλάδα,
 » Οἵτινες θὰ γεννηθῶσι ἀπ' τῶν φώτων τὴν λαμπάδα.

Ἑλλάς χαῖρε καὶ ἀγάλλου! ὅτ' ἡ σήμερον ἡμέρα
 Ἀπὸ ἄλλας σου ἐνδόξους, γιὰ σέ εἶναι λαμπροτέρα.
 Ῥήτορας θ' ἀκούσῃς πάλιν, ποιητὰς θὰ λάβῃς νέους,
 Καὶ θὰ λάμψουν στὰς Ἀθήνας οἱ καιροὶ τοῦ Περικλέους,
 Καὶ ἐλεύθερος ὁ Ἕλλην χαῖρει μὲ τὸν Ὅθωνα του,
 Καὶ εὐφραίνεται ἡσύχως τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ καλὰ του.
 Ὁ φιλόστοργος τεχνίτης τὸ ἐργόχειρόν του βλέπει,
 Καὶ ὁ Στρατιωτικὸς σου στὸ καλὸν σου ἀποβλέπει,
 Κί ἡ ὥραία βοσκοπούλα μὲ αὐτὰ τὰ ποίμνιά της,
 Καὶ μὲ τὸν ἀγαπητὸν της τὸν βοσκὸν π' ἔχει σιμὰ της
 Ὅστις παίζων τὸν αὐλὸν του, στοὺς αἰθέρας ἀντηχεῖ,
 χαίρονται τὰς εὐφροσύνας ὅπου θέλει ἡ ψυχὴ.

Ἐξολόθρευσαν οἱ νέοι ἥρωές σου διὰ μίας
 τὰς κακοποιὰς ληστείας,
 Παι τοῦ τώρα βασιλεύει ἀθωώτης, κί ἡσυχία.
 Μετ' ὀλίγον θὲ νὰ ἔλθῃ πλοῦτος, καὶ ἡ εὐτυχία
 Μ' ἀναρίθμητα καλὰ,
 Κί ὅπου τῶρ' ἡ γῆτις κλαίει, μετ' ὀλίγον θὰ γελά.

Ἕλληνες! μικροὶ μεγάλοι ! δεηθῆτε τὸν θεόν,
 Αἰ αὐτὸν τὸν ἀνακτὰ μας Ὁθωνα τὸν κραταῖον.

Δεηθῆτε νὰ μᾶς ζήση,

Συνταγματικῶς, κί ἡσύχως, διὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ.

Ἀνυψώσατε τὰς χεῖρας μὲ θερμὸν καρδίας πόθον,

Κί ἀνακράζατε τὸ « Ζήτω! Ζήτ' ὁ Βασιλεὺς μας Ὁθων.

Ὁ ΣΚΥΛΟΣ

Ὅσάν σκύλος, κατὰ τύχην ἐπροχθές ποῦ τριγυρνοῦσα,
Ἄπ' ἑνὸς πολλὰ μεγάλου τὴν οἰκίαν ἀπερνοῦσα,
Καὶ σταθεὶς μὲ τὴν ἐλπίδα, καὶ χαρὰν πολλὰ πλησίον,
Στὸ καλὸν τοῦ μαγειρεῖον,
Ἄρχισα διὰ νὰ κράζω,
Νὰ κουνάω τὴν οὐρά μου, καὶ γανγίζων νὰ φωνάζω. »

» Λυπηθῇτέ μὲ λιγάκι,
» Δόστε μ' ἓνα κοκκαλάκι,
» Δοσετέμε νὰ τὸ γλύψω,
» Καὶ σᾶς τάζω δὲν θὰ λείψω
» Γιὰ σᾶς πάντα νὰ φωνάζω,
» Κί ὅλο νὰ σᾶς ἐκθειάζω. »

Μ' ἀπεκρίθη τότε ἓνας· » ἄκουσε καλὸν σκυλάκι,
» Ἐάν θέλῃς κοκκαλάκι,
» Πρέπει πρῶτον νὰ ἀρχίσῃς
» Λίγο νὰ μᾶς θυμιατίσῃς
» Γιατί ἔτσι εἶν' ἡ τάξις

— Μάλιστα! τὸν πρόλαμβάνω, φθάνει μόνον νὰ προσάξῃς,
Κί ἐπαναλαμβάνω πάλιν
Μὲ υπόκλισιν μεγάλην »
» Εὐσπλαχνίτου μ' ὀλιγάκι,
» Δόσεμ ἓνα κοκκαλάκι,
» Δόσε με γιὰ νὰ τὸ γλύψω,
» Καὶ σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω

» Καθ' ἡμέραν νὰ φωνάζω,
 » Κί ὅλον νὰ σέ ἐκθειάζω. »

Στὴν ἐλλάδα ἔτσι εἶναι συρμός τώρα, μ' ἀπεκρίθη,
 Καί χρουστᾶς κί ἐσύ νὰ κάμῃς τὰ συνήθεια συνήθη·
 Ἐν δὲν κολακεύσῃς πρῶτον στὸν αἰῶνα μὴν ἐλπίσης
 Δραχμῶν δέκα μίαν θέσιν, καί ἐσύ νὰ ἀποκτήσῃς,
 Καί ἄς ἔχασες γιὰ ἑκείνην τοὺς γονεῖς καὶ τὰ καλὰ σου,
 Καί ἐξακουστός ἄς ἦσαι εἰς τὴν ἀξιότητά σου

— Ναί ! σὺ κύριε ! . . . φωνάζω, μὲ κατάνυξιν μεγάλην,

Κί ἐπαναλαμβάνω πάλιν,
 » Εὐσπλαχνίσου μ' ὀλιγάκι,
 » Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι,
 » Δόσε μου γιὰ νὰ τὸ γλύψω,
 » Καί σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω
 » Γιὰ σέ πάντα νὰ φωνάζω,
 » Κί ὅλον νὰ σέ ἐκθειάζω.

Ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ. » Σύμβουλος εἰς Γραμματεία
 » εἰάν θέλῃς γιὰ νὰ γένῃς, ἰδοὺ τώρα εὐκαιρία !

Εὐκόλα τὸ κατορθώνεις !

» Στολὴν εὐμορφὴν θὰ ἔχῃς, καὶ μισθὸν θὲ νὰ σουφρόνῃς,
 » ἀλλά.... πρέπει κί ἐσύ πρῶτον.... ὡς καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι,
 » Διὰ νὰ μὲ θυμιατίσῃς μὲ εὐλάβεια μεγάλη

— "Ω! ... τὸ χρέος μου γνωρίζω,
 ἀλλὰ στὸν θεὸν σ' ὀρκίζω,
 » Εὐσπλαχνίσουμε λιγάκι
 » Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι,
 » Δόσε μου γιὰ νὰ τὸ γλύψω,
 » Καὶ σοῦ τάζω δὲν θὰ λείψω

» Γιὰ σὲ πάντα νὰ φωνάζω,
» Κι ὅλο νὰ σὲ ἐκθειάζω.

— Ἐὰν θέλῃς ν' ἀπολαύσῃς τῶρα τὸ ποθοῦμένόν σου,
» Καὶ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν σου,
» Πρέπει δίχως νὰ ἀργήσῃς
» Μιὰ μικρὴ ἐφημερίδα ἰδικήν σου νὰ συστήσῃς
» Καὶ μ' αὐτὸν τότε τὸν τρόπον
» Τὰ στραβά νὰ κάμῃς ἴσια, εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
» Τὶτ' εὐρίσκομεν καὶ θέσι
» Ποῦ κι ἐμένα νὰ χωρέσῃ.

— Ὅ,τι θέλεις, γιὰ σὲ κάμνω· φθάνει μόνον νὰ σ' ἀρέσω,
Πρόσταξε, θέλεις νὰ πάγω εἰς τὴν θάλασσα νὰ πέσω;
Ἄλλὰ (Νὰ μὲ συγχωρήσῃς ἂν πολὺ καὶ σὲ σκοτίζω,)

Πάλιν σοῦ ὑπενθυμίζω
» Νὰ μ' εὐσπλαχνισθῇς λιγάκι,
» Καὶ σ' ὀρκίζω στὸ θεό σου!
» Πῶ νὰ φύῃς κ' κκαλλάκι,
» Κι εἰς ἐμένα τὸν πιστό σου.

Δεύτερος εἶναι ἐκεῖνος ὁ τῶν ἐπιτηδευμάτων,
 Γέννημα τῷ ὄντι φίλε, νοῶν περιφανεστάτων·
 Τρίτος, καὶ πολὺ μεγάλος, εἶναι ὁ τοῦ χαρτοσήμου,
 Κι αὐτὸν ὅταν ἀναφέρω πλάνετ' ἡ ἀναπνοή μου.
 Χάρις εἰς τοὺς φωτισμένους τῆς Ἑλλάδος Οἰκονόμους!
 Πού μᾶς φόρτωσαν τὴν ῥάχην μὲ τοιούτους βαρεῖς νόμους·
 » 'Ο Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττη καὶ νὰ τοὺς χορρίζῃ χρόνους!
 » Γιὰ τοὺς ὅσους καταβάλλουν διὰ τὸ καλὸν μας πόνους!

Ἀλλὰ μὴν θαρρεῖς, ὦ φίλε, πῶς δὲν ἔχομεν σχολεῖα;
 "Ἐχομεν κι ἡμεῖς δυὸ τρία.

Θε νὰ κάμωμεν ἀκόμα καὶ μεγάλον καὶ τρανὸν
 Τὸ Πανεπιστήμιον μας, εἰς τὴν πόλιν Ἀθηνῶν.
 Τότε θε νὰ ἀναλάβῃ στὰς Ἀθήνας ἡ σοφία,
 Καὶ τὰ καφρενεῖα ὅλα θὰ γενοῦν διδασκαλεῖα.
 Τὴν σοφίαν τότε ὅλοι ἀπ' τ' αὐτὰ θε νὰ βαστοῦν,
 Καὶ σοφίαν κι οἱ βαστάζοι ἄφροντα θὰ ἐμπλησθοῦν.
 Ἀλλὰ θὰ μὲ πῆς, δὲν βλέπω τῆς συστάσεως τὸν νόμον
 Τὸν Καῖρην, καὶ τὸν Βάμβαν, καὶ τὸν θεῖον Οἰκονόμον;
 Θὰ σ' ἀποκριθῶ εἰς τοῦτο, ὅτι εἶσαι λανθασμένος,
 Καὶ πῶς δὲν 'μποροῦσιν οὗτοι νὰ φωτίσωσι τὸ γένος.
 Τέτοια πάντα μᾶς σκαρύνουν οἱ τρανοὶ πολιτικοί μας
 Βλέπεις; βλέπεις; τί ὡραία εἶν' ἡ στάσις ἡ παρούσα

Καὶ ἡ τυχὴ ἡ ἰδική μας;

Διὰ τοῦτο κι ἐγὼ πάντα τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα

Κι ἔλεγα » νὰ τοὺς φυλάττη

Ἰηήπως τοὺς εὐγῇ τὸ μάτι.

Φίλε, ἔχομεν καὶ στόλον,

κι ἀκουσέ τον κι ἐσὺ ὄλον·

Δώδεκα κανονορήρους, ἀλλὰ εἰν' πολλὰ μεγάλαις,

Καὶ θὰ κάμωμεν καὶ ἄλλαις.

"Εχομεν τὴν Μανούλα,

Ἐποῦ ὕσκα ἐγενῆκαν σχεδὸν ὅλα τῆς τὰ ξύλα...

Θὰ σκρῶσωμεν Κορβέτα, κὶ ὁκτὼ τρίκροτα ἠκόμα,

Καὶ ἐξάκροτα ἄχ! φίλε, δὲν τὰ παρασταίνει στόμα.

"Ἐνα κακὸ μόνον εἶναι πῶς ἡ Ἰδρα ἡ καυμένη

"Εμεινεν ἐρημωμένη,

Καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη τρέχουν τὰ παιδιὰ τῆς, καὶ πηγαίνουν,

Διατὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὴν πείνα ἀποθαίνουν.

Ἐπειδὴ κὶ οἰκονόμοι ἔθεσαν τοιοῦτους ἔρους,

"Ωστε διώχοντες τοὺς ναύτας, ν' ἀφανίσουν τοὺς ἐμπόρους

"Ο Θεὸς νὰ τοὺς φυλάττῃ,

"Μὴν τοὺς τσακισθῇ ἡ πλάτῃ.

"Εχομεν καὶ στρατιώτας, φίλε μου, ἡγαπημένε,

Καὶ ἀπὸ στρατῶν καὶ εἶσι πεδιάδες σκεπασμέναι,

Πλθον πρῶτον τρεῖς χιλιάδες Βαυαροὶ ἐκλεκτοὶ

Γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν τὰ ἐν, ὀρνιαδά, κὶ ἀρετή.

"Αρχισαν λοιπὸν νὰ πέρνουν ἀδροτάτας πληρωμὰς,

Καὶ ν' ἀρπάξουν τοῦ πτωχοῦ μας τοῦ ταμείου τὰς δραχμὰς.

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀρίνει Ἑλληνα γιὰ νὰ χαθῇ

Χωρὶς νὰ τὸν ἐλεήσῃ, καὶ νὰ τὸν εὐσπλαχνισθῇ;

Συνεργεῖα Θεοῦ ὅθεν οἱ καλοὶ μας Βαυαροὶ,

"Εκαμν τὸν Χάρωνά μας διὰ νὰ μὴν εὐκαιρῇ,

Ἀλλὰ τὴν Ἀχερουσίαν διαβαίνων καὶ γελῶν,

Νὰ λαμβάνῃ ἓνα πλῆθος τῆς ἐλλάδος ὀβολῶν.

Τὸ ἐμπόριόν μας, φίλε, λουλουδιζει καὶ ἀνθεῖ,

Γιατὶ ἓνας κὶ ἄλλος φόρος πολὺ μᾶς τὸ βοηθεῖ,

Καὶ ἡ βιομηχανία,

Μᾶς ὑπόσχεται τὰ πλούτη ὅπου ἔχει ἡ Ἀγγλία.

Γιὰ τὴν ὥραν ὅμως θέμεν δάνειον πολλὰς δραχμὰς

Γιὰ νὰ κάμωμεν πέντ' ἑξῆς μηνῶν ἔτι πληρωμὰς,

Ἔως ὅτου τὸ ταμεῖον παντελῶς νὰ εὐκαιρήσῃ,

Καὶ ἀπὸ τοῦς νέους φόρους τῆς Ἑλλάδος νὰ γεμίσῃ.

Τὰ καλὰ μὰς ὄλα, φίλε, σοῦ τὰ εἶπα ἓνα ἓνα,

Καὶ θεὸς νὰ εὐχαριστήθῃς βέβαια ἀπὸ ἐμένα.

— Ναι, τὰ ἔκουσα μὲ λύπην πλὴν οἱ δημοσιογράφοι

— Ὁ καθεὶς των καθ' ἡμέραν, καὶ τὰ λέγει, καὶ τὰ γράφει.

Ἀλλὰ ἄκουσε, ὦ φίλε, νὰ σὲ εἶπω κ' ἐγὼ μίαν

Ἀκουστὴν μου παρομιάν,

« Στοῦ κωφοῦ, λέγει, τὴν θύρα ὅσον καὶ ἂν θέλῃς κτύπα,

» Καὶ εἰς τὸ νερὸν προσπάθει ἂν μπόρῃς, νὰ κάμῃς τρύπα.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ.

- Στὸν Οἰκίσκον μου χθὲς ἦλθεν ἓνας φίλος, νὰ μὲ ἴδῃ,
Κὶ ἄρχισε διὰ νὰ λέγῃ, " ἀκριβέ μου Ὁρρανίδη,
" Τοὺς κακοὺς, καὶ τοὺς γελοίους θέλεις νὰ τοὺς σατυρίζῃς,
" Καὶ ἓναν φίλον μας μεγάλον, λίγο δὲν μοῦ τὸν σολίζεις;
" Ποῦ στὸ εὐμορφον Μαροῦσι ἀγαπᾷ νὰ συχνοτρέχῃ,
 " Κὶ ἄλλην ἔννοια ποῦ δὲν ἔχει
" Πὰρὰ τί φαγὶ θὰ φάγῃ, τί κρασάκι θὰ βουφήξῃ,
" Καὶ σὰν πόσα τσιμπουκάκια εἰς τὴν ὥραν θὰ τραβίξῃ,
" Κὶ ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξαπλωμένος κοιμηθῇ
" Δύω ὥρας στὸ γραφεῖον θὲ νὰ ἐνασχοληθῇ,
" Ἀφοῦ πρῶτον κατὰ ἔθος τὸ τσιμποῦκι του ἀνάψῃ,
" Μὲ τὰ μάτια σφαλισμένα ἔγγραφα νὰ ὑπογράψῃ;
Ἀδελφε, τοῦ εἶπα τότε, τέτοιος νᾶναι δὲν ἐλπίζω,
Ἐπειδὴ, καὶ καλὰ φίλε, νὰ σὲ πῶ δὲν τὸν γνωρίζω.
 Πλὴν κι ἂν ἦναι τί σὲ μέλλεις;
Ἵπουργός μεγάλος εἶναι, καὶ ἄς κάμῃ ὅ,τι θέλει.
Ταῖς δραχμούλαις κατὰ μῆνα τὴν χιλιάδα τὴν σουφρόνει,
Καὶ τὸ πλοῖον μας ἄς τρέχῃ, σὰ τυφλὰ, χωρὶς τιμόνι,
Κὶ ἂν ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων εἰς σκοπέλους συντριβῇ.
Ὁ κύρ Ἵπουργός θεβαίως, τίποτε δὲν θὰ βλαφθῇ.
Ἐχεις δίκιο, μ' ἀπεκρίθη, δι' αὐτὸν δὲν σοῦ 'μιλῶ.
" Μίαν ἄλλην ὁμῶς ὕλην θὰ σοῦ βάλω στὸ μυαλὸ,
" Καὶ δὲν ἔξυρω ἐὰν ἦλθε αὕτη στὴν ἐνθύμησίν σου.
 " Εἰς τὴν δίκην, τὴν δικήν σου

* Παρετάρησες ποῦ ἓνας ἐγελοῦσε σὰν παιδάκι,
 » Κι ἔστριπτε μὲ ἓνα ὕψος τὸ ὠραῖον τοῦ μουστάκι;

» Αὐτὸν νὰ μοῦ σατυρίσης,

» Ὁρρανίδη μου νὰ ζήσης,

» Γιὰτὶ χάχαν σὰν αὐτὸν,

» Κι ἄνθρωπον πλέον κουτὸν

» Δὲν μπορεῖς νὰ ἀπαντήσης,

» Κι οὔτε ἔκαμνεν ἡ φύσις.

— Εἰς τὸν φίλον τότε λέγω, γιὰ τὸν κόσμον τί σὲ μέλλει;

Εἶν' ἐλεύθερος νὰ κάμῃ ὁ καθένας ὅ,τι θέλῃ.

Τῶν ἀνθρώπων σὺ τὰς πράξεις τί σὲ μέλλει κι ἐξετάζεις;

Τὰς δικάς σου δὲν κυττάζεις;

Κάμιν οὔτω, τῶν ἀνθρώπων τὴν ὀργὴν ὑποκινεῖς

Ὅ,τι ἔχει ἓνας κι ἄλλος, τί τὸ πολυπραγμονεῖς;

— "Εχεις δίκιο εἶπ' ὁ φίλος ἀλλὰ ἄκουσ' ἓνα ἄλλο,

» Καὶ ἐλπίζω Ὁρρανίδη ὅτι ἂν στὸ 'πὼ δὲν σφάλλω.

» Πρέπει ὁμῶς αὐτὸ φίλε, νὰ μὴν τ' ἀποσιωπήσης;

» Ἀλλὰ νὰ τὸ Μενιππίσης

» Δὲν μοῦ λέγεις αὐτοὶ ὅλοι οἱ θαρβάτοι οἱ γιὰ γιὰ δ ε ς

» Ποῦ ἀρποῦν ἐκ τοῦ ταμείου τῶν δραχμῶν τὰς χιλιάδες,

» Δὲν μοῦ λέγεις, ἕως πότε στὴν Ἑλλάδα θεὸς νὰ μένουν,

» Ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθαν ὅλοι, γιὰτὶ πίσω δὲν πηγαίνουν;

» Ἀλλὰ τρώγουν τῶν ἐλλήνων τὰς θυσίας, καὶ τὸ αἶμα,

» Καὶ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μὲ στραθὸ μᾶς βλέπουν βλέμμα;

» Ἄς ἀναχωρήσουν ὅλοι, πολὺ θεὸς εὐγνωμονοῦμεν

» Τὴν Ἑλλάδα ἂν ἀφήσουν, κι ὅλους τοὺς ξεφορτωθοῦμεν

» Ρόυφῃξαν τὸ δάνειον μας, αὐτοὶ 'στάθησαν αἰτίαι

» Νὰ βρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ἡ πτωχὴ μας Βασιλεῖς,

» Πολλοὺς δυσβαστάκτους φόρους τὴν πατρίδα μας νὰ θάλλῃ

» Κι ὅπου ὅλοι αὐτοὶ πίπτουν στῶν Ἑλλήνων τὸ κεφάλι.

» Τὸ χαρτόσημον ὃ Ἕλλην κλαίει, καὶ ἀναστεναίξει

Πάντα ὅταν τ' ἀγοράζει,

» Χρήματα αἱματωμένα τὸ ταμεῖον μας πηγαίνουν,

» Κι ἀπ' ἐκεῖ σταῖς φαρδιαῖς, τσέπαις τῶν κύρ Ὑπουργῶν
ἐμβαίνουν,

» Κι εἰς τῶν ἀγαθῶν συμβούλων τὰ εὐρύχωρα ταμεῖα

» Μβαίνει τώρα καὶ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων κι ἡ θυσία,

» Καὶ εἰς τοῦ

— Αἰ! παῦσε πλέον, παῦσε τοῦ νὰ τ' ἀραδιάζῃς

Φίλε μου, τὸν ἀπεκρίθην, μὴ ματαίως κοπιᾷς!

Τῶρ ὃ Ἕλλην δὲν κυττάζει τὸ συμφέρον τὸ κοινόν,

Ἐσθυσε αὐτὸ τὸ ἄστρον τὸ λαμπρὸν καὶ φαινόν·

Τώρα γενικῶς κυττάζει ὁ καθένας πῶς ν' ἀρπάσῃ,

Καὶ διὰ τὸ μέλλον λέγει « ὅ,τι θρῆξ' ἄς κατεβάσῃ,

Καὶ δὲν βλέπει ὅτι ὀγκὸν χρέους φέρομεν τὴν ῥάχη,

Καὶ πῶς ὅλοι μας οἱ κάμποι, τὰ λαγκάδια μας, κι οἱ θράχοι

Εἶν ἐνέχειρα τὸ χρέος ποῦ τρεῖς πρῶται βασιλεῖαι

Ἐφείλαν, διὰ νὰ πύσουν αἱ φρικταὶ μας δυστυχίαι.

Ἄν ἤξεύρετ' ὦ μεγάλοι, βασιλεῖς τῆς Ὑφλίου!

Τὴν ἀναίσχυντον σπατάλην τοῦ ἐλληνικοῦ δανείου,

Οὐτ' ἓνα λεπτόν νομίζω δὲν δανείζετε σ' αὐτήν.

Ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν σας ἀρετὴν,

Ἠθελήσατε ὥς πρῶτον καὶ αὐτὴ νὰ λαμπρυνθῇ

Καὶ εἰς τὰ περωτισμένα ἔθνη νὰ καταταχθῇ.

Πλὴν τὸ ἐναντίον, φίλοι, τώρα εἰς αὐτὴν ἐστάθη,
 Κί ἡ τρανὴ εὐεργεσία ποῦ μᾶς 'κάμετε ἐχάθη.
 Οἱ Τυχοδιώκται ὅλοι, καὶ πέντ' ἐξ ἡ πατριῶται,
 Καὶ οἱ μισροὶ, κί ἀχρεῖοι, σημειωμένοι φαναριῶται,
 Τρώγουν τώρα μὲ χαρὰν τῶν τὰ ἐντὸς τῶν ἀμυγδάλων,
 Κί εἰς τοὺς 'Ελληνας μᾶς ῥίπτουν λείψανα ξηρῶν κοκκάλων.

Ἵπουργὸς διὰ νὰ γένη ὁ καθένας τῶν πασχίζει,
 Καὶ τὸν κόσμον διὰ τοῦτο ἄνω κάτω τὸν γυρίζει·
 Στὸν μεγάλον τῆς ἡμέρας τρέχει ν' ἀφιερωθῇ.
 Μὲ ψυχὴν καὶ μὲ καρδίαν, σ' αὐτὸν ν' ἀφοσιωθῇ,
 Καὶ εἰς τὴν γεννητομένην ἀλλαγὴν τοῦ Ἵπουργείου,
 Τὸ πηδάλιον νὰ ἀρπάσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ μᾶς πλοίου,
 Ἀποβλέπων ὁ γεννάδας
 Στῶν δραχμῶν τὰς χιλιάδας.

ὦ Ἑλλάς δυστυχισμένη! εἰς φαναριωτίσκων χεῖρας
 Ἔπεσες! ὅστινες ἐλέπουν τοῦ ταμείου σου τὰς θύρας,
 Καὶ εἰς χαμερπῶν κολάκων ἀνάσχόντους συμβουλὰς
 Ἔπεσες! Πατρίς γλυκεῖα, καὶ ἀγαπητὴ Ἑλλάς!
 Πλὴν ἐλπίζω πῶς θὰ παύσῃ καὶ ἡ ἀμιλλα αὐτῆς,
 Καὶ τοῦ Ὁθωνος θὰ λάμψῃ ἡ ἀγάπη κί ἀρετὴ,
 Καὶ οἱ φαναριῶται ὅλοι ὅπου τώρα σ' ἀφανίζουν
 Γλίγωρα θὰ τοὺς ἰδοῦμεν γενικῶς νὰ τὰ καπνίζουν.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΙΟΥ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Τοὺς παλίους μου ἐνθυμήθην, καὶ ἡρωϊκοὺς καιροὺς
Καθ' οὓς ὄντας ξαπλωμένος εἰς λειμῶνας ἀνθηροῦς,
Κι ἔχοντας, καὶ τὸ γεμάτο καριοφύλλι μου σιμά μου
Ἐλαφρὰ σκιά τοῦ ὕπνου ἔκλειε τὰ βλέμαρά μου.
Μὲ μουρμουριτὸν περνοῦσε τὸ πλησίον ποταμάκι,
Κι ἤκουα τὸ ἀηδονάκι λυπηρὰ ν' ἀναστενάζῃ,

Καὶ τ' ἀθύρον τραγωνάκι
Τὸ τεράκι τοῦ νὰ κράζῃ.

Ἐνθυμήθην, καὶ ὅπότεν σὺν τῷ γλυστὲρ ὁ δόξαι
Ἐλευθέρως ἐπετοῦσα ἀπὸ ἑνα σ' ἄλλον θρόνον,

Καὶ κινῆν ἄλλο παιγνίδι.

Ἀπ' αὐτό μου τὸ τῶν ἐκί, δὲν ἐπιθυμοῦσα ν' ᾔγω.

Ἐπεθύμησα ν' ἀκούσω τὴν θροντοκραυγὴ φωνὴν τοῦ

Ν' ἀντηγήσῃ εἰς τὰ δάση,

Καὶ νὰ δοκιμάσω πάλιν, καθὼς τότε, τὴν ὁρὴν τοῦ

Εἰς τὴν ἑλαφρὴν τὴν πρώτην, τίς ἔθελε περάσει.

Ὅταν ἐπεριπατοῦσα, καυχιὰν εὐμορσῇ θραδία

Μὲ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης,

Κι ἀπερνοῦς ἀπὸ εὐώδη γαστραράκια, καὶ κλαδιά,

Κι ἔβλεπα τὸν ἱσκιὸν μου στὸ νερὸν κάμνιας κρήνης.

Σιωπή πολλά βαθεῖα στὸ βουνὸν ἐπικρατοῦσε,
Καὶ ὁ κρότος τῶν, ὀδικῶν μου τῶν θημάτων ἀντηχοῦσε.

Κὶ ὅταν ἤμεθα μὲ ἄλλους ἀνοιζὶν ἢ καλοκαῖρι
Συναγμένοι στὸ λιμέρι,
Φέρναμεν τὸ μυρωδάτο τὸ ἀρνί μας τὸ ψημένο
Εἰς τραπέζι ἀπὸ φύλλα, κί ἄνθη δροσερά στρωμένο,
Καὶ μὲ ἐκλεκτὰ κρασάκια τραγουδοῦσαμεν γλυκὰ
Ἕσματα ἡρωϊκά....

Τώρα ἔλειψαν τὰ πάντα, κί ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος
Ὡσὰν εἰς κλουβί στὴν πόλιν περιπρόρομαι κλεισμένος.
Τὶ νὰ δῶ καὶ ἡ ψυχὴ μου νὰ χαρῇ, καὶ νὰ γελάσῃ;
Στὴν πρωτεύουσάν μας κάμνει ὁ καθένας ὅ,τι φθάσῃ.....
Τοὺς πολιτικοὺς μας βλέπω, κί ἀπορῶ νὰ τοὺς κυττάζω,
Μὲ Δημοκριθηρακλήτους ὅλους τοὺς παρομοιάζω,
Καὶ οἱ μὲν γελοῦν ἀσμένως καὶ πηδαῦν ἀπὸ χαρὰν,
Οἱ δὲ κλαίουσιν ὡς νὰ ἦσαν εἰς μεγάλην συμφορὰν.

Μερικοὶ τῶν νέων πάλιν, παῖδες τῆς ἀνοησίας
Τριγυρνῶντες στὰς Ἀθήνας,
Δίδουν τὴν ἀφρονεστάτην ὕλην διὰ κομωδίας
Φανταζόμενοι τὰς σχέσεις μὲ τὰς νέας παλατίνας.

Τὶ νὰ γείνω δὲν ἤξεύρω, δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ἡγάθη,
Σκούριασε ἡ δαμασκίνη ἡ ἀγαπητὴ μου σπάθη.
Ἔσκασ' ἀπὸ ἀηδῖαν, καὶ αὐτὸ τὸ καργίφυλλι,
Καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνω κινδυνεύω σχεδὸν, φίλοι.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ.

Πρὶν τὸ φεγγαράκι δύσῃ, καὶ ἀκόμα πρὶν εὐγῇ
Ἡ δροσώδης, ἡ ὡραία, καὶ ῥοδόχρυσος αὐγὴ,
Τὸν αὐθέντην μου φροντίζω ἀπ' τὸν ὕπνο νὰ ξυπνῶ,
Καὶ φωνάζω ἐπὶ τούτου μὲ κελάδημα βραχνό,
» Κικιρίκου! Κικιρίκου!
» Ἀπὸ τὸ κρεββάτι σήκου!

Γιὰ τῶν Ἀθηνῶν ταῖς κόταις πάντα πάντα ὁμιλῶ,
Κὶ αὐτὸ, φίλοι μου, τὸ κάμνω νὰ μὲ βλέπουν μὲ καλὸ.
Εἶμαι ἑτοιμὸς γιὰ μίαν..... καὶ τὸ αἷμα μου νὰ χύσω,
Κὶ ἂν ὁ διάβολος τὸ φέρῃ διὰ νὰ τὴν ἀπαντήσω,
Μὲ ἐρωτευμένον ὄμμα ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν κυττάξω,
» Κικιρίκου! θὰ φωνάξω.

Μὲ δυὸ τρεῖς ἐφημερίδας ἀπαράλλακτα ὁμοιάζω
Κατὰ τὴν συνήθειάν μου τὸ πρῶτ' ἔταν φωνάξω,
Ὅπου τὰ πλατιά των φύλλα ἔμπρὸς καὶ ἔπισω τὰ γεμίζουν
Πλὴν τί λέγουν;... πίστευσέ με οὐτ' ἐκεῖναι δὲν γνωρίζουν,
Ἄλλὰ, κικιρίκου! κρᾶζουν,
Καὶ ψευτιάς μᾶς ἀραδιάζουν

Ὁ αὐθέντης μου, ὁ γίγας, μὲ ταμπάκον συνειθίζει
Τὸν μεγάλον του τὸν μύτον διὰ νὰ παραγεμίξῃ,
Τὸν αὐθέντην μου νὰ ἰμοιάσω χωρὶς νὰ ἀργοπορῶ
Ἄντὶ τοῦ ταμπάκου τρώγω πίττηρα ἓνα σωρὸ,
Καὶ μὲ » κικιρίκου! κρᾶζω,
Τὸν αὐθέντην μου πῶς ἰμοιάζω.

Θὰ ἀποφασίσω, φίλοι, σὺς τὸ λέγω, δίχως ἄλλο,
 Ἐν ζευγάρι ματογιαλῖα εἰς τὴν μύτην μου νὰ ἐάλλω,
 Καὶ χωρὶς πολυλογίαν νὰ γενῶ τεσσαρομάτης,
 Καὶ μεγάλος διπλομάτης.

Κὶ ἔχοντας μὲ ταμπακέρα καὶ ἓνα ῥόπαλον χονδρόν,
 Θέ νὰ μὲ νομίζουσιν ὅλοι ὡς περίφημον Γιατρὸν,
 Τότε καὶ τὸ « κικιρίκου! » πλέον δὲν θὰ τὸ φωνάζω
 Γιατὶ ἀπ' τοὺς ἀσθενεῖς μου μὲ στιγμὴ δὲν θὰ ἀδειάζω.

Ὡ! ἀνάθεμά σε μοῖρα! ὅπου ἔλα σου στραβὰ
 Εἰς τὸν κόσμον μὲς τὰ φέρεις, καὶ ὅλα πάντα κολοβά!
 Ἐν ᾧ ὥραν τὸν αὐθέντην θελήσῃ γὰρ νὰ γενῶ
 Ἄντι μὲ τὸ « κικιρίκου » τὸ πρῶτ' νὰ τὸν ξυπνῶ,
 Ἄρχισαν τὰ πούπουλά μου νὰ μοῦ πίπτουν, καὶ τὰ χάνω.
 Φέρτε τὸν γιατρὸν ἀμέσως..... φίλοι μου, θε' ν' ἀποθάνω...
 Ξεψυχῶ..... ἄχ! δὲν λυπεῖσθε πετεινὸν ποῦ ἀποθνήσκει...
 Ξεψυχῶ..... πλὴν κατὰ τύχην ὁ αὐθέντης ὅπου μ' ἔχει...
 Ἐπειδὴ καὶ σ' ἐνθίζει στοὺς τρανεὺς νὰ συχνοτρέχη
 Μὲ ἐμὲ τὸν πετεινὸν τὰν ... κοκκαλον.... καλὸν.... εὐρίσκει....

— Εἰπ' αὐτὰ καὶ εὐθὺς ἐκόπη, φίλοι, ἡ ἀναπνοή του,
 Καὶ εὐγῆκεν ἡ ψυχὴ του.

Τὸν συντρόφεισεν ὁ γέλως ἕως καὶ εἰς τὸ μνημεῖον
 Οἱ δὲ φίλοι τοῦ ἔκειτόν τε πάλιν ὡς τῆς δόξης του σημεῖον
 Ἐρρησαν μίαν ὠραίαν, θαυμασίαν, καὶ καλὴν

Ἀρχιμνηδοκεφαλήν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀθλά μου πετεινέ!
 Χάθηες, καὶ μὲ ἐσένα ἔχθησαν καὶ αἱ μυχαναί.

‘Η ΉΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ἈΜΑΛΙΑΣ.

‘Ο Βασιλεύς μας ἔρχεται παρθένοι στολισθῆτε
Μ’ ἐνδύματα χιονόλευκα, νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε,
Καὶ μύρτου κλάδον φέρουσα ἐκάστη εἰς τὰς χεῖρας,
Νὰ συνοδεύσῃ μετ’ ἡμᾶς τὰς Ἀθηνῶν τὰς θύρας
 ‘Απὸ τὴν παραλίαν,
Τὴν σύδροπον τοῦ Ὁθωνος, ὡραίαν Ἀμαλίαν.

Νὰ, ἔφθασε παρατηρῶ, καὶ ἐλέπω τὴν τριήρη
Τὰ κύματα χωρίζουσιν μετὰ τὰ ἱστία πλήρη.
Τὸ θέαμα ἔξαισιον! πῶς ἡ καρδίᾳ μου πάλλει,
Καὶ πῶς μετ’ ἐκρίευστέ μία χαρὰ μεγάλη!
Γλυκὰ γλυκὰ οἱ ζέφυροι τὴν θάλασσαν φουσσῶντες,
Δελφίνες δὲ εὐκίνητοι στὰ κύματα πηδῶντες
Τοῦ πλοίου προπορεύονται, καὶ τὴν χαρὰν δεικνύουν,
Τὸ ποθητὸν των φάσμιον στοὺς Ἕλληνας μὴνύουν.

Νὰ, ἔφθασε μετ’ ἄρμενα μισοκατεβασμένα
Ἐμβαίνει εἰς τοῦ Πειραιῶς τὸν γηραιὸν λιμένα,
Κεῖ ἀπὸ τοὺς βράντους τοὺς πυκνοὺς αὐτῶν τῶν πυροβόλων,
Ἀκούω τὸν ὀρίζοντα ν’ ἀντιβοᾷ ὅλον.
Εἰς τὴν γραμμὴν ἐμβαίνουνσι τοῦ Πειραιῶς τὰ πλοῖα,
Μετὰ μέγα πλῆθος σημναίων στολίζουσιν τὰ ἱστία.

ὦ! ἔφθασεν ἡ ποθειτὴ ὥρα ἡ μακαρία!
 Καθ' ἣν ὁ Ὅθων, φίλοι μου, ὁμοῦ κι' ἡ Ἀμαλία
 Τοῦ πειραιῶς τὸ ποθειτὸν ἔδαφος θὰ πατήσουν,
 Κι' οἱ Ἕλληνες τὸν ὕψιστον θεὸν νὰ εὐχαρηστήσουν.
 Πολίτας, νέους, γέροντας, γυναῖκας, καὶ παιδιὰ
 Ἐγέμισαν τοῦ πειραιῶς τὰ εὐκαρπα πεδιά.

Ἀλλὰ ἐν' ᾧ τὰ δάκρυα τῆς παρειᾶς μου βρέχουν,
 Θεέ! ... τί βλέπω; οἱ τρανοὶ πολιτικοὶ νὰ τρέχουν,
 Καὶ χρυσοστόλιστοι τὰι, μὲ δολιγὰς καρδίας,
 Καὶ πρῶτος φίλος τῆς αἰσχρᾶς καθεῖς των κολακείας,
 Μὲ σχῆμα ὑποκρίσεως, καὶ σεβασμοῦ συμμόνει
 Τὸν ἄδολον καὶ καθαρὸν, σὰν τὸ λευκὸ τὸ χιόνι.

Πανοῦργοι ὡς ἀλώπεκες, κι' ἔνοχοι! φοβηθῆτε!
 Στὸν Βασιλέα μας αὐτὸν τί θὰ προρρασιαθῆτε;
 Ποιὸς ἀπ' ἐσᾶς μὲ τοῦ κοινοῦ τὸ σέβας κυκλωμένος,
 Μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ποῖος συνοδευμένος,
 Στὸν Βασιλέα μας αὐτὸν πρῶτος θὰ πλησιάσῃ,
 Καὶ τὴν παροῦσαν στάσιν μας θὰ τὸν παρουσιάσῃ;

Ἀλλὰ ποῦ παρεκτρέπομαι; καὶ τί ματαίως κράζω;
 Ἐν' ᾧ τριγύρω ἔξαφνα πλῆθος λαοῦ κυττάζω
 Μὲ πρόσωπον πλήρες χαρᾶς, καὶ ἐνθουσιασμένον,
 Καὶ τὸν χάριν Ὅθωνα ἔχοντα κυκλωμένον,
 Εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ φωνᾶς, καὶ κρότους νὰ βαδίζῃ
 Καὶ τοὺς αἰθέρας μὲ εὐχὰς ἀπαύστως νὰ γεμίζῃ,

- » Ζήτω ὁ Ὅθων, κι ἡ καλὴ Βασίλισσ' Ἀμαλία!
 » Ἄς λάμψη στὴν πατρίδα μας δόξα, καὶ εὐτυχία,
 « Ἄς φύγωσιν οἱ ξένοι,
 » Κι' ὁ Ἕλλην ὁ ἐλεύθερος, ἐλεύθερος ἅς μένη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Α. ΕΙΣ ΝΑΥΠΑΛΙΑΝ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20. Νοεμβρίου 1836.

Μετὰ σιωπὴν μεγάλην δυὸ ἐπέκεινα ἐτῶν
Προχθές ἔλαβον, ὦ φίλε, ἓνα σου ἀγαπητὸν.
Τὴν χαρὰν ὅπου ἡσθάνθην δι' αὐτὸ νὰ σέ τῆς πῶ
Ὡσὰν περιττὸν τὸ κρίνω, ξεύρεις; πῶς σέ ἀγαπῶ,
Ἀποροῦσα μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν λήθην σου αὐτὴν
Ὡς ἀσύμφωνον διώλου μὲ τὴν φίλου ἀρετὴν,
Εἶχα δίκαιον μεγάλον κατὰ σου νὰ ὀργισθῶ.
Ἀλλὰ ταῦτα ἄς τ' ἀφήσω, καὶ ἄς σου ἀποκριθῶ.

Ἀπ' ἐμὲ ζητεῖς νὰ μάλῃς νόστιμα τῶν Ἀθηναίων;
Τὴν διαγωγὴν, τὰ ἔθνη, τὴν κατὰστασιν τινῶν
Μὲ ἐρρίψας εἰς χάος μέγα, καὶ δὲ ἡμπορὶ νὰ ἐγῶ,
Μὲ ἐδύθισας, ὦ φίλε, καὶ κοντεύω νὰ πνιγῶ.
Εἶμαι εἰς τὴν ἀπορίαν ἀπὸ τοῦ νὰ κάμῃ ἀρχὴν,
Κί ἔως ποῦ, νὰ τελειώσω ταύτην μου τὴν δ' δαχὴν
Εἶναι ἄτοπον τὰς πράξεις νὰ σέ πῶ τοῦ καλεσθός,
Πλὴν θὰ κάμω τὸν σταυρὸν μου ὡς καλὸς χριστιανός,
Καὶ θ' ἀρχίσω νὰ σέ εἶπω ἓνα δύο κοινὰ
Τὰ ὅποια ἐσὺ μόνος νὰ ἡξέωρῃς μυστικά.

Νὰ σὲ γράψω δὲν ὀλιμοῦσα, μήπως κα' ἐσὺ ἀρχίσῃς

Νὰ μοῦ κάμῃς ἐπικρίσεις,

Μήπως, φίλε, κατὰ τύχην ἢ δικὴν μου δ' στιχίαν
Θέλοντας διὰ νὰ δείξῃς πολυμαθεῖαν τελείαν,

Ὡς πολλοὶ ἀκόμα ἄλλοι 'ποῦ καθόλου δὲν ἀφίνουν
 Ἄλλὰ ὅ,τι θεὸς νὰ ἴδουν εὐθύς θὰ τὸ ἐπικρίνουν.
 (Καθὼς τώρα στάς Ἀθήνας ποῦ καὶ ἂν στραβοπατήσης
 (Θὰ ἀκούσης ἐπικρίσεις),

Μήπως σὰν αὐτοὺς θελήσης, καὶ ἐσὺ διὰ νὰ γίνης
 Κι εἰς τὸν μέγαν Ταχυδρόμον πάραυτα μὲ κατακρίνης.

Ἐπειδ' εἶσαι φίλος ὁμῶς,

Καὶ μ' ἐσὲ δὲν ἔχει σχέσιν ὁ σοφὸς ὁ Ταχυδρόμος,
 Σ' ἐξομολογοῦμαι φίλε, ὥσάν εἰς πνευματικόν,
 'Ὅ,τι βλέπω στάς Ἀθήνας καλὸν εἶτε καὶ κακόν.
 Πρῶτον ἀπ' τὴν νοσταλίαν πρέπει διὰ νὰ ἀρχίσω,
 Καὶ γνωστὸς σου ἕνα δύο ζωηρὰ νὰ ζωγραφίσω.

Ξεύρεις γενικῶς πῶς ὅλοι δύο γράμματα μαθαίνουν,
 Κι εἰς τὰ πρῶτα ὑπουργεῖα νὰ ἐργάζωνται πηγαίνουν,
 Καὶ πῶς ἑκατὸν δραχμίσταις προτιμοῦν ν' ἀπολαμβάνουν
 Ποσὼς ὁμῶς δὲν τοὺς μέλλει τὸν καιρὸν των ἔαν γένουν,
 Δὲν στοχάζονται πῶς ὅτι τὰ παπούτσια ἂν τοὺς δώσουν
 Τοῦ σπητιοῦ των κ' ἂν τὸ, νοῖκι δὲν θεὸς νάχουν νὰ πληρώσουν,
 Καὶ πῶς ὅτι πεινασμένοι εἰς τοὺς δρόμους θεὸς νὰ τρέχουν
 Ἐπειδὴ καὶ φόρτωμένα εἰς τοὺς πετεινοὺς τὰ ἔχουν.

Ἡ πληθὺς των εἰν μεγάλη, κι' ἐξακολουθεῖ ν' αὐξάνη,
 Κι ὁ καθείς των καθ' ἡμέραν καὶ προδιβασμὸν λαμβάνει.
 Πλὴν, ἔαν μὲ ἐρωτήσης — δὲν ἐργάζονται καθόλου;
 — "ὦ! πεθαίνουν οἱ καυμένοι! ἂν δὲν κἀθῇται διόλου!
 Τοὺς μεγάλους ὑπουργοὺς των ἔχοντες παράδειγμάτων.
 Τὰ μεγάλα των στοχάσου, φίλε, κατορθώματά των.

Εἰς τοὺς δρόμους μέσα τρέχουν, μὲ χαρτῖα τυλιγμένα,
 Καὶ μὲ βήματα ἀκόμι βίαια, καὶ μετρημένα,
 Καὶ τὰς κλίμακας πηδῶντες ἐνὸς κί ἄλλου Ὑπουργείου
 Στοῦ μηνὸς τὸ τέλος τρέχουν εἰς τὰς θύρας τοῦ Ταμείου.

Πλὴν αὐτὰ ἃς τὰ ἀφήσω, μήπως κατ' ἐμοῦ θυμώσουν,
 Κί ὅμοῦ ὅλοι συνομώσουν,
 Καὶ μὴ χάνοντες καιρὸν

Μὲ καλαμαριῶν μεγάλων μὲ σκεπάσωσιν σωρὸν.
 Ἦ στὸ χέρι μὲ κονδύλια ὅλοι κατ' ἐμοῦ ὀρμήσουν,
 Καὶ τὸ φῶς μου ὑστερήσουν.

Εἰς τὴν πρώτην, φίλε, τώρα ἃς ἐλθῶμεν ὁμηλιάν.
 Θέ νὰ ἔστικες βεβαίως ἄφωνος, καὶ μ' ἀπορίαν
 Ἐνα φίλον σου ἂν ἴδῃς, μὲ τὴν μᾶστιγα στὸ χέρι
 Ὅστις πάντα μὲ σπηρόνια τρέχει νύκτα, μεσημέρι,
 Χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἵππος στὴν μικρήντου κατοικίαν,
 Ἀλλ' αὐτὰ τὰ κάμνει ὅλα γιὰ νὰ δείχνῃ φαντασίαν.
 Ἄν τὸν ἴδῃς στολισμένον περὶ λύχνων τὰς ἀφᾶς

Εἰς τὰς συνκναστροφάς,
 Τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλιά του ἔχοντάς τα ἀφημένα
 Ὡστε ποῦ τὰ ὄμματά του εἶναι ὅλα σκεπασμένα,

Καὶ πρὸς τούτοις κτενισμένα
 Δεξιά κί ἀριστερά
 Μὲ πομάδα ἀλειμμένα,
 Εἶναι τρέλλα, καὶ χαρά.

Καὶ τὸν Δημοσιογράφον ἐπαγγέλεται ἀκόμα
 Θέματ' ἄρατα μᾶς ψάλλει μὲ τὸ ἀνοιγμένον στόμα,
 Πλὴν τὸ φύλλον του σὰν ἔγαίνει, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσουν
 Τὴν τιμὴν αὐτὴν τοῦ κάμουν, τὸν μπακάλη νὰ τὸ δώσουν.

Ἐκαμὲ δὲ ὡς ἡξεύρεις στὴν Εὐρώπην τὰς σπουδὰς του.

Ποῦ δὲ νὰ σοῦ διηγοῦμαι τὰς ἐκεῖ διαφθοράς του,

Ἄφ' οὗ τάλληρα χιλιάδες κατηνάλωσεν ἀσώτως,

Κὶ ἔμεινε στῆς ἀμαθείας τὸ πυκνότατον τὸ σκότος

Φίλε, ἔφυγε τὴν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀπλῇ προφάσει

Πλὴν τὸ πλοῖόν του δὲν εἶχε στάς Ἀθήνας ἔτι φθάσει,

Κὶ ἔρθασαν στὸν γηραλαῖον, καὶ τὸν δυσυχῇ πατέρα

Γράμματα μίαν ἡμέρα,

Ἀπὸ μέρος τῶν ἐμπορίων, ξενοδόχων, καὶ κουρέων

Ἀναγγέλοντα τὸ πλῆθος τῶν χρεῶν του τῶν θαρέων.

Γνωρίζεις τὸν (ὡς μὴν τὸν πῶ γιατί θὲ νὰ θυμώσῃ)

Ποῦ διάβολο τὴν εὐρηκε εὐγένειαν τὴν τόση!

Τὸν ραναριώτην καὶ αὐτὸς θέλει νὰ προσποιῇται,

Φαντάζεται τὸ ξόανον πῶς θὲ νὰ ἐπαινεῖται!

Τὰ μάτια του μισοσφαλνᾷ, βαδίζει μετρημένα,

Κὶ ὅταν μιλεῖ σοῦ ὁμιλεῖ μὲ λόγια μασημένα.

Ὦ! τῆς κουφότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοησίας!

Ποσῶς νὰ μὴν αἰσγύνεται σ' αὐτὰς τὰς ἀηδίας!

Πίθηκες ὅλ' οἱ νέοι μας κατήνητησαν νὰ γείνουν,

Τὰ τίμια φερσίματα τὰ ἄφησαν, τ' ἀφίνουν,

Καὶ μ' ὅλας τὰς παραφθοράς τῶν ξένων ἐνωθέντες,

Τὸ ἐθνικόν των φόρεμα ὅλοι ἀπεκδυθέντες,

Μᾶς περιπατοῦν σεινάμενοι, λαμπροὶ, καὶ κορδωμένοι,

Κὶ ὁμοιάζουν ἀπαράλλακτοι παρησιανοφερμένοι.

Τὴν κόρτε ζητοῦν ὅλοι των νὰ κάμουν μὲ κυρίας,

Καὶ ἀραδιάζουν εἰς αὐτὰς πολλὰς ἀνοησίας,

Ὅτι πεθαίνουν, χάνονται, κι' ὅτι αὐτὰς λατρεύουν,
 Καὶ ὅτι νὰ θυσιασθοῦν διὰ αὐτὰς κοντεύουν.
 Ἐξ' ἄλλου μέρους προσπαθοῦν οἱ ἄλλοι νὰ μαθάνουν
 Πῶς μὲ τὴν δεῖνα τὴν κυρὰ τὸν ἔρωτά των κάνουν,
 Κι' ὁ ἔρως μόνον γίνεται γιὰ ν' ἀπερνοῦν τὴν ὥρα,
 Κι' ἐκείνην πεῦ χθὲς ᾔνωρίζον δὲν τὴν γνωρίζουν τώρα.

Τ' ἀδύνατον κονδύλι μου ἐὰν ἀκολουθήσῃ
 Τὰς συνηθείας ὅλας των νὰ σοὶ τὰς παραστήσῃ,
 Τὸ γράμμα τοῦτο, φίλε μου, θὰ γίνετο βιβλίον,
 Κι' ὁ Σκούφος δὲν τὸ δέχετο εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. (*)
 Διότι καὶ τὸν Μένιππον 'θέλησα νὰ σοῦ στείλλω,
 Καὶ πίστευσε, ἐπλήρωσα τρία λεπτά τὸ φύλλο,
 Καὶ τοῦτο κατὰ χάρι.

Γιατὶ ποτὲ δὲν δύναται βιβλία γιὰ νὰ πάρῃ.
 Πολὺ σ' αὐτοὺς ἐκτάνθηκα, τώρα δὲ ἄς ἀρχίσω
 Περὶ τοῦ περιπάτου μας νὰ σὲ πληροφορήσω.

Τὴν ἑορτὴν στὰς τέσσαρας μετὰ τὴν μεσημβρίαν
 Ἀπ' τοῦ Διόλου τὴν ὁδὸν πηγαίνουν κατ' εὐθείαν
 Πολῖται, Στρατιωτικοί, Ὑπάλληλοι μεγάλοι,
 Κι' οἱ σοβαροὶ μας Ὑπουργοὶ κι' οἱ ἐν Ἀθήναις ἄλλοι
 Εἰς τὸν κοινὸν περίπατον, ὅπου καθεὶς τασχίζει
 Νὰ δείξῃ ἢ ἀξίζει,

(*) Μὲ τοῦτο σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ βλάψωμεν τὸν χαρα-
 κτῆρα τοῦ Κυρίου Γεωργίου Σκούφου, ἀνδρὸς τιμίου καὶ
 ὑπολήπτου, ἀλλὰ νὰ παραστήσωμεν τὴν ἀφθονον ὕλην τὴν
 ὅποιαν εὗρίσκει τις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Στρεφόμενοι ἔην μουσικὴν ἅν' τ' ἄλογο ἔ' ἀλῶνι
Καθεῖς μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνάλογα φουσκώνει.

Ἄν ἔλθῃς, φίλε, νὰ ἰδῇς πολὺ θὰ ἀπορήσῃς
Τοὺς ὑπουργοὺς μας βέβαια θ' ἀργήσῃς νὰ γνωρίσῃς,
Μὴν σοχασθῇς πῶς λέγ' αὐτὸ ὡς χρυσοκεντημένους!.....
Ἀπήλαυσαν ὀχήματα, ἵππους καλοθρεμμένους,
Κὶ εὐγαίνουσα ἐπὶ αὐτῶν ὠραίαις ὑπουργίταις
Στολίζουσιν ταῖς ἀσόλιταις τῆς Ἀθηνᾶς Ἀθήναις,
Κὶ οἱ ἄρχοντες κύρ ὑπουργοὶ καθὼς τῆς βασιλείας
Οὕτω καὶ τῆς ἀμάξης των, κρατοῦσι τὰς ἡνίας.

Θεέ μου! ... ἀκατάπαυστα εὐγάζουσιν τὰ καπέλα!

"Ὡ ἀνθρωπίνη τρελλα! ...

Ὁ ἓνας μὲ ὑπόκλισιν ἔ' ἀμάξι πλησιάζων,
Καὶ ὡς λατρείας σύνθημα τὸν πῖλον τοῦ εὐγάζων
Πῶς ἔχει ἔ' ἡν ὑγείαν τῆς, βρωτᾷ τὴν ὑπουργίνα
Κὶ ἀφ' οὗ μὲ σέβας τῆς εἰπῇ πέντ' ἔξῃ τοῦτα ἑῖνα
Μὲ λόγους κολακευτικούς τὸν ὑπουργὸν φορτόνει,
Κὶ ὁ ὑπουργὸς μας φουσκωτὸς σάν κοῦρκας, σάν παγῶνι
Λίγον ἀφοῦ συλλογισθῇ χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ
Ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖόν του, τοῦ λέγει, νὰ περάσῃ.

Κυρίων ποικιλόχροαι λαμπραὶ ἐνδυμασίαι,
Καὶ αἱ κυματιζόμεναι τῶν πῖλων των ταινίαι
Τῶν ὀφθαλμῶν σου ἄφρευκα τὴν προσοχὴν θὰ σύρου,
Αὐταὶ αἱ πολυτέλειαι, αὐταὶ θεὸς νὰ μᾶς φθεῖρουν,

"Αποροι ἐν ᾧ ἤμεθα θέμεν πολυτελείας,
Καὶ αὐταὶ γίνοντ' αἷτιαι μεγίστης ἀπορίας.

"Ετυχε στὸν περίπατον νὰ εἶδω νεανίδα
Πτωχὴν, ἐνδεδυμένην δὲ λαμπρῶς ὡσάν γαλλίδα
Πῶς ἠδυνήθη ὁ ἀνὴρ, ἢ καὶ ὁ συγγενὴς της;
Νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὴν τὰ μέσα τῆς στολῆς της;
Ἀλλοίμονον στὸν δυστυχῆ ἐὰν δὲν προσπαθήσῃ!
Μ' ἄλλους κυρίους, ἢ κυρὰ θὲ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ*
Ἰδοὺ! αἱ πολυτέλειαι διασθορὰν μᾶς φέρουν,
Καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους μας βλέποντες τοῦτο χαίρουν.

Ἐστέκουμουν σιωπηλὸς, καὶ μ' ἀδιαθεσίαν
Ἐπάνω μ' ὅταν ἔπεσεν ἐν πλῆθος μὲ τὴν εἶαν,
Τί τρέχει; "Ω τοῦ θαύματος! ἐφίπποι πλησιάζουν,
Ἰδέτους, πῶς ἐπαίρονται! ιδέτους, πῶς κομπάζουν!
Ποιοὶ εἶναι; — Ὑπουργόπουλα, καὶ εὐγενεῖς μεγάλοι,
Φαντάζονται πῶς εἶν' αὐτοὶ, πῶς δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι,
Φαντάζονται πῶς πάντοτε τόσον θὰ ὑπερέχουν
Ὅπόσον ὕψος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τώρα ἔχουν.
Καθεὶς μὲ τὸ ἀγέροχον, καὶ τὸ γραλὶ στὸ χέρι
Τὰ εἴματα τοῦ ἵππου τοῦ πρὸς τᾶς κυρίας φέρει.

Πλῆθος γραμματικίδιαι ἀφείκτως θ' ἀπαντήσης,
Κι' εἰς τὰ κινήματα αὐτῶν βεβαίως θ' ἀπορήσης·
Βαδίζουσιν ὁλόγυρα, κι' ἄλλην δουλειᾶ δὲν κάνουν
Παρά στὸν μὲν, καὶ εἰς τὸν δέ, τὸν πῖλόν των νὰ ἐγάνουν.

Πρὸς τὰς γνωρίμους εἰς αὐτὰ κυρίας πλησιάζουν,
 Καὶ πλῆθος κολακευτικῶν λόγων τὰς ἀραδιάζουν,
 Τὸ ἓνα λέγει » εὐμορφα τὸ φόρεμα σὰς πιάνει.
 Τὸ ἄλλο » Πῶς τῆς εὐμορφιάς σὰς πρέπει τὸ στεφάνι.
 Τὸ τρίτον » Φῶς κυρία μου, σεῖς εἴσθε τῆς ἡμέρας,
 Κι ὡς πρὸς ταῖς ἄλλαις λάμπετε, σὰν Ἥλιος τοῦς ἀστέρας.

Γιὰ τὸν περίπατον πολλὰ σοῦ εἶπα, τὸ γνωρίζω,
 Τὴν ὁμιλίαν μου λοιπὸν ἰδοὺ ὅπου γυρίζω.
 Θὰ σοῦ εἰπῶ καὶ μερικὰ τῶν συναναστροφῶν μας,
 Καὶ τῶν μικρῶν χορῶν μας.
 Συχνάκις γίνονται χοροὶ ὅπου κι ἐγὼ πηγαίνω
 Καὶ ὅπου θεατῆς ἀπλὸς ἐνίστ' ἀπομένω.
 Εἶναι πολλὰ περιέργον νὰ διῇς ἐξ ἑνὸς μέρους
 Ἐν πλῆθος καθαλιέρους
 Νὰ στέκοντ' ὅλοι ὄρθιοι, σὰν γύπαις πεινασμένοι
 Διὰ ν' ἀρπάξουν ἐν μικρὸ πουλάκι ποῦ διαβάινει.
 Τὶ σύγχυσις! τὶ ταραχὴ! σωστὴ πυργοποιΐα!
 Ὅ,που εὐρίσκοντ' Ἑλληνες ὑπάρχει κι' ἀταξία. (*)

Ἢ μουσικὴ γλυκὰ κτυπᾷ, ἀρχίζ' ἡ κουαδρίλια.
 Ἐτυχεῖς εἰς ληνὸν ποτὲ ὅπου πατοῦν σταφύλια;

(*) Κατὰ δυστυχίαν τοῦτο ἀληθεύει ὁσάκις θέλομεν νὰ μιμηθῶμεν ἔθιμα ξένων ἐθνῶν, καὶ ἀνάρμοστα μέ τὴν παροῦσαν τῆς Ἑλλάδος ἠθικὴν κατάστασιν. Μὴν μὲ μεμφθῆτε λοιπὸν, φίλοι, διὰ τὴν φράσιν μου ταύτην, καθότι ὦν καὶ ἐγὼ Ἑλλῆν γνωρίζω τὴν πολύτιμὴν ἀξίαν τοῦ λαμπροῦ τούτου ὀνόματος.

Ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα! καὶ ἡ στενοχωρία
 Χαλνᾷ τὴν εὐχαρίστησιν, καὶ φέρει ἀηδία,
 Σπρώχνει ὁ εἰς τὸν ἕτερον, καὶ οἱ κύρ καθ'αλίστροι
 Εἰς ταύτην τὴν περίστασιν φέρονται ὡς συμφέρει.
 Κονιορτὸς σηκώνεται γιὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου,
 Καὶ πνίγει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου.

Ἄφ' οὗ χορεύσουν, καὶ ἔπειτα ἡ μουσικὴ σωπάσῃ
 Εἰς τὰς κυρίας τοῦ χοροῦ καθεὶς θὰ πλησιάσῃ
 Νὰ τὰς εἰπῇ " Σὺν ἄγγελος χορεύετε κυρά μου,
 " Εἰσθε ὡραία ὡς θεά, τὸ λέγω στὰ σωστά μου,
 " Οἱ δύο οἱ φωστῆρες σας καρδίᾳς σκληρὰ σφάζουν,
 " Καὶ δύο ἄστρα τ' Οὐρανοῦ, κυρία, ὁμοιάζουν. "
 Ἄφ' οὗ ταῦτα ταῖς εἰποῦν ψευτιάς καὶ παραμύθια
 Μετὰ ὀλίγην σιωπὴν, ἐμβαίνουν στὴν ἀλήθεια.
 — " Ἀν ἀγαπᾶτε, τὸν χορὸν τὸν μέλλοντα, κυρία,
 Νὰ τὸν χορέψωμεν μαζὴ ... — " ὦ! κατὰ δυστυχίαν!
 Ἀπὸ προχθὲς μὲ τὸν κύρ Π σχεδὸν εἴμ' ἐν γκαζάτῃ.....
 — Ὑπομονή! εὐχαριστῶ..... καὶ εὐδὲς γυρίζων πλάτη
 Σ' ἄλλην κυρίαν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια του πηγαίνει,
 Ἐως ποῦ τὸ πολούμενον τέλος ἐπιτυχαίνει.

Δὲν σὲ τὰ γράφω φίλ' αὐτὰ γιὰ νὰ κατηγορήσω,
 Καὶ τοὺς μικροὺς μας τοὺς χοροὺς οὕτω νὰ σταυρήσω,
 Μὴν στοχασθῇς αὐτὸ ποτὲ! θεὸς νὰ με φυλάξῃ!
 Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ ἔφερεν τῶν λόγων μας ἡ τάξι
 Τὰ εἶπα, καὶ ἂν ποτὲ κάνεις διὰ αὐτὰ θυμῶσῃ
 Μοῦ φαίνεται ἐξάπαντος πῶς ὑστερεῖται γνώσι·

Αἱ συναναστροφαὶ ἐδῶ ἀνθοῦν καὶ λουλουδιζοῦν·
Τῆς κοινωνίας πρόδοτον, νομίζω, εἰκονίζουν.

Εἶναι πολλὰ εὐάρεστον νὰ βλέπῃ τις μιὰ νέαν
Μὲ προτερήματ' ἀρκετὰ, σεμνοπρεπῆ, καὶ ὠραίαν,
Τὸ πνεῦμα τὸ ὀξύτατον ποῦ ἔχει νὰ δεικνύῃ,
Καὶ τὰς καρδίας γενικῶς τῶν νέων νὰ ἐλκύῃ.
Πλὴν πίστευσε, θὰ ἔμενα πλεῖο εὐχαριστημένος
Ἐὰν εὐρίσκετο ἐκεῖ κανεὶς πεπαιδευμένος,
Καὶ ὁ ὁποῖος ἀρχινῶν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ
Συγχρόνως, καὶ τὸν ἕτερον ἤθελεν ὠφελήσει.

Πλὴν αὐτὰ λείπουν, φίλε μου, καὶ κατὰ δυστυχίαν
Σ' αὐτὰς τινὰς δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ μονοτονίαν,
Καὶ αἱ κυρίαι μας, ἀντὶ οὕτω νὰ μᾶς εὐφραίνουν
Εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ αὐταῖς ἄρχισαν νὰ ἐμβαίνουν,
Καὶ ἐξαφνα ἀπὸ τὸ βάλες ἢ ἀπὸ τὴν γκαλόπην
Περὶ δανείου σ' ὁμιλοῦν, ἢ διὰ τὴν Εὐρώπην.

Συχνὰ δέ, ἢ καὶ πάντοτε, ἐὰν παρατηρήσῃς,
Τὸν φίλον σου τὸν Δ... Τ... ἀφεύκτως θ' ἀπαντήσῃς,
Καὶ τινες ἄλλους οἵτινες εἶναι πολλὰ γνωστοί σου,
Καὶ οἱ ὁποῖοι, φίλε μου, στὴν Αἴγινα ἠθυμίσου
Πῶς ὑστεροῦντο οἱ πτωχοὶ ψωμί διὰ νὰ φάγουν,
Πλὴν τῶρα αἱ δουλίτσαις των ἐξαίρετα ὑπάγουν
Κόμητες ἐκατήντησαν καὶ ἄρχοντες νὰ γίνουν,
Χοροὺς, καὶ συναναστροφὰς σ' ἀρχοντικά των δίνουν.

Τοῦ δὲ πτωχοῦ Ταμείου μας ἡ στάσις χειρότερα
Ὁμιχάζει τοῦ ὀρίζοντος τὸν δύνοντα ἀστέρα,

Καὶ τέταρτα δραχμῶν στίλπνᾳ, κί ἡμίδραγμα εὐγάζει
Καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μας με τάξιν τὰ μοιράζει.

Κί' ἂν ἱερέα ἔτυχες νὰ διῆς εἰς ἐκκλησίᾳ

Ὅπου μοιράζει κόλυβα εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ

Ποῦ ἄλλα φίλε, τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ μαῦρον ῥάσσον

Ἄλλα φωνάζουν, καὶ αὐτὸς τὸ κἀνιστρον τεινάσσων

Ῥίπτει τὰ λίγα λείψανα με τὸν θυμὸν, καὶ εἶαν;

Εἶδες καὶ τοῦ Ταμείου μας τὴν στάσιν τὴν ἀθλίαν.

Ἀρπάζουν τὰ παιδιάρια, ἀρπάξουσιν οἱ ξένοι

Κί ὁ Ἕλλην, καὶ ὁ ἱκανὸς, με στόμ' ἀνοικτὸν μένει

Ἰδοὺ ἡ τύχη, φίλε μου, τῶν δυστυχῶν Ἑλλήνων,

Τῶν τολμηρῶν ἐκείνων

Οἵτινες ἐθαυμάσθησαν στὸν πατριωτισμὸν των,

Κί ἀρπάσαντες τὰ ὅπλα των ἔθραυσαν τὸν ζυγὸν των.

Ποιὸς τῶρα ἐνθυμεῖται καὶ τοὺς χρόνους τοῦ ἐκείνους

Καθ' οὓς ἐκαταφρόνησε κατὰστασιν, κινδύνους,

Καθ' οὓς με αἶμα τουρκικὸν τὸ ξίφος τοῦ ἐδάφη

Γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὰ λαμπρὰ καὶ ἱερὰ ἐδάφη;

Ὦ σεῖς κυφῆνες, κί' ἀναιθεῖς! ὅπου σκεπάζετ' ὅλην

Τῆς πρωτευούσης μας αὐτῆς τὴν σφημεσμένην πόλιν!

Στὴν μνήμην σας δὲν φέρετε τὰς μάχας καὶ ἐκεῖνας

Ποῦ ἔκαμον οἱ Ἕλληνες εἰς ταύτας τὰς Ἀθήνας;

Καθ' ὅναρ δὲν σᾶς φαίνοντι με βλέμματ' ὀργισμένα

Σκιαί, με τὰ φορέματα στὸ αἶμα τῶν βαμμένα;

Ἢ περιδιαβάζοντες πρὸς τῇ Πνυχὸς τὸ μέρος,

Ποτέ σας, δὲν προσέξατε στὸν ἥχον τοῦ ἀέρος

Διὰ ν' ἀκούσετε φωνάς, καὶ γυγγυσμούς ἐκείνων
 Τῶν Σουλιωτῶν, καὶ τῶν Κρητῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἑλλήνων
 Οἵτινες ὄντες πρόθυμοι στὸ χρέος τῆς πατρίδος
 'Φονεύθησαν μαχόμενοι κατὰ τῆς τυραννίδος;

Τὸν Καραίσκον βλέποντες καὶ δὲν ἐρυθριᾷτε;
 'Αλλοίμονον! τὰ ψεύδη σας, οἱ δόλοι, καὶ αἱ ἀπάται,
 Ἐμάραναν τὴν μαύρην σας, καὶ ῥυπαρὰν καρδίαν,
 Κι' ἂν λέγεται Ἑλληνικὴ λέγεται παρ' ἀξίαν·
 Τὰ πάθη σας 'στερέωσαν αἰσχρὰν ξενοκρατίαν,
 Καὶ στὴν πατρίδα ἤνοιξαν πληγὴν πολλὰ βαθεῖαν....
 'Ανωφελὲς ὅ,τι εἰπῶ.... ὦ ἄληθῶς Πιλάτοι!
 Οἱ 'Ελληνες οἱ δυστυχεῖς μὲ θολωμένον μάτι
 Πηγαινοέρχονται συχνὰ εἰς τὰ ἀρχοντικά σας,
 Συνάζοντες τὰ ψύχालα ἀπὸ τὴν τραπεζά σας.

Συγχώρησέ με, φίλε μου, εἰς τὰς παραφοράς μου,
 'Ολίγον δισκέδασα τὴν λύπην τῆς καρδιάς μου.
 Θά μοῦ εἰπῇς — Ὑποῦργιμα μὴν θές κύρ 'Ορφανίδη,

Κι' ἀρχισε; σὰν τὸ φίδι

Καθὼς καὶ πλῆθος ἕτεροι, νὰ χύνης τὸ φαρμάκι,
 'Ὡς ποῦ ν' ἀρπάξης, καὶ ἐσὺ κἀνένα κοκκαλάκι;
 = Ἐγὼ; μὲ τί δικαίωμα; καὶ πῶς θ' ἀποτολμήσω
 Τοιοῦτόν τι νὰ φαντασθῶ, ἢ πῶς νὰ τὸ ἐλπίσω;
 Εἴμ' 'Ελλην ναί, πλὴν 'Ελληνες ἄλλοι μεγάλοι, τόσοι,
 'Οποῦ δικαίως ἔπρεπε διὰ νὰ βραβευθῶσι,
 Καῖνται γυμνοὶ, ἀσήμεντοι, καὶ παρημελημένοι·
 Ἐξ ἐναντίας βλέπομεν, τυχοδιώκται, ξένοι,

Νὰ τρώγουν τὰς θυσίας των, τὸ αἷμα των νὰ πίνουν,
Καὶ εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀφίνουν.

Προχθὲς 'κατήμην μόνος μου ἐντὸς Ξενοδοχείου
Πλησίον τοῦ Λασσανικοῦ μεγάλου ὑπουργείου,
Χρήματα εἶδα ἐξαφνα νὰ θάζουν εἰς ἀμάξας,
Περίεργος γιὰ νὰ ἰδῶ, τίς εἶν' ὁ αὐτὰ δράξας
Ἠρώτησα πλησίον μου ἄνθρωπον τινὰ νέον,

Τὸ φόρεμα Ὑδραῖον.

- » Ἐμένα, εἶπε, ἐρωτᾷς νὰ σὲ πληροφορήσω;
- » Δὲν ξεύρω γρὺ νὰ σὲ εἰπῶ, καὶ νὰ σ' εὐχαρηστήσω
- » Διότι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀφῆσας τὴν γλυκεῖαν
- » Πατρίδα μου, ζῶ εὐτυχῶς εἰς τὴν Μολδοβλαχίαν. (*)

- » Ἐκεῖ ἀπῆντησα πολλοὺς ποῦ οἱ δυστυχισμένοι
- » Ὡσὰν καὶ ἔμένα ἔφυγον, διψῶντες πεινασμένοι
- » Ὡς χάσαντες στὸν ἱερὸν ἀγῶνα μας τὰ πάντα,
- » Καὶ ὑπομείναντες δεινὰ, καὶ τραγικὰ συμβάντα
- » Εἶδον πῶς εἶν' ἀδύνατον ἐδῶ διὰ νὰ ζήσουν,
- » Ὅθεν, καὶ ἀπεφάσισαν διὰ ν' ἀναχωρήσουν,
- » Μὲ δάκρυα στοὺς ὀφθαλμοὺς ἄφησαν τὴν πατρίδα,
- » Καὶ σήμερον νὰ χαίρωνται πολλὰ καλὰ τοὺς εἶδα.

(*) Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος Γεώργιος Μπροῦσκος, τοῦ
ὁποίου ἡ Οἰκογένεια ἐθυσιάσας τὰ πάντα διὰ τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς πατρίδος, καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι πατριῶται τοῦ
Ὑδραῖοι.

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ Βαυαροὶ ὀκτῶ εὐθὺς ἐλθόντες,
 Τὴν γεμισμένην ἄμαξαν μὲ χρήματα λαβόντες,
 Γλυκὰ ἀπεχαιρέτησαν τοῦ ὑπουργοῦ τὰς θύρας,
 Κι ἐτράβιξαν τὸν δρόμον των, μὲ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας.

Σ' ἔγραψα, φίλε μου, πολλὰ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσης
 Παύω καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν μὲ λησμονήσης.
 Εἰς τῆς φιλίας τὸν βωμὸν καρδίαι ἐνωμέναι
 Τὸ πῦρ τῆς ὑποθάλλουσι οὔσαι ἠγαπημέναι.
 Λοιπὸν, μὲ γράμματα συχνὰ πάντα νὰ μ' ἐνθυμῇσαι,
 Καὶ οὕτω νὰ μὴ λησμονῶ φίλος πιστὸς πῶς εἶσαι.

Η ΚΕΝΟΔΟΞΙΑ ΜΟΥ.

Μιὰν ἡμέραν, σὸ μυαλό μου ἡ ἐπιθυμία 'μβαίνει
Εἰς τὸν Πειραιᾶ νὰ πάγω, φίλοι μοι ἡγαπημένοι,
: Ὅθεν ἀναβὰς εἰς ὦμον

Μαυροτρίχου τινός ὄνου, ἠκολούθησα τὸν δρόμον.
'Ἡ κενοδοξία ὁμῶς τοῦ φουσκώνει τὰ μυαλά,
Κι' ὅπου σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους σ' ἀτοπήματα πολλὰ,
Μ' ἔρριψε, χωρὶς νὰ θέλω, εἰς περίστασιν δεινὴ,
Κι' ἡ διήγησίς της μόνη πολλὴν γέλωτα κινεῖ.

Καθισμένοι φίλοι ὄντας, τοῦ γαδάρου μου τὸν ὦμον,
Καὶ τοῦ Πειραιῶς περνώντας τὸν δραχμόσφριτον τὸν δρόμον
Μ' ἦλθε μία φαντασία, πῶς τρανὸς πολιτικὸς
Τῆς Ἑλλάδος ὅτι εἶμαι, καὶ τετραπλοματικὸς,
Καὶ λοιπὸν τοὺς διαβάτας ἄρχισα γιὰ νὰ κυττάζω,
Καὶ εἰς τὴν μικρότητά των ν' ἀπορῶ, καὶ νὰ θαυμάζω.

Ὅλοι ὡς μικρὰ μυρμίγκια μοῦ ἐφαίνοντο ἐμπρὸς μου,
Κι' ὅλους μ' ἀδιαφορίαν κύτταζεν ὁ ὀφθαλμὸς μου,
Καὶ προσκυνισμὸν πρὸς τούτοις ἀπὸ ὅλους ἀπαιτοῦσα,
'Ὅσοι δὲ μ' ἐχαιρετοῦσαν, καὶ ἐγὼ τοὺς χαιρετοῦσα
Μὲ τ' ἀγέρωχόν μου ὕφος, καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι
Καθὼς κάμνουν τῆς Ἑλλάδος Ἱπουργοὶ πολλὰ μεγάλοι.
Τὸν πυκνὸν μας ἐλαιῶνα τὸν φαντάσθηκα λαὸν
'Οποῦ τοὺς πολιτικούς του τοὺς λατρεῖε ὡς Θεόν,
Χαιρετοῦσ' ἀκαταπαύστως δεξιὰ κι' ἀριστερά,
Κι' ἤμουν ὅλος ὑπουλότης, φαντασία, καὶ χαρά.

Πολλά ἄλογ' ἀπαντοῦσα εἰς τὸν δρόμον, φορτωμένα
 Καὶ γαδάρους ἀταράχους μὲ τ' αὐτὰ τὰ κρεμασμένα,
 "Ολους τοὺς ἐχαιρετοῦσα μ' ἓνα ὕψος σοβαρὸν,
 καὶ κατὰ τὸν νέον τρόπον τῶν ἀνδρείων Βαυαρῶν,
 Μοῦ ἐφαίνοντο πῶς ἦσαν, ἄλλοι σύμβουλοι μεγάλοι
 "Αλλους δὲ συνυπουργοὺς μου τοὺς ἐφантаζόμεν πάλι.

Κοντὰ εἰς αὐτὰ, στὴν μέση ἔφηνεν εὐθύς τοῦ δρόμου
 Τὸ ταχύτατον ἀμάξι τοῦ καλοῦ μας Ταχυδρόμου,
 Κι' ἐγὼ ὄντας μεθυσμένος ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν
 Δὲν ἐπρόσεξα στὴν τόσῃ τῆς ἀμάξης του τὴν βίαν,
 Κι' ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον χωρὶς νὰ παραμερίσω,
 "Εὐνὰ δράμα μοὶ συνέβη χωρὶς ποτὲ νὰ τ' ἐλπίσω.

"Ω στιγμή κατηραμένη!

Σὺν τὸ βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου οὔτε κἂν φωνὴ μοὶ μένει
 "Εν' ᾧ ἤμουν στὴν γλυκάδα, καὶ στῆς δόξης μου τὸν θρόνον
 "Αλησμόνησα πῶς εἶχα καθαλικευμένον ὄνον!
 "Ο κύρ γάδαρος, τρομάξας ἀπ' τὴν ἄμαξαν πολὺ,
 Καὶ ταραζὼν καὶ ποδάρια, καὶ αὐτὰ, καὶ κεφαλὴ,
 Πηδᾷ, τρέχει, καὶ γκαρίζει ὦ! τὸν τρισκαταραμένον!
 Εἰς τοῦ Πειραιῶς τὸν δρόμον μ' ἄφησεν ἐξαπλωμένον
 "Αλλοῦ πῆγε τὸ καπέλον, ἄλλοῦ πῆγα ἐγὼ, φίλοι,
 "Κεῖνῃ τὴν στιγμήν μ' ἐράνη, καὶ ὁ Οὐρανὸς σφονδίλι.

"Εσηκώθηκα ὁ τάλας, κι' ἐκατάλαβα τὸ λάθος!
 "Οτι τῆς κενοδοξίας μ' ἐκυρίεψε τὸ πάθος,
 Τὸ καπέλον μου τεινάζω, καὶ τὸν δρόμον μου ἀρχίζω,
 Καὶ διὰ τὸν γάδαρόν μου δὲν μὲ μέλλ' οὔτε φροντίζω,

Κί ἐνῶ 'πήγαινα με δόξαν ὡς γαδουροκαθισμένος
'Επιστρέφω με τὰ πόδια, ὡσάν ὑπουργὸς πεσμένος.

Μάθετέ το ὦ μεγάλοι, καὶ τρανοὶ πολιτικοί!
Καὶ μὴν εἰσθε στὴν 'Ελλάδα τόσον ὑπεροπτικοί!
Γιὰτὶ κατὰ δυστυχίαν, ἐάν πέσετ' ἀπ' τὸν ὄνυν
Δὲν θὰ πάθετε νομίζω ὅσα ἔπαθα 'γὼ μόνον,
Δὲν θὰ χάσετε ὦ φίλοι, τὰς Δραχμάς σας, τὰς χιλίας,
Σεῖς θὰ πάθετε καὶ ἄλλα, καὶ σκηναὶ πλέον γελοίας,
Θὰ γυρίζετε τοὺς δρόμους με τὴν μούρη κρεμασμένη,
Καὶ ἡμεῖς θὲ νὰ γελοῦμεν ὀκαθεῖς σας σὺν διαβαίνῃ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Κ. Μ. Γ.

Ναυπλῖα τῇ 20 Φεβρουαρίου 1837.

Σὲ ὑπεσχέθην, φίλε μὲν, πρὶν νὰ ἀναχωρήσω,
Πῶς ἅμα τὸ ποδᾶρι μου εἰς Ναύπλιον πατήσω
Τὶ εἶδα, καὶ τί ἤκουσα εἰς ταύτην μας τὴν πόλιν
Νὰ σοὶ τὰ γράψω ἀκριβῶς κατὰ τὴν τάξιν ὅλην
Πληρῶ λοιπὸν τὸ χρέος μου, καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου
Διὰ πληροφορίαν σου, καὶ διασκέδασίν μου.
Συγχώρησον ἂν ἀπ' ἀρχῆς λεπτομερῶς θελήσω
Νὰ πιάσω τὴν ὑπόθεσιν, καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Κατέβην εἰς τὸν Πειραιᾶ μετὰ τὴν χαρὰν καὶ ἐλπίδα,
Κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Τελώνειον μικρὸν τι πλοῖον εἶδα
Ἐτοιμον δι' Ἐπίδauρον ἰστίαν νὰ ἀναίξῃ,
Καὶ πρὶν ἀκόμα, φίλε μου, τὴν ἄγκυραν τραβήξῃ
Ἐμβῆκα μέσα εἰς αὐτὸ μετὰ πάλλουσαν καρδίαν·
Ἀλλὰ ἐμβᾶς ἀπέμεινα εἰς ἄκραν ἀπορίαν,
Πλῆθος ἀνθρώπων εἰς αὐτὸ ἰδὼν συσσωρευμένους,
Κι' ὡσὰν τριγίδας εἰς μικρὸν καδίσκον στιβασμένους.

Ἐξήλθομεν τοῦ Πειραιῶς χωρὶς πολὺ νὰ ἀργήσῃ,
Κι' ὁ ἄνεμος τὸ πλοῖον μας σπρώχνει, νὰ ξεκινήσῃ,
Λῦρα βορέως οὐρίος ὄφυσσε μ' ἡσυχία,
Κι' ἐγέμιζε τοῦ πλοίου μας τὰ ἀνοικτὰ ἰστία·
Τὰ πάντα δὲ οἱ ναῦται μας εἰς τάξιν εἶχον βάλλει,
Καὶ ἄσματα καθεὶς γλυκὰ ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ,

Τ' ἀνέμου δὲ τὸ φύσημα, καὶ ὁ ἦχος τῶν κυμάτων
 Συνδρόφουν ἀρμονικῶς αὐτὰ τὰ ἄσματα των.

Ὁ πλοῦς μας ἦτον εὐτυχής· μετὰ τὴν τρίτην ὥραν
 Σ' Ἐπίδauρον ἐφθάσαμεν, τ' Ἀσκληπιοῦ τὴν χώραν,
 Ὅποιον φίλε θεάμα! οἱ κύριοι τῶν ἵππων
 Ὅλους μᾶς ἤρπασαν σχεδὸν μ' ἀλλαλαγμὸν καὶ κτύπον,
 Καὶ μᾶς ὁδήγησαν εὐθὺς εἰς πλῆθος ἡμιόνων
 Εἰς πλῆθος ἵππων εὐτραφῶν, καὶ ἀταράχων ὄνων
 Φωνάζοντες, κτυπούμενοι, ποῖος νὰ κατορθώσῃ
 Πολλὰς δραχμὰς τὸν ἵππον τοῦ διὰ νὰ μᾶς μισθώσῃ.

Πρὸς τὴν Ναυπλίαν ἔκίνησα χωρὶς ἀργοπορίαν
 Ἀπ' τὴν ὁδὸν τὴν πνέουσαν γλυκιὰν μελαγχολίαν,
 Ἦκουα δὲ σιωπηλός, καὶ κατηφής, καὶ μόνος
 Τὸ λυπηρὸν κελεύθωμα τῆς φίλης ἀηδόνος·
 Ἦ εὐδία τῶν ἀνθῶν, ὁ ῥόγχος τῶν ὑδάτων,
 Ἦ ποικηλία τῶν πολλῶν, καὶ ζωηρῶν χρωμάτων,
 Αἱ ἀπαντούμεναι μικραὶ κοιλάδες, καὶ τὰ δάση,
 Ἀπ' τὰ ὁποῖα ἤθελεν ὁ ἵππος μου περάσει,
 Καὶ τῶν ποιμένων ἢ γλυκιὰ, καὶ λιγυρὴ φλοέρα
 Ἦτις ἐτράνταζε σ' αὐτὸν τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 Εἰς ἑκστασιν γλυκύτητος ἐκίνει τὰς αἰσθήσεις.
 ὦ! πόσον εἶναι θελκτικὴ, φίλε, τοιαύτη φύσις!
 ὦ! πόσον εἶσθε εὐτυχεῖς ἀθῶοι μου ποιμένες!
 Καὶ σεῖς ὦ ποιμενίδες μου, πόσον εὐτυχισμέναις
 Χαίρουσαι μὲ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως ἐκείνας!
 Καὶ πόσον δικαίωτε ἀπ' τοῦ αἰσχροῦς κυρῆνας,

Θῆτινες διατρίβοντες στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
 Νὰ διαφθεύρουν πάσχουσι τὴν φύσιν σχεδὸν ὅλην.

Τὸ Ναύπλιον ἀντίκρυστα! . . . ὦ φίλε μου, ὅποια!
 Ὅποια λυπηρὰ σ' αὐτὸ, φρικτὴ μελαγχολία!
 Παρθένον μοῦ ἐράνηκε ὠραίαν πῶς ὁμοιάζει
 Ἥτις στὰ κάλλη ὡς αὐτὸς ὁ ἥλιος διαυγάζει,
 Κι ἐνδεδυμένη ἐλαφρὸν, καὶ διαυγῇ χιτῶνα
 λευκὸν ὡσὰν χιόνα,

Ἀπ' τὸν ὅποιον λάμπουσι τὰ ἔσωθέν της κάλλη,
 Τοῦ σώματος οἱ κρίνοι της, καὶ ἡ λευκὴ ἀγκάλη.

Στὴν θέαν του ἐφώναξα «χαῖρε ὠραία πόλις
 » Τὸ ἄλλοτε προπύργιον, καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης,
 » Ὅπόταν κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐμάχετο γενναίως
 » Σὲ πρῶτον πέπρωτο νὰ διῇ τὸ ὄμμα Βασιλέως,
 » Καὶ τὸν λαμπρὸν τὸν θρόνον Του πρῶτον εἰς σὲ νὰ στήσῃ,
 » Καὶ πατρικῶς τοῦς Ἑλληνας οὕτω νὰ κυβερνήσῃ.
 » Τ' ἀπόρθητόν σου φρούριον, τὸ μέγα Παλαμήδι.
 » Ποῖος τῶν περιηγητῶν μὲ σέβας δὲν θὰ ἴδῃ;
 » Ὅπόταν στοχασθῶ καλῶς, καὶ φέρω εἰς τὴν μνήμην.
 » Πῶς ἂν ἐκυριεύετο ἀπὸ τὸν Ἱμβρακίμην
 » Στοῦς Ἑλληνας δὲν ἔμενε, ἐλπίς τῆς σωτηρίας,
 » Ἐλπίς τῆς νίκης, καὶ ἐλπίς γλυκειᾶς ἐλευθερίας
 » Πῦρ εἰς τὰς φλέδας μου λεπτὸν ἐξαίφνης διατρέχει,
 » Καὶ σέβας, καὶ εὐλάβεια, καὶ θάμβος μὲ κατέχει.»

Τοιχῦτα ἐν ὧ ἐλεγα πλησίασα στὴν πόλιν
 Τὴν μὲ ὁμίχλην σκοτεινὴν κεκαλυμμένην ὅλην,

Καὶ ν' ἀντηχήσῃ ἔφερεν στὰς ἀκράς μ' ἡ μοῖρα
 Τοῦ Θεοδώρου τοῦ τυρλοῦ, ἡ κρουομένη λύρα.
 Ἐμβῆκα..... καὶ ἀντὶ νὰ ἰδῶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων
 Ὅπου ἀπῆνταν ἄλλοτε σχεδὸν εἰς κάθε τόπον,
 Στοὺς δρόμους εἶδα ἔξαφνα μεγάλην μοναξίαν,
 Μεγάλην σοβαρότητα, πολλὴν μελαγχολίαν.

Στοῦ Λουδοβίκου τὴν ὁδὸν βαδίζοντας ἐπάνου
 Ἔρθασα στὴν εὐρύχωρον Πλατεῖαν τοῦ Πλατάνου,

Κὶ ἐκεῖ εἶδα συναγμένους

Παῖδας πολλοὺς τοῦ Ἄρεως πολλὰ ἀνδρειωμένους,
 Οἷτινες τρυγυρίζοντες μὲ τὰ χρυσὰ στοὺς ὤμους
 Σχάπτουσι μὲ τὰ ξίφη των τοὺς σκληροτάτους δρόμους,
 Καὶ εἰς τὰ καρτενεῖα μας μὲ ταῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
 Ἐοδεύουν τὰς ἡμέρας των, προσμένοντες τὸν μῆνα.

Ἦξέσω φίλε μου στενὲ, περίεργος πῶς εἶσαι,
 Καὶ ὅτι ὅλα ἀκριβῶς θές νὰ πληροφορηῖσαι,
 Καὶ ἐπειδὴ τὸ συγχωρεῖ τὸ πλάτος τοῦ χαρτίου
 Γράφω δυὸ λόγους μοναχὰ περὶ τοῦ ἐμπορίου.
 Εἶδες ποτέ σου ἀσθενῇ μόλις ψυχρὸράγουντα
 Τὰ ναρκωμένα μέλη του σπασμοειδῶς κινουντα;
 Εἶδες καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεώς μας ταύτης,
 Εἰς τὴν ὑποίαν καὶ πατεῖ πολλὰ σπανίως καύτης.

Οἱ ἐμπόροι οἱ δυστυχεῖς μὴν ἔχοντες τοὺς πόρους
 Γιὰ νὰ πληρῶνουν τοὺς βαρεῖς, καὶ δουλικούς μας φόρους,
 Πάντοτε ζημιούμενοι χωρὶς ν' ἀπολαμβάνουν,
 Κὶ αὐτὰ των τὰ κεφάλαια κατήντησαν νὰ χάνουν.

Ἐκ τούτου τὸ ἐμπόριον πάντα χειροτερεύει,
Ναρκαῶται, θνήσκει, σβύνεται, ἀντὶ νὰ προσδεύῃ.

Τρεῖς μέραις φίλ' ἐπέρασαν ὅπότεν περπατῶντας,
Καὶ πρὸς τὸ τῆς Ἀρβανιτιᾶς τ' ὀπίσω μέρος ὄντας
Ἀπῆντησα ἀνέλπιστα στὸν ἔρημ' αὐτὸν δρόμον
Τὸν μέγαν τὸν διδάσκαλον, τὸν θεῖον Οἰκονόμον·
ἽΟποία θεά ἱερὰ, ὦ φίλε μου ἐκείνη!

Στὸ μέτωπόν του φαίνεται ἀτάραχος γαλήνη,
Σιμά του δὲ ἐστέκοντο αἱ φίλαι του αἱ μοῦσαι,
Καὶ ἡ σοφία σοβαρὰ ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσε.
Ἀρ' οὐ τὸν εἶδα ἔκραξα ἀπὸ χαρὰν μου » χαῖρε,
» Ὁ Οἰκονόμε ποθεῖτέ! σεβάσμιέ μου γέρε!
» Ὡς εἰς ἀγρὸν καθήμενος στὸ Ναύπλιόν σου μένεις,
» Κί εἰς τὸν μεμολυσμένον μας ἀέρα δὲν ἐμβαίνεις.

Τῷ ὄντι φίλε, εὐτυχὴς ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖνος,
Οἷτινες ζῶμεν εἰς βομβοῦν τῆς πρωτευούσης σμῆνος,
Καὶ ἀναπνέοντες αὐτῆς τὸν πνιγηρὸν ἀέρα
Ἄλλο δὲν περιμένομεν ἡμέρα τῇ ἡμέρα,
Εἰμὴ ἐξώσεις ὑπουργῶν, καὶ ἄλλων ἡμιθέων,
Καὶ πάλιν τοὺς διορισμοὺς γιγάντων ἄλλων νέων.

Χωρὶς ποτὲ τὸν κάλαμον εἰς ψεῦδος νὰ τὸν θάψω
Τὴν νεολαίαν τὴν ἐδῶ θὲ νὰ σοὶ περιγράψω.
Πέντ' ἔξη τριγυρίζοντες στοὺς ὄμους μὲ μανδύας,
Στολίζουσι τοῦ Ναυπλίου τῶν τοὺς δρόμους, καὶ πλατείας,
Κί' ἐπὶ τὸ Γαλλικώτερον σχεδὸν ἐνδεδυμένοι,
Νομίζουν πῶς δοξάζονται ὡς διακεκριμένοι.

Ψέλλοντα δὲ ὡς κάτοπτρον τὰ ὑποδήματά των,
 Καὶ μετρημένα κάμνοντες αὐτὰ τὰ εἴημά των,
 Τρέφοντες στής καρδίας των τοῦ ἔρωτος ἐλπίδας
 Τρώγουσι μὲ τὰ ὄμματα τῶν οἴκων τὰς θυρίδας·
 Θέλουν νὰ φαίνοντ' ἔξωθεν ὅλοι κεχρυσωμένοι,
 Πλὴν ἔσω εἶναι μόνυδος, ὅλοι σχεδὸν ἐν γένει.

Καὶ οἱ ποτὲ συμμαθηταί, τῶρα ὑπαλλήλικοι,
 Καὶ σίτου κόκκον ἕκαστος στήν θέσιν του εὐρίσκει.
 Οἱ δὲ πολλοὶ γυμνάζονται ἐντὸς τοῦ γυμνασίου,
 Καὶ ὑπὸ τὸν μυσσάπνευστον ζῆλον τοῦ Λεοντίου,
 Τοῦ διδασκάλου Πιττακοῦ, κ' ἀκόμα τόσων ἄλλων,
 Μεγάλων Διδασκάλων.

Τοῦ Ἄρειος δὲ οἱ υἱοί, καθεὶς μὲ ἓνα ὕφος
 Ἀγέροχον περιπατῶν, μὲ κρεμασμένον ξίφος,
 Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε, ὧ φίλε μου, δέν παύει
 Τὰς λιθοστρώτους τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ καταθραύη.
 Ἴσως αὐτὸ τὸ σύρσιμον τῆς σπάθης εἰς τὸν δρόμον
 Τὸ κάμνουν, γιὰ νὰ προξενοῦν εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας τρόμον,
 Πλὴν κάλλιον νὰ ἔλειπε· διότι νὰ σὲ εἶπω,
 Ἀπὸ τὸν ἀκατάπαυστον, καὶ ταρκῶδη κτύπο
 Ἐχάλασαν ὀλοτελῶς ὅλοι οἱ ἐδῶ δρόμοι,
 Καθὼς καὶ οἱ τῶν Ἀθηνῶν ἐσχάρησαν ἀκόμι.

Προχθὲς περιπλανώμενος πρὸς τῆς ξηρᾶς τὴν πύλην
 Συνάζοντα; Μενιππικὴν ἐκ τοῦ Ναυπλίου ὕλην,
 Ἦκουσα ἑξαφνα φωνὰς σ' ἓνα πλησίον οἶκον,
 Περίεργος ἠρώτησα ἓνα ἐκ τῶν κατοίκων. —

» Πολεμικὸν Συμβούλιον, μοὶ λέγει, συγκροτεῖται,
 » Κί ἡ εἴσοδος εἰς ἕκαστον πολίτην συγχωρεῖται.»

Ἀνέβην ἀλλὰ ἔμεινα εἰς ἐκπληξιν μεγάλην,

Εἰς ταραχὴν, εἰς ζάλην,

Ἀκούσας νὰ κατήγοροῦν ἀναίσχυντα ὡς κλέπτην

Τῆς τιμιότητος αὐτῆς τὸν καθαρὸν καθρέπτην,

Ἐφριξα, φίλε, κί ἔφυγα μὲ ταραχὴν, καὶ βίαν.

Ἰδοὺ! καρπούς ποῦ βλέπομεν ἀπ' τὴν ξενοκρατίαν!

Δὲν παύουσιν οἱ Βαυαροὶ γιὰ νὰ μισοῦν τοὺς ὄσοι

Ὡς ἄρπαγας τοῦ ἔθνους των, δικαίως τοὺς μισῶσι,

Δὲν παύουν τοῦ νὰ ἐνεργοῦν χωρὶς ψυχῆς των φρίκην

Γιὰ νὰ εἰσάγουν ἄδικα, καὶ ἄσπλαχνα εἰς δίκην,

Νὰ τοὺς προσάπτωσιν εὐθύς ἀναίσχυντα, κηλίδα,

Μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα

Πῶς ἐπιφέραντες σ' αὐτοὺς, κί εἰς τὴν τιμὴν τῶν θλάβη,

Ἀμέσως ἄλλος Βαυαρὸς τὴν θέσιν τοῦ νὰ λάβη.

Κυττάξετε χαμέρπειαν! ἰδέτε χαρακτῆρα!

Ἰδέτε στὴν πατρίδα μας ποιοὺς ἔφερεν ἡ μοῖρα!

Ἰδέτε ποιοὶ ἐφθασαν νὰ μᾶς διδάξουν τάξι,

Κί ἂν δύναται ποτὲ στρατὸς μὲ τούτους νὰ ὑπάρξῃ.

Καθεὶς των ἦλθε μὲ βαθμὸν τοῦ δεκανέως μόνον,

Καὶ λοχαγέτης ἔγεινεν εὐθύς εἰς ἓνα χρόνον

Καθεὶς των ἔφυγ' ἄσημος, πτωχός, γεγυμνωμένος

Κί ἀπῆλκυσε κατὰστασιν ἀπ' τὸ πτωχὸν μᾶς γένος.

Ἄχ φίλε μου, ἐξάπαντος πολὺ θὰ σ' ἀνοχλήσω

Τὴν βρᾶσιν τῆς μανίας μου κατὰ αὐτῶν ἂν χύσω,

Πιττεύεις; εἶδα Βαυαρὸν εἰς τὰ τριαντατρία

Νὰ ἔλθ' ἐδῶ εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν

Πτωχότατος, ἀσήμαντος, πολλά δυστυχισμένος!
 Μὲ ῥάκη εἰς τὸ σῶμα του ἐπαίτου ἐνδυμένος,
 Καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις Ὑφαιστος χολῶς, μὲ ἐν ποδάρε'
 Ἔφθασε τῶν πυγμαίων μας αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
 Κι' ὁπόταν ἡ Κυβέρνησις μετέβη στὰς Ἀθήνας

Παρήλθεν ἓνας μῆνας,
 Καὶ διωρίσθη φίλε μου, εἰς τὴν..... (ἄς σιωπήσω!)
 Μὲ φαίνεται ἐννόησες, ἄς μὴν τὸν ξεστομίσω.
 Τρακόσιαις πεντήκοντα κτυπᾷ τὸν κάθε μῆνα·
 Ἀλλὰ ἐὰν μετρήσωμεν τὰ ἄλλα ὅλα 'κεῖνα
 Ὅσα πλέον ἐκ τοῦ μισθοῦ εἰς χεῖρας τῶν ἐμβαίνουν,
 Φίλε, ταῖς ἐπτακόσιαις θὲ νὰ ταῖς ὑπερβαίνουν.
 Ἡξεύρεις καὶ τὰ φῶτα του, τὴν ἀξιοτήτά του,
 Τὴν πείραν του, τὰς γνώσεις του, καὶ τὰ φρονήματά του,
 Ἀρῶν καλὰ ἐπλούτισεν ἀπ' τὸ πτωχὸν Ταμεῖον
 Γήπεδον τῶρ ἀγόρασε πηγῶν ὀκτακοσίων.

Πλὴν τί μᾶς μέλλει δι' αὐτὸν δὲν εἶναι τόσοι ἄλλοι,
 φαγάδες, πλὴν μεγάλοι;

Ποῦ τῆς Ἑλλάδος πίνουνε τῆς δυστυχοῦς τὸ αἷμα,
 Κι' ἀκόμα μᾶς κυττάζουσι μὲ ὀργισμένον βλέμμα;...

Ὑπομονή! καὶ ὁ Θεὸς κανένα δὲν ἀφίνει

Ὅπόταν δέησιν σ' αὐτὸν δακρυροῶν εὐθύνει.

Ἐλπίζω πῶς μεταβολὰς γλίγωρα νὰ ἰδῶμεν

Κι' ἀπὸ τοιαῦτα κνώδαλα νὰ ἐλευθερωθῶμεν,

Ἐλπίζω πῶς ὁ Βασιλεὺς πολὺ δὲν θὰ ἀργήσῃ

Μὲ Ἑλληνας τὸν θρόνον Του νὰ περιτριγυρίσῃ.

Ἦτον ἐχθὲς εὐχρηστος, καὶ σοβαρὰ ἐσπέρα,

Καθήσας στὴν Ἀρδανιτιὰ ὑπὸ μεγάλαν βράχον

Ἦκουον τὸν στενάζοντα ὑπὸ αὐτὸν αἴερα.
 Τὸν ἐαυτὸν μου ἔβλεπα ὀλόγυρα μονάχον!
 Καμμιὰ ψυχὴ! καμμιὰ φωνή! θόρυβος κάνεις ἄλλος!
 Πλὴν τῆς θαλάσσης ἑλαττοῦς κυματισμοῦ, καὶ σάλος·
 Ἡ ἱλαρὰ πανσέληνος ρώτιζε, τοὺς αἰθέρας,
 Κι ἐν μέσῳ τοῦ γλυκοῦ φωτὸς ἔβλεπες τοὺς ἀστέρας.

Ἐστάθην ὥρας ἀρκετάς, φίλε, σ' αὐτὸν τὸν τόπον,
 Εἰς ταύτην τὴν εὐάρεστον, καὶ ὠραίαν μοναξίαν,
 Κι' ὁ νοῦς μου τὸ προσωρινὸν ἐβύβισθη τῶν ἀνθρώπων,
 Κι' εἰς μίαν ἀνέκφραστον σχεδὸν γλυκειὰν μελαγχολίαν.
 Στρέψας τότε τὸ ὄμμα μου, στοῦ οὐρανοῦ τὸν θάλον
 Στὸν πλάστην ἐνατένισα τὸ λογικόν μου ὄλον,
 Ἐκστατικὸς ἐκύτταζα τὰ ἔργα τῆς χειρὸς του,
 Τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως, καὶ τῆς θελήσεώς του.

Καὶ τὴν Σελήνην ἔβλεπα πῶς χύνει στοὺς αἰθέρας
 Τὸ φῶς τῆς τὸ γλυκύτατον, καὶ ἔβλεπα τὰ ὄρη
 Καὶ ἔβλεπον τοὺς τρέμοντας, καὶ δύνοντας ἀστέρας,
 Κι' ὁ ὀρθαλμὸς μου μ' ἠδονὴν τὰ πάντα ἐθεώρει...
 Ὡ μελαγχολικὴ εἰκὼν! ὦ δίσκος τῆς Σελήνης!
 Πόσας πηγὰς συλλογισμῶν εἰς τὴν ψυχὴν μου χύνεις!
 Τὸ φῶς σου τὸ γλυκύτατον παρηγορεῖ τὰ πάντα,
 Καὶ μετριάζει, τὰ δεινὰ τοῦ βίου μας συμβάντα.

Ἐπνήσας ἀπὸ λήθαργον μαγευτικῆς ἐσπέρας
 Διεύθυνα στὸν οἶκόν μου ἀργὰ τὰ βήματά μου,
 Καὶ περιμένων τ' ἄλλο φῶς, τῆς σημερινῆς ἡμέρας

"Ετοιμα ἔκαμα εὐθὺς ὅλα τὰ πράγματά μου,
 Καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν κινῶ πρὸς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
 Νὰ ἶδω πάλιν Ὑπουργοὺς, νὰ ἶδω ὑπουργίνας,
 Νὰ ἶδω καὶ διορισμοὺς, καὶ τῶν μεγάλων πτώσεις,
 Καὶ Ὑπαλλήλων νὰ ἶδω ὑπουργικῶν ἐξώσεις,
 Καὶ μάχας πάλιν νὰ ἶδῶ, φρικτὰς, ἐφημερίδων,
 Καὶ ὅσα φίλε, πρὸ καιροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶδον.

ΤΟ ΜΕΘΥΣΗ.

"Ορεξεις προχθές μοῦ ἦλθε νὰ ἀρχίσω δίχως ἄλλο,
 Δυσὲς ἐκπτώτων Ὑπουργῶν μας κατορθώματα νὰ ψάλλω"
 Κι ἔχοντας εἰς τὸ πλευρόμου τὸ πιθάρι μου γεμάτο
 Ἀπ' τῆς Νάξου καλὸν οἶνον, ὄρκυν ἔκαμα « νὰ ζήσω »

‘Οτι στάλα δὲν θ’ ἀφήσω,

'Αλλὰ θὰ τ' ἀδειάσω ὅλο με τραγούδι αὖς τὸν πάτο.

"Αρχισα λοιπόν νά ψάλλω μέ κατάνυξιν, καί τόνον
 'Όσα θαύματ' ό Μανσόλας ἔδειξεν εἰς ἓνα χρόνον,
 Τοῦς διορισμούς του ὅλους στῶν Διοικητῶν τάς θέσεις,
 Καί τήν πρόοδον ποῦ ὅλαι ἔλαβον αἱ ὑποθέσεις
 Τήν παρέδωκα μ' ἐκείνας τοῦ Κωλέττη, καί Πραϊδῆ,
 Κί εἶδα ὅτι πλησιάζει νά μᾶς φάγῃ μαῦρο ρίδι.
 Γιά τοῦ Δρόσου λοιπόν τότε τό μεγάλο τό χατῆρι
 Στράγγιξα ἕως τόν πάτο τό γεμάτο μου ποτήρι.

«Ότι άνοιξα τὸ στόμα κι ἔβλεπα διὰ τὸ ἀρχίσω
 Γιὰ τὸν ἴδιον ὑπουργὸν μας κι ἄλλα γιὰ νὰ τραγουδήσω,
 Ἰδοὺ ἔμβαίνει ἓνας φίλος, καὶ μοῦ λέγει «Ὁρφανίδη,
 » Ἐμαθα τοὺς Ὑπουργοὺς μας θὲ νὰ πάρης στὸ παιγνίδι

α Ὅμως πρόσεχε μὴν σφάλῃς

¹¹ Καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων σ' αὐτοῦς ψάλλῃς.

* Καὶ σὲ σύρουν, ἄρον! ἄρον! πάλιν στοὺς Πλημμελοδίκ.

« Καὶ εἰς τοὺς κακουργοδίκας. »

— Μὴν σὲ μέλλει! Μὴν σὲ μέλλει! εἰς τὸν οἶλον τότε

Καὶ διὰ τούτους Δικαστάς μας τὸ ποτήριον ἀδελιάζω.

Αδελφέ, τοῦ φίλου λέγω, ἄφησε ν' ἀκολουθήσω
 Ὅπως ξεύρω, κι ὅπως θέλω, λιγυρά νά τραγουδήσω,
 Κί ἄς μ' εἰσάξωσιν εἰς δίκην· πλὴν νά μὲ καταδικάσουν;....

Δὲν ἐλπίζω νά τὸ φάγουν,
 Βέβαια θά ἀποτύχουν, κί ἀπ' τὴν λύπην τῶν θά σκάσουν,
 Καὶ στὸ Διάβολο θά πάγουν.

Φίλε μου, προχθὲς δὲν εἶδες εἰς τὴν δίκην μου τὴν ἄλλην
 Ποῦ τὴν ἐπαθάν εἰ φίλοι,

Καὶ ἀνχωρῆσαν ὅλοι μὲ κατήφειαν μεγάλην,

Καὶ μὲ χλωμασμένα χεῖλη;
 Στὴν ὑγείᾳ τῶν λοιπὸν τώρα ὡς τὸν πᾶτον τὸ ποτῆρι,
 Μάλιστα γιὰ τοῦ κύρ Δέλτα, τὸ μεγάλο τὸ χατῆρι.

Ἔστερ' ἄρχισα νά κράζω, νά γελῶ, νά τραγουδῶ,

Νά χορεύω, νά πηδῶ,
 Καὶ νά πίνω εἰς ὑγείαν τῶν μεγάλων Ὑπουργῶν μας,
 Καὶ τῶν διπλωματικῶν μας.

Πλὴν..... τὸν Κήρυκα ἔθυμῆθην στὸ μεθύσι μου ἐπάνω,
 Καὶ χωρὶς καιρὸν νά χάνω
 Στὴν ὑγείᾳ τοῦ πνευματώδους, τοῦ Συντάκτου τοῦ φωνάζω,
 Κί ὡς τὸν πᾶτον τὸ ποτῆρι, φίλοι μου, εὐθὺς ἀδειάζω.

Ἀφοῦ ἦλθα μ' ἓνα δῶμα εἰς διάλυσιν καλὴν,
 Κατὰ τοῦ καλοῦ μου φίλου τὴν ὥραϊαν συμβουλὴν
 Ἐθέλησα νά χαιρετήσω τὰς προόδους τῆς παιδείας
 Ποῦ σὰν κάδουρας πηγαίνει, ὡς ἐκ τῆς ἐπιμελείας,
 Καὶ χωρὶς καιρὸν νά χάνω, τὸ ποτῆρι μου γεμίζω,
 Καὶ μὲ δάψαν τὸ ἀδειάζω γιὰ τὴν παύσαντα τὸν ῥίζο.

Κατὰ τύχην ἀπερνούσε, κί' ἕνας τότ' ἀπὸ τὸν δρόμον
 Φορτωμένος στὴν μασχάλην τὸν καλὸν μας Ταχυδρόμον,
 Ἐνθουσιασθεὶς δὲ τότε εἰς τὴν πολεϊτὴν του θέαν,

Μὲ μιὰ χεῖρα θαλαλαίαν

Διὰ τὸν κὺρ Ταχυδρόμον τὸ ποτῆρι μου ἀρπάζω

Κί' ὡς τὸν πάτον τὸ ἀδειάζω.

Πίνων, πίνων, εἰς ὑγείαν τοῦ κὺρ Ῥίζου, καὶ Μανσόλα,

Μοῦ ῥαλίσθη τὸ κεφάλι, καὶ τὰ λογικά μου ὅλα,

Κί' ἔγαινα χωρὶς νὰ θέλω, τοῦ κὺρ Βάχχου παληκάρι

Εἰς τὸν οἶνον βουτηγμένος,

Κί' ὅλος καταμεθυσμένος,

Ῥέταξα καὶ τὸ ποτῆρι, ἔσπασα καὶ τὸ πιθάρι.

τὸν παρατηρήσω διότι ἐκ πρώτης ὄψεως μοι ἔκαμιν μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ γηραλαία μὲρφή του· ἐν ᾧ οὕτως ἐβάδιζον μετ' οὐ πολὺ μ' ἐπλησίασεν· κατ' ἔθος τὸν ἐχαιρέτησα, ἐπίσης δὲν ἔλιψε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Ἀφ' οὗ μετὰ τοῦτο ἐπροχωρήσαμεν ὀλίγον, ὁ ἄγνωστος οὗτος ἀνέλαβε τὸν λόγον. Εἶσθε ξένος ἴσως, μοι εἶπεν. — Ἐγὼ εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν ἠπόρησα, διότι κατοικῶ, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τὰς ἐνδόξους, καὶ λαμπράς Ἀθήνας μας τρία περίπου ἔτη, ὅθεν τὸν ἀπεκρίθην· Ὁχι! φίλε, δὲν εἶμαι ξένος, ἀλλὰ Ἕλληνα, καὶ κατοικῶ τρία σχεδὸν ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας — Εὐθύς τὸ ἐκατάλαβα ὅτι εἶσαι ξένος. — Καὶ πῶς; τὸν εἶπα, ξένος λέγεται ὅστις εἶναι γνήσιος Ἕλληνα, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἑλλάδα; — Μάλιστα, μοι λέγει, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σοὶ τὸ ἀποδείξω. — Περίεργος ὢν εἰς τὰς ἀλλοκότους ἐκφράσεις του, τὸν ἀπεκρίθην ὅτι ἐπεθύμουν τοῦτο — Ἐχε ὑπομονήν, φίλε, καὶ ταχέως θέλεις πεισθῆ. Ποιοὶ Ἕλληνες εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα περιθάλπονται; Ποιοὶ τιμῶνται; Ποιοὶ ἀνταμοίβονται; μοι φαίνεται πολλὰ ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ μόνον καὶ μόνον διότι ἡξεύρουν νὰ κηλακεύουν, καὶ νὰ φιλοῦν τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων τῶν Μεγάλων τῆς ἡμέρας ἐξ ἐναντίας, ποῖος ξένος δὲν βραβεύεται, ποῖος φαναριώτης δὲν τιμᾶται; καὶ ποῖος τυχοδιώκτης δὲν ἀνταμείβεται; ὥστε τὰ δίκαιώματα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἤρπασαν οἱ ξένοι, καὶ πάλιν ἐκεῖνα τῶν ξένων τὰ ἔτυχον κατὰ δυστυχίαν οἱ Ἕλληνες· ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐννόουν ἀπ' ἀρχῆς μὲ τὴν λέξιν ξένος. — Θαυμάσας εἰς τὸν τρόπον τῆς ὀμηλίας του ἐσώπησα. Ἀκολουθεῦντες ὅμως τὸν δρόμον μας ἀργὰ ἔλαβον καιρὸν νὰ τὸν καλοπαρατηρήσω. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐβά-

διζε σκεπτικώτατα ἐνδεδυμένος χονδρὸν καὶ πολύθυρον
 τρίβωνα, πήραν εἰς τοὺς ὤμους ἐξηρτημένην ἔχων, εἰς δὲ
 τὰς χεῖρας ῥάβδον κυρτὴν, καὶ πολύκομπον κρατῶν, ἐφαί-
 νετο ὡς εἰς ἀπὸ τοὺς περιγραφομένους ἀρχαίους μας κύνι-
 κούς φιλοσόφους. Εἶχεν πρὸς τούτοις ἓνα τι, τὸ ὁποῖον τὸν
 ἐχαρακτήριζεν ὡς εἰδήμονα πολλῶν πραγμάτων, ὁ δασύθριξ
 καὶ ἡμίλευκος πώγων αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ αἱ τοῦ μετώ-
 που του ρυτίδες ἐμαρτύρουν τὴν πολυπειρίαν, καὶ φρόνησιν
 του, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ὁμιλήσω ὀλίγον μαζήτου καλὸν εἶναι,
 τὸν εἶπα, νὰ καθήσωμεν ὀλίγον διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν. —
 Ἄς καθήσωμεν, ἀπεκρίθη. Πλησιάζαντες λοιπὸν εἰς ἀρχαίαν
 τινὰ κκτηδαρισμένην στήλην ἐκαθήσαμεν ἐπ' αὐτῆς. — Θέ-
 λεις νὰ ἰδῆς, ἐπανελάβε, διάφορα νόστιμα πράγματα, δηλ.
 μερικάς κομικοτραγικάς σκηνάς τῆς Ἑλλάδος; — Μάλιστα!
 τὸν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πρὶν τὰς ἰδῶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ κά-
 μης μίαν χάριν, νὰ μὲ εἴπης ποῖος εἶσαι, ποίας πατρίδος, καὶ
 τί κάμνεις. — Καγχάσας τότε ὁ φίλος, μοὶ λέγει· ὀλίγον
 ἔλιψε νὰ ὑπολάβω μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου, ὅτι εὐρίσκομαι
 εἰς τὸ ἀτυνομικὸν κατὰστημα τοῦ * * *. Πλὴν τί θέλεις
 ἐκαὶ ἐξετάζεις τοιαῦτα πράγματα μετέπειτα θέλεις μάθει
 περὶ ἐμοῦ τὰ πάντα, τώρα ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προαίμενον!
 Θέλεις νὰ ἰδῆς τὴν στάσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλά-
 δος σου; — Ναί, τὸν ἀπεκρίθη. — Μ' ὅλον ὅτι τὴν ἐλέ-
 πεις καθ' ἡμέραν, θέλεις τὴν ἰδῆ σήμερον ζωηροτέραν —
 Εἶπε, καὶ ἐκτύπησε τὴν κυρτὴν ῥάβδον του εἰς τὴν γῆν, καὶ
 ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθημεν αἶφνης εἰς λόφον τινὰ τοῦ Λυκα-
 βητοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλαί αἱ Ἀθῆναι ἐραίνοντο καθαρώ-
 τατα. — τότε, μοὶ λέγει· πρόσεχε, διότι ὅλα θέλουν σοὶ

ἐμφανισθῇ ὡς διὰ μαγικῆς τινὸς δυνάμεως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. — Καὶ τῷ ὄντι! ἐπειδὴ, μόλις ἐτελείωσεν τὸν λόγον του, καὶ εἰκὼν ἀλλόκοτος ἐπαρουσιάσθη ἐμπροσθέν μας τῆς ὁποίας περιγραφὴν εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις. Ἀπειρὸν πλῆθος ἀνθρώπων ἐνησχολοῦντο μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ καίουν θυμιάμα εἰς ἓνα πλησίον βωμόν, καὶ ἄγαλμ. Γότθου τινος θεοῦ, ἐξέχον τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλλάδος ὑποκριτῶν, ἵστατο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μὲ ὕψος ἀγέροχον, καὶ ἀπὸ λάμβανε τὴν ἐκ τοῦ θυμιάματος εὐωδίαν, μὲ ὀργίλον ἰδέμεμα παρῆναι τοὺς μὴ θέλοντας νὰ προσφέρουν λίβαν εἰς τὸν βωμόν του. — Τότε ὁ φίλος ἐπαναλαμβάνει. "Ἀκούσόν μου, ἐπειδὴ καὶ θέλομεν ἔμβει εἰς συνδιάλεξιν, πρέτ νὰ κανονίσωμεν καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας μας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡξυρεῖς τώρα ἀρχίζον κάθε μῆνα, καὶ φυτρόνο ὥσαν τὰ μανιτάρια οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταί, καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι, καὶ ἐγὼ κατ' εὐτυχίαν εἶμαι ποιητής, ὅσακι δὲ ἐρχομαι εἰς συνδιάλεξιν μὲ τινα τοῦ ὁμιλῶ πάντοτε ἐμμέτρως, τοῦτο λοιπὸν θέλει ἀκολουθήσω καὶ μαζὶ σου. — Μάλιστα! τὸν εἶπον, μὲ εὐχαρίστησιν μεγάλην θέλω σ' ἀκούσει, διότι ἀγαπῶ πολὺ τὴν ποίησιν. Πλὴν σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀφίνῃς τὰ οὐσιωδέστερα ἑαζόμενος ἀπὸ τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον. — "Ὀ! μὴν σὲ μέλλει! μὴν σ' μέλει! ἔκραξεν. Ἀρκεῖ μόνον ὅ,τι θέλεις ἐλεύθερως νὰ με τὸ ἐρώτῃς. Τὸ πρῶτον μου ζήτημα, τὸν ἀπεκρίθη, εἶναι νὰ μοῦ εἴπῃς, ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες φιλοτιμίαν καίουν τὸ θυμιάμα εἰς τὸν βωμόν ἐκείνου τοῦ Θεοῦ; Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην, ἀπεκρίθη

— " Εἶναι πλάνοι Φαναριῶται

" Τῆς πατρίδος μας προδόται,

- » Καὶ κολλοῦν ὥσαν ἀδελλαῖς σιμὰ πάντα τοὺς μεγάλους
- » Κί' αὐτὰ τώρα ὅπου κάμουν, τάχαμαν κι εἰς πολλοὺς ἄλλους·

» Χαμερπεῖς κατὰ τὰ ἦθη τὸ συμφέρον των κυττάζουν,
 » Τῆς Ἑλλάδος τὸ Ταμεῖον αὐτοὶ μόνοι τὸ ἀδειάζουν.
 — Δυστυχησμένη Ἑλλάς! ἐφώναξα, εἰς τί χεῖρας κατήντησες!
 ἀλλοίμονον! ποῖον δυστυχὲς μέλλον περιμένει τὸν ἀπηνυδ-
 σμένον ἀπὸ τὰς μάχας Ἑλληνα!... Πλὴν... τί βλέπω
 φίλεμου!.. τὸ ξόانون ὡς ἐκ θαύματος κρημνίζεται, καὶ ὅσοι
 πρότερον εἶχον εἰς αὐτὸ προσηλωμένα τὰ βλέμματα, καὶ
 χαμερπῶς ἐκυλίωντο εἰς τοὺς πόδας του τώρα τοῦ ἔστρεψαν
 τὰ νῶτα, ποῖα ἀνέλπιστος μεταβολή!.. εἰπέ μοι φίλε, ποῖα
 ἡ αἰτία τῆς ταχείας ταύτης μεταβολῆς;

— » Ἡ χαμέρπεια, ἡ πλάνη, ἡ ἀπάτη, ἡ κακία,

» Κί' ἡ αἰσχρὰ ἡ κολακεία -...

- » Ἔργον τῶν ἀνθρώπων τούτων εἶναι, τὸ νὰ θυμιατίζουν
- » Αἰωνίως τοὺς μεγάλους, καὶ ἐμπρὸς νὰ γονατίζουν,
- » Νὰ τοὺς τρέμουν, καὶ στεφάνους νὰ τοὺς πλέκωσι ἐπαίνων
- » Κί' εἰς τὴν εὐνοίαν καθεῖς των τοῦ μεγάλου οὐτιωμένων,
- » Προσπαθεῖ μ' αὐτὸ τὸ μέσον καὶ αὐτὸς νὰ δοξασθῇ,
- » Καὶ ἰδιαιτέρως ἔτι, φίλε, νὰ ὠφεληθῇ.
- » Ἄλλ' ἂν στῆς πολιτικῆς μας τὸν κυματισμὸν, καὶ σάλον
- » Ἄνεμος σφοδρὸς φυσήσῃ, καὶ κρημνίσῃ τὸν μέγαν,
- » Ἐὰν ὁ τροχὸς τῆς τύχης δι' αὐτὸν κακὰ γυρίσῃ,
- » Καὶ ἀπὸ τὰ ὑπερῶα στὸν πυθμένα τὸν θυβίσῃ,
- » Τὰ κακὰ τὰ ζῶα ταῦτα ὅπου ἐμπροσθέν του κλίνουν
- » Τοῦ γυρίζουσι τὰ νῶτα, κι εἰς τὰ κράα τὸν ἀφίνουν.

- » Καὶ ἐν ἡ τύχη πάλιν ἄλλον ἀντικαταστήσῃ
 » Ὁ καθεὶς των δὲν θ' ἀργήσῃ
 » Ὅτι ἔκαμε στὸν πρῶτον, κί εἰς τὸν δεύτερον νὰ κἀνῃ
 » Ὁ δὲ χαρακτήρ των πάντα ὡς τοιοῦτος ἀνεφάνη.
 » Ἴδου! . . . βλέπεις εἰκὼν ἄλλη παριστάνεται ἐμπρὸς σου,
 » Καὶ εἰς ταύτην προσηλώσου. . . .
 » Βλέπεις τοὺς ὠχροὺς ἐκείνους τοὺς ἡμιγεγυμνωμένους; ἔ
 » Αὐτοὶ εἶν' οἱ πρόμαχοί μας, κί ἐλευθερωταὶ τοῦ γένους
 » Πληγὰς φέρουν εἰς τὸ σῶμα ὁ καθεὶς ὅκτῳ ἢ δέκα,
 » Κί' ἐθυσίασαν τὰ πάντα, καὶ παιδίᾳ, καὶ γυναῖκα.
 » Ἀφ' οὗ ἐδιώξαν τοὺς Τούρκους, τοὺς ἀγρίους μας τυράννους,
 » Καὶ ἐπῆραν τοὺς ἐνδόξους τῶν πολέμων τοὺς στεφάνους,
 » Τί ἀνταμοιβὴν εἶπέ με ἡ πατρίς τοὺς δίδει τώρα;
 » Τί εὐγνωμοσύνης δῶρα;
 » Τοὺς ἠνάγκασε νὰ γίνουν ἢ λησται, ἢ ψωμοζῆται,
 » ἢ εἰς ξένην γῆν πλανῖται
 » Ἐπειδὴ τοῦ Ἐἰδέκου τοῦ μεγάλου, ἡ σοφία
 » Θέλησε νὰ διαλύσῃ τὰ στρατεύματα τ' ἀνδρεῖα,
 » Τὰ ἠνάγκασε νὰ φύγουν μὲ τὰς μαύρας τὰς σημαίας,
 » Καὶ νὰ κατοικοῦν εἰς ξένας, καὶ εἰς ἐχθρικὰς μας γαίας.
 » Εἶν γεμάτ' αἱ φυλακαὶ μας ἀπ' ἀνδρεῖους στρατιώτας
 » Τοὺς ὁποίους στῶν πολέμων τὰς ἡμέρας μας τὰς πρώτας
 » Ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ τοὺς εἶδε ἄνδρας, κί ἥρωας γενναίους,
 » Καὶ ἀξίους ἀπογόνους Μιλητιάδου, Περικλέους.....
 » Ἐναγκάσθησαν ἐσχάτως κλέπται, καὶ ληστὰὶ νὰ γείνουν
 » Ἐπειδὴ καὶ τὰ παιδιὰ των, κί αἱ γυναῖκες των ἐπείνουν.

— Θεὲ! ἔκραξα, ποῖαν δικαιοσύνην λοιπὸν φυλάττεῖς εἰς
 τὸν κόσμον; εἶναι δίκαιον αὐτοὶ οὔτινες ἐθυσίασαν τὰ τέκνα

των, τὰς γυναῖκας των, τὴν κατάστασίν των, οἵτινες ἐδυ-
στύχησαν, καὶ κατεπληρώθησαν, εἶναι λέγω δίκαιον νὰ λι-
μοκτονοῦν; . . . ἐνῶ αὐτὰ ἔλεγον, εἶδα ὀλίγον μακρὰν ἀν-
θρώπους συνδιαλεγομένους, μὲ ἀργυρὰς ἐνδυμασίας κεκο-
κοσμημένοι, καὶ τρίκωχα πτερωτὰ καλύμματα εἰς τὴν κε-
φαλὴν φέροντες, κατεφρόνουν τοὺς ἔμπροσθεν αὐτῶν διαβαί-
νοντας. Ἑλληνας δύο ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο λυπημένοι, αἱ δὲ
χρυσαὶ στολαὶ των ἦσαν ὀλίγον θαμβωμέναι, καὶ δὲν ἄσρα-
πτον ὡς αἱ τῶν ἄλλων, ἠρώτησα τότε τὸν ἄγνωστον, ποῖοι
ἦσαν αὐτοὶ οἱ σίλβοντες, καὶ φουσκωμένοι τοιοῦτοι.

— « Αὐτοὶ εἶναι τῆς Ἑλλάδος οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ
» Ὅπου εἰς τιμὴν των πρέπει νὰ ἀνυψωθῶν ναοί,
» Καὶ σουφρόνουν κατὰ μῆγα τὰς χιλιάς των δραχμὰς,
» Κι' ἀπ' τοὺς Ἑλληνας μας θέλουν σέβας, δοῶν, καὶ τιμὰς.
» Αὐτοὶ διοικοῦν, τὸ κράτος, γὰρ νὰ μὴν παραστρατῇ,
» Κι' ὁ καθένας τὰς ἡνίας ἐνὸς κλάδου μας κρατεῖ. »

— Ναί! ἀλλὰ διατί, οἱ δύο οὗτοι φαίνονται λυπημένοι;
ἤμπορῶ νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς λύπης των;

— « Αὐτοὺς τὴν προχθὲς τοὺς ἦρε μὴ μεγάλη δυστυχία
» Γιὰτὶ ἔπαυσαν κι' οἱ δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑπουργεῖα,
» Μάλιστα ὁ ἓνας ρίψε, ὁ Κύρ Δρόσος ὁ Μανσόλας;
» ἔχασε τὰ λογικά του, καὶ τὰς ἀναπαύσεις ὅλας,
» Κι' εὐθύς ποῦ τὸ τρίκωχόν του πέταξ' ἀπὸ τὸ κεφάλι,
» Τὸν κυρίως αἰφνιδίως τῆς ἀμηχανίας ζάλη.
» Ὡτάν τίμιον πολίτην, τὸν τιμῶ καὶ τὸν δοξάζω,
» ἔχει ἀρετὴς μεγάλας, καὶ εἰς τοῦτο τὸν θαυμάζω.
» Ἀλλὰ ὑπουργὸς νὰ μείνῃ τόσο τόσο δὲν μ' ἀρέσει,
» Κι' ἔπρεπε τὸ τρίκωχόν του ἐνὸς ἄλλου νὰ τοῦ εἶ-

- Πλὴν δὲν ἔμειναν, ὦ φίλε, πάλιν παραπονεμένοι
- Στὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, εἶν ἐκεῖ διωρισμένοι,
- Ἡ ἐπταχοσάρα πάλιν ἀπὸ τὸ Ταμεῖον βγαίνει
- Καὶ μοῦ φαίνεται κί οἱ δύο εἶναι εὐχαριστήμενοι.

— Μόλις αὐτὰ ἐπρόφερε καὶ θέαμα ἄλλο ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶδον ἐπὶ τινος τραπέζης ἓν ἀγγεῖον μέλιτος, καὶ πλῆθος ἄπειρον κυρήγων νὰ τὸ κατατρώγουν. Ἡ πλῆθος τῶν ζωῦρίων τούτων ἦτον τοσαύτη, ὥστε ἐσκίασεν ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν αἰθέρα, καὶ ἡ βοή τὴν ὅποιαν ἀποτελοῦσε τὸ σμῆνος τοῦτο ἐκούφανε σχεδὸν τὴν ἀκοήν μου, αἱ δὲ πλησίον κοιλάδες ἐβομβοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστον ταύτην βοήν.... τί τοῦτο!!! ἔκραξα πρὸς τὸν ἄγνωστον.

- " Αὐτοὶ εἶναι καλὲ φίλε, δλ' οἱ μισθωτοὶ κυρήνες
- Ποῦ μετροῦν πόσας ἡμέρας ἔχουσι κί αὐτοὶ οἱ μῆνες,
- Αὐτοὶ πέρνουν τοῦ Ταμεῖου ταῖς γιγλίσεραῖς δραχμίτζαις,
- Καὶ ταῖς τρώγουν κουρετίτζαις.
- Χρεωστοῦν εἰς τοὺς ἐμπόρους τὰ μαλὰ τῆς κεφαλῆς των
- Πλὴν φουσκόνουν σὰν παγώνια εἰς τὴν λάμψιν τῆς στῆλῃς των.

- Μὲ τὰ φῶτα τὰ πολλὰ των καὶ τοὺς ὑπουργοὺς θαμβάνουν,
- Καὶ νὰ τρέχουν γοῦς σκοποῦς των κάποτε τοὺς κατορθώνουν

• Καθ' ἡμέραν δὲ αὐξάνουν,

• Καὶ προβιβασμοὺς λαμβάνουν.

- Νὰ τοὺς βλέπεις θέλω φίλε, ὅταν πέρνουν τοὺς μισθοὺς των,
- Τότε νὰ παρατηρήσῃς ταῖς χαραῖς, καὶ τοὺς γέμους των,

χειρας της πρὸς μερικὰ πλησίον τέχνα της, τὰ παρεκάλει νὰ τὴν ἐλευθερώσουν· ἀλλ' ἐκεῖνα ἔσπεκον ἀκίνητα ὡς θεαταί.—
ὦ οὐρανὲ! ἔκραξα εἰς τὸ τραγικὸν τοῦτο θέαμα, ὅποια σκληρότης ἐμφωλεῖται εἰς τὰς καρδίας τούτων τῶν ἀνθρώπων! καὶ ἀνυπομόνως ἠρώτησα τὸν ἄγνωστον, τί ἐσήμαινε τοῦτο, ὅστις ἀναστενάξας μοι ἀπεκρίθη.

- » Ἴδου βλέπεις ἔμπροθέν σου τὴν πατρίδα σου αὐτὴν
- » Εἰς κατάστασιν τῷ ὄντι καὶ ἀθλίαν, καὶ φορικτὴν
- » Νὰ τὴν καταδασανίζουν ξένοι καθημερινῶς,
- » Καὶ νὰ τὴν κατασπαράττουν δυστυχῶς καὶ ἐλεεινῶς.
- » Πλὴν ἐλπίζων πῶς ὁ Ὄθων θεὸς νὰ τὴν εὐσπλαγχνισθῇ
- » Καὶ ταχέως ἡ Ἑλλάς μας θεὸς νὰ ἐλευθερωθῇ,
- » Κ' οἱ αἰσχροὶ Τυχοδιῶται, καὶ οἱ ξένοι Βαυαροὶ
- Θὲς νὰ τὰ καπνίσουν ὅλοι γενικῶς ἐν ἀκαρεῖ.

— Παροργισθεὶς τότε ἀπὸ δικαίαν ἀγανάκτησιν, ἀχόρταστοι! αἰμοβόροι! Τυχοδιῶκται! ἔκραξα, ἤυρατὲ τέλος πάντων στάδιον διὰ νὰ ἐκτελέσετε τὰς αἰσχροὺς παρανομιὰς σας! . . . Δυστυχισμένη, καὶ ἀγαπητὴ Ἑλλάς ὑπόφερε ἀκόμιν ὀλίγον, διότι ὀγλίγωρα ἐλπίζω νὰ παύσουν τὰ βάσανά σου· τώρα ὁμοιάζεις πλοῖον κλυδωνιζόμενον ἀπὸ τοὺς ἀνέμους εἰς τῆς θαλάσσης τὰς πλατεῖας ἐκτάσεις, τὸ ὅποῖον ἐπὶ τέλους προσορμίζεται εἰς ἤσυχον, καὶ ἀσφαλῆ λιμένα . . Πλὴν ἰδοῦ. . . νέα σκηνὴ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου παριστάνουσα πλῆθος λαοῦ βαδίζοντος σχεπτικώτατα μετ' ἄκρας σιγῆς, κρατοῦντος ἐπὶ τῶν ὤμων του βάρους ὑπέρμετρον. . . τὰ πρόσωπα ὅλων ἐφαίνοντο ν' ἀδημονοῦσαν διὰ τὸ ἐνοχλητικὸν αὐτὸ βάρος. . . τί σημαίνει τοῦτο πάλιν, τὸ παράξενον θέαμα; ἠρώτησα.

— Αὐτὴ ἡ σκηνή, ὡς βλέπεισθαι παρίστανει βαρεῖς φόρους

- Ὅπου ἔβαλαν ἐσχάτως τοὺς τεχνίτας, καὶ ἐμπόρους,
- Τὸν βαρύτερον πρὸ πάντων νόμον τὸν τοῦ χαρτοσήμου,
- Πρὸ τὸ ἔθνος ὅ' ἀφάνισεν, καὶ τοὺς Ἑλληνας παιδί μου.
- Τὰ περίφημα κεφάλια, καὶ οἱ μεγάλοι οἰκονόμοι
- Θέ νὰ μᾶς περάσουν κρίκον εἰς τὴν μύτην μας ἀκόμι,
- Διὰ νὰ μᾶς σέρνουν τότε μὲ μεγάλην εὐκολίαν
- Καθὼς κάμνουν εἰς τὰς Ἀρκτοὺς κατὰ ἔθος στὴν Ἀσίαν.

• Ἐπερίμενεν ὁ Ἕλλην ἐνῷ ἔχει Βασιλέα

- Εἰς τοὺς ὧμους τοῦ νὰ φέρῃ διατάγματα βαρέα,
- Καὶ δι' ἄλλα ξένα κράτη ἐν ᾧ ἦσαν χαλκευμένα
- Νὰ τὰ βλέπῃ ἓνα ἓνα
- Οἱ μεγαλοοικονόμοι νὰ ζητοῦν νὰ κατορθώσουν
- Εἰς τὴν πᾶμπτωχον Ἑλλάδα διὰ νὰ τὰ ἐφαρμώσουν;

Εἰς ταύτην τὴν ὄχι τόσον ποθεινὴν θέαν, ἐστρεψά τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ εἶδον γυναῖκα περιστοιχισμένην ἀπὸ ἀνδρας, οἵτινες ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ των ἐφαίνοντο, μὲ κρίσιν καὶ φρόνησιν. Ἡ νέα αὕτη ἐκάθητο ἐπὶ τινος στήλης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐγγραφεμένα διαφόροι ἐπιγραφαί, ἀνθρωπάκια δὲ τινὰ μὲ χρυσοῦράντους στολὰς ἐζήτουν νὰ κλονίσουν τὴν στήλην, καὶ νὰ κρημνίσουν καὶ φονεύσουν τὴν νεανίδα, ἀλλὰ μόλις ἐκινήθη ἡ στήλη, καὶ ἀντὶ νὰ πέσῃ ὡς ἡλιζον, καὶ νὰ γένῃ θῦμα ἡ νεανίς, ἐστερεώθη περισσύτερον. . . . Τότε ἠρώτησα τὸν φίλον περὶ τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου, καὶ ποία ἦτον ἡ ἐν τῇ στήλῃ καθημένη παρθένος· οὗτος δὲ μ' ἀπεκρίθη,

— Εἶν τοῦ Ἕλληρος ἡ φίλη, ἡ ἐλευθεροτυπία,
Εἶν' ἐκείνη π' ἐσεβάθη, καὶ ἡ Ἀγγλία, καὶ ἡ Γαλλία,

- » Εἶν' ἡ μόνη ποῦ ὁ Ἑλλήν ἀγαπᾷ νὰ προστατεύῃ,
- » Καὶ τὰ ἔργα τῆς κακίας δι' αὐτῆς νὰ στηλιτεύῃ.
- » Δι' αὐτῆς ὁ καλὸς Ἑλλήν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνυψώνει
- » εἰς τοῦ Ὁθωνοῦ τὸν θρόνον,
- » Κι' ὁ ἐνάρετος πολίτης διὰ ταύτης κατορθώνει
- » Τ' ὄνομά του νὰ ἀφίσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν αἰώνων
- » Ἐκλονίσθῃ, πλὴν δὲν πίπτει, οὔτε θέλει ποτὲ πέσει,
- » Πλὴν ἂν πέσῃ, καὶ μαζὶ τῆς ἓνα δυὸ θὰ ἀπολέσῃ.
- » Τὸν Μονάρχην τοῦ ὁ Ἑλλήν, καὶ τὴν ἱερὰν κι' ἀγίαν
- » τὴν ἐλευθεροτυπίαν,
- » μὴν' αὐτὰ τὰ δυὸ λατρεῖ,
- » Κι' ἄλλο φίλε, δὲν γυρνεῖ.
- » Οἱ κατηραμένοι ξένοι, κι' οἱ ἀχρεῖοι φαναριῶται,
- » Καὶ τοῦ ἔθνους οἱ προδόται
- » Προσπαθοῦν μ' ἀναισχυντίαν,
- » Διὰ νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν τὴν ἐλευθεροτυπίαν
- » Πλὴν τοῦκάκου κοπιᾶζου, τὰ παπούτσι τῶν χαλνοῦν,
- » Καὶ εἰς Ἑλληνας ἅς μάθουν τὰ τοιαῦτα δὲν περνοῦν.
- » Ἐχομεν Ἐφημερίδας εἰκοσιν εἰς τὴν ἀράδα,
- » Κι' εἶναι ἱκαναὶ νὰ σείσουν, νὰ κλονίσουν τὴν Ἑλλάδα,
- » Κι' ἂν ποτὲ ἀπληπισμέναι ἀγριεύσουν κι' ὀργισθοῦν,
- » Καὶ αἰθέρες, καὶ πελάγη μὲ βοὴν θὰ ἐμπλισθοῦν,
- » Κι' οἱ ἐχθροὶ τοῦ ρωτοῦς τότε, καὶ τοῦ σκότους ὅλ' οἱ φίλοι
- » Θέ' νὰ στέκουν τρομαχμένοι, καὶ μὲ χλωμιασμένα χεῖλη.

— Ναί! πλὴν τί τὸ ὄφελος ὁποῦ τὰ ζητήματά των ἀπὸ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ βάζει ἡ ἐξουσία μας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ εὐγάζει. Ὅλοι φωνάζουν Σύνταγμα! Ὅλοι ζητοῦν τὴν συγκάλεσιν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, πλὴν οὐδεμία

ἀκρόασις. . . . ἰαυτα πρὸς αὐτὸν ἔλεγον, ἀλλ' οὗτος χωρὶς
 νὰ μοι ἀποκριθῇ, ἠκολούθη νὰ μοι ἐξηγηταὶ δι' ὅσα φαινόμενα,
 δὲν τὸν ἠρώτουν.

- Βλέπεις 'κείνους οἱ ὅποιοι ὡσὰν λύκοι λυσσασμένοι,
- » Καὶ ὡς αἰμοδόροι Τίγρεις, στέκονται παροργισμένοι,
- » Καὶ ἐκείνους ποῦ παρέκει, σχίζονται μὲ τοὺς ὀδόντας,
- » Καὶ μὲ δάδας εἰς τὰς χεῖρας ἄλλους, κατ' αὐτῶν ὀρμῶντας;
- » Βλέπεις ἄλλους ὅπου κεῖνται κατὰ κράτος νικημένοι,
- » Καὶ ἀπὸ τοὺς νικημένους ἄλλοι μισοσηχωμένοι
- » Ποῦ ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νικητὰς τῶν,
- » Καὶ ποτε ὅπου δὲν παύουν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἀμιλλὰς των;
- » Τὴν θεὰν βλέπεις τὴν Ἑριν εἰς τὴν χεῖρα μὲ τὴν δαδα
- » Ὅπου τοὺς ἐγκαρδιώνει σχεδὸν ὅλους στὴν ἀράδα;
- » Αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγάλοι, καὶ τρανοὶ φατριασταὶ σας,
- » Κί ἐξ αἰτίας, φίλε, τούτων δὲν θὰ παύσουν αἱ πληγαί σας,
- » Μερισμέν' εἰς πολλὰ μέρη, ὁ καθεὶς μὲ τὸν σκοπὸν του
- » Προσπαθεῖ νὰ καταβάλλῃ τὸν ἐχθρὸν, κί ἑντίπαλόν του,
- » Ἀλλὰ πίπτει καὶ ὁ ἴδιος πρὶν τὸν ἄλλον καταβάλλῃ,
- » Κί οὕτω τὴν Ἑλλάδα φέρουν εἰς μιὰ σύγχυσιν μεγάλη.
- » Στοῦ μικροῦ αὐτοῦ τοῦ δάσους παρετήρησε τὸ βάθος·
- » Βλέπεις ἕναν ποῦ μὲ σκέψιν, μὲ ψυχῆς μεγάλον πάθος
- » Κατηφὴς κί ἀκουμβισμένος εἰς κορυφὴν μιᾶς ἐλαίας
- » Σκέπτεται, νὰ εὕρῃ ἴσως ἐρευνέσεις πάλιν νέας;
- » Αὐτὸς εἶναι τῆς Ἑλλάδος ὁ μεγάλος οἰκονόμος,
- » Κί ἀπὸ τούτου ἐχαλκεύθη ὁ τῶν χαρτοσήμων νόμος,
- » Καὶ οἱ φόροι ὅλ' οἱ ἄλλοι
- » Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν του, καὶ σορὸ βγῆκαν κεράλι.
- » Σκέπτεται δὲ τώρα πάλιν, γιὰ κἀνέναν ἴσως φόρον
- » Ποῦ νὰ κάμῃ τὸ Ταμεῖον νὰ χορτάσῃ κατὰ κῆρον.

— Θεέ μου! ἐφώναξα, ὡς πότε ἡ τοιαύτη κατάστασις;...
 Παῦσε, φίλε, τὸν εἶπον, παῦσε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλέπω
 πράγματα ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἡ καρδιά μου σπαράττε-
 ται...

— « Τίποτε σχεδὸν δὲν εἶδες, ἄλλα ἂν ἰδῆς ἀκόμα
 » Ποῦ κονδύλι δὲν τὰ γράφει, δὲν τὰ διηγεῖται στόμα,
 » Ἄν ἰδῆς μίαν πρὸς μίαν ὕλας τὰς ραδιουργίας,
 » Καὶ τὰς χαμερπεῖς, κὶ αὐθάδεις, κ' αἰσχροτάτας κολακείας,
 » Ἄν ἰδῆς τὰς προσπαθείας τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων

» Μ' ἀναστεναγμὸν καὶ θρήνον.

» Ὁ ἄφωναζῆς, « Μακρὰν! φεύγω! δὲν ἔμπορουν διὰ νὰ βλέπουν

» Πράγματα οἱ ὀρθαλμοί μου, ποῦ τὰ πάντα ἀνατρέπουν »

» Ἄν ἰδῆς τὴν γεωργίαν παντελῶς ἡμελημένην,

» Καὶ μὲ δυσβαστάκτους φόρους κὶ αὐτὴν καταφορτωμένην,

» Ἄν ἰδῆς καὶ τὴν παιδείαν

» Εἰς κατάστασιν ἀθλίαν (*)

» Χωρὶς τῆς ὁποίας ἔθνος ποτὲ δὲν ἀναγεννᾷται

» Ἀλλὰ πάντοτε εἰς χάος πυκνοῦ σκότους θὰ πλανᾷται,

» Ἄν ἰδῆς ἀκόμη ἄλλα

» Ἀπ' αὐτὰ πλεόν μεγάλα

» Βέβαια θὰ ἀπορήσης,

» Κὶ ἀπὸ λύπην θὰ δακρύσης.

— Παῦσε!... παῦσε, σὲ παρακαλῶ δὲν θέλω νὰ ἰδῶ

(*) Μέχρι τοῦδε τῷ ὄντι ἦτον εἰς κατάστασιν ἀθλίαν,
 ἀλλὰ μὲ τὸν κατάλληλον διορισμὸν τοῦ ἀξίου Κυρίου Α.
 Πολυζωίδου, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμ-
 μάτειαν, ποῖος ἀμφιβάλλει περὶ τῆς προόδου τῶν φώτων εἰς
 τὴν Ἑλλάδα;

τίποτε, διότι κἀνεὶς Ἑλλήνης καρδίᾳ δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ τὴν φλορὰν τῆς ἀγαπητῆς του πατρίδος. Δυστυχία! ἂν ὁ Βασιλεὺς μας Ὅθων δὲν εὐσπλαγχνισθῇ τὸν Ἑλληνα, καὶ δὲν τὸν ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὰ δυσβάστακτα βάρη, τὰ ὅποια χεῖρες ἐπιβούλων ἔθεσαν εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Ταῦτα ἐνῶ ἔλεγα εἰς αὐτόν, ἔπαυσαν πλέον τοῦ νὰ μοὶ παρουσιάζωνται ἐκεῖναι αἱ μαγικαὶ εἰκόνες, καὶ περιέργως ὦν νὰ μάθω ποῖος ἦτον, τοῦ εἶπον· — Φίλε μου, ἐνθυμήσου ὅτι μὲ ὑποσχέθης νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸ ὄνομά σου, σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν μοῦ ἀρνηθῇς τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀκόμῃ χάριν. ἡ πολυπειρία, καὶ ἡ φρόνησις τὴν ὅποιαν ἔδειξες εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὡς ἐκ θαύματος παρουσιάζομένων εἰς ἡμᾶς εἰκόνων, αὐξάνουσιν ἐτι μᾶλλον τὴν περιέργειάν μου. — Τότε μ' ἀπεκρίθη.

— Στὸν Λουκιανὸν ὁ αἶδες βέβαια τὸ ὄνομά μου,

» Καὶ τὰ κατορθώματά μου.

• Εἶμ' ὁ Μένιππος ἐκεῖνος, πτωχὸς φίλος τῆς σοφίας,

» Κί ἐχθρὸς ἀσπονδος πρὸς τούτοις τῆς ἀπάτης, καὶ κακίας,

» Γελῶ πάντα μὲ τὸν κόσμον, καὶ μὲ τὰς ἀνοησίας,

» Τὴν κατὰστασιν δὲ κλαίω τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀθλίης.

— Εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συναπάντημα, σὺ εἶσαι ὁ Μένιππος! ἔκραξα· ὦ! καλὲ φίλε, μὴν μὲ ἀπατᾷς... ὁ Μένιππος Ποιητῆς δὲν ἦτον, οὔτε ἐφρόντιζε διὰ τὴν πρῆξιν, ἀλλ' ἐκύτταζε ν' ἀποταμιεύῃ εἰς τὴν πῆρην του κυάμους, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον· ἀλλὰ... τὸ σχῆμα σου. τοιοῦτον σὲ δεικνύει. Ἄν λοιπὸν εἶσαι αὐτὸς εἰπέ μοι, πῶς ἐξῆλθες ἀπὸ τὸν ἄδην, καὶ περιφέρεσαι εἰς τὴν γῆν μας; πῶς δὲν σὲ κατεσπάραξεν ὁ Κέρβερος; καὶ πῶς ὁ Χάρων

ἔστερξε νὰ σὲ περάσῃ εἰς τὸ ἀντικρυμῆρος τῆς Ἀχερουσίας;

— » Τοὺς διέταξεν ὁ Πλούτων ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφίσουν

» Καὶ νὰ μὴν μὲ ἐνοχλήσουν.

» Ἦλθα φίλε μου, νὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα

» Ποῦ ἐπέρασαν αἰῶνες καὶ κοθόλου δὲν τὴν εἶδα·

» Πλὴν ἀντὶ λαμπρῶν κτηρίων

» Παρθενώνων, καὶ Θησείων

» Βλέπω, φίλε, στὰ ἐδάφη πέτρας μόνον κρημνισμένας,

» Καὶ ἀκροστηριασμένας,

» Ἀντὶ τοῦ λαμπροῦ Λυκαίου, καὶ ἀντὶ Ἀκαδημίας

» Περιφέρομικι, καὶ βλέπω τόσας πράξεις σας γελοίας

» Πῶς παρήλλαξεν ὁ κόσμος! τί διαφορὰ μεγίστη!

» Πῶς εἶπέ με ἡ πατρίς μας αὕτη τόσον ἐσυγχίσθη,

» Καὶ αἰσχρὰς ἐπιθυμίας γιατί τρέφουν οἱ υἱοὶ τῆς;

» Δὲν θὰ ἀναλάμψουν πάλιν οἱ ἀρχαῖοι οἱ κῆροί τῆς;...

» Ἀλλὰ ἔμαθον στὸν ἄδην πῶς τιπώθη ἐν βιβλίον

» Νόστιμον, πολλὰ κ' ἄστειον,

» Καὶ πῶς μὲ τὸ ὄνομά μου ἦτον ἐπιγεγραμμένον

» Καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ποῦς τὸ εἶχε συνθεμένον.

— Μάλιστα! τὸν ἀπεκρίθην, ἐγὼ τὸ ἐξέδωσα, τὸ ὄνομασα δὲ μὲ τὸ ὄνομά σου διότι ἐστηλίτευσ μερικὰς πράξεις γελοιωδεστεράς ἀπὸ τὰς τοῦ Μήδου, καὶ Σαρδαναπάλου τοὺς ὁποίους σὺ, εἰς αὐτὰ τὰ καταχθόνια, καὶ ζοφιώδη βασίλεια τοῦ Πλούτωνος δὲν ἀφίνεις εἰς ἡσυχίαν. Νὰ ἤξευρες φίλε, δι' αὐτὸ τὸ βιβλίον τί ἔπαθα! Χεῖρ Κυρίου μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἐνιὰύσιον φυλάκισιν, τὴν ὁποῖαν δυνάμει τῆς κατηγορίας τοῦ Κυρίου Εἰσαγγελέως ἤθελον μοι ἐπιβάλλει. Εἰς τὴν Ἑλλάδα βλέπεις, σήμερον εἶναι ἀμάρτημα, καὶ

ἀμάρτημα μέγαν, νὰ εἰπῇ τινὰς τὴν ἀλήθειαν.

Τότε ἀνοίξας τὸ στόμα του ἐπρόφερε μὲ στεντόρειον ἦχον τὰ ἑξῆς.

— " Ἀκολουθεῖ, μὴν σὲ μέλλει, τὸν εὐρύχωρόν σου δρόμον

" Μὲ ψυχῆς μέγαν θάρρος, καὶ χωρὶς καρδίας τρύμον.

" Τὴν ἀλήθειαν λέγε πάντα μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν,

" Καὶ χωρὶς κἀνένα φόβον, ἢ καμμίαν ὑποψίαν.

" Δεῖγμα λάβε ἀπ' ἐμένα ποῦ καὶ Βασιλεῖς ἀκόμα

" Περιπαίξει τὸ μέγαν, καὶ τὸ κυνικόν μου στόμα,

" Μὴν φοβῆσαι τῆς Ἑλλάδος τοὺς δεινοὺς Εἰσαγγελεῖς,

" Ἀλλὰ φίλε, καὶ δικαίως πάντοτε νὰ ὁμιλῇς.

— Ὁ βροντώδης ἦχος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους μ' ἐξύπνισε..... Ἄμα ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου δὲν εἶδα οὔτε τὸν Μένιππον, οὔτε τὸν λόφον τοῦ Λυκαβητοῦ, ἀλλ' εὗρέθην εἰς τὸν οἰκίσκον μου ἐπὶ τῆς κλίνης..... ἀντιβοοῦσαν ἀκόμη εἰς τὰς ἀκοάς μου αἱ ὑστεριναὶ λέξεις του. Συνελθὼν δὲ μετ' ὀλίγον, ᾗ ὄνειρον εἶναι! ἔκραξα, πλάσμα τῆς τεταραγμένης φαντασίας μου, καὶ καθήμενος σκυθρωπὸς ἐπὶ τῆς κλίνης διελογιζόμην τὸ πολὺπλοκον, καὶ παράδοξον αὐτοῦ. Ὁ Μένιππος!.... (ἔλεγα καθ' ἑαυτὸν) ὁ Μένιππος ἦτον αὐτός, ὅστις μοι ἐξήγει ἐκείνας τὰς εἰκόνας!... Δυστυχία εἰς ἐμὲ ἂν ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς μάθῃ, ὅτι ὄνειρεύθην τοιοῦτον παράνομον ὄνειρον! ἀμέσως θὰ μὲ κατηγορήσῃ πάλιν εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ὡς ἐνοχον ἐσχάτης προδοσίας, καὶ ἴσως μὲ σύρουν ἄρον! ἄρον! εἰς ἐπίσκεψιν τῆς φυλακῆς.

Νὰ σὰς εἰπῶ φίλοι, πολλάκις ὄνειρεύθην καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ ὁ πρῶην συντάκτης τοῦ Πρωϊνοῦ Κήρυκος κύριος Α. Κλάδος, Ἀρχιμηδοκεφαλάς, καὶ Ξυριστικὰς μηχανα-

νας, ἀλλὰ ἡ ζωηρότης τοῦ ὀνείρου τούτου ὑπερέβαινεν ὅλα, ὅσα εἶδον μέχρι τῆς σήμερον ὀνείρατα.

Ἐγερθεὶς λοιπὸν ἀπὸ τὴν κλίνην μου ἐνεδύθην, καὶ σιωπηλὸς διευθύνθην πρὸς τὴν ἀγοράν. Νὰ σᾶς εἰπῶ φίλοι τὴν ἀλήθειαν, δένειμαι δεισιδαίμων, εἰδὲ, ἤθελα κράξει καμμίαν γερόντισαν διὰ νὰ μοῦ τὸ διαλύσῃ ἄρ' ὅτι ὅμως ἡδυνήθην νὰ ἐξηγήσω μόνος μου, ἐκατάλαβα ὅτι ἐτοιμάζεται ἐναντίον μου μία κατηγορία, ἐνώπιον τῶν Πλημμελειοδικῶν.....

Η ΑΓΟΡΑ.

Τι ὥρα εἶναι; — δέκα καὶ μισή, — ὑπάγω λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖον διότι ἐπέρασεν ἡ προσδιωρισμένη ὥρα, ὑπάγω διὰ νὰ ἐνεργήσω ἔγγραφα, καὶ διασαφήςεις περὶ τοῦ νόμου τῶν χαρτοσήμων· τί διάβολοι ὅλα εἰς ἐμένα τὰ ἐρρότῳσαν. Μ' ὅλον ὁποῦ δὲν μένω παραπονεμένος, διότι κάτι τι ἀπὸ τὸ χαρτίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστατῶ, κάτι τι ἀπὸ τὰ ὥρολόγια τῆς σημάσσεως τὰ ὁποῖα ἔσπασαν τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τὸ μεγάλον Νομισματοκοπεῖον μας, δόξα τῷ Θεῷ εὐγάζω τὰ στραβὰ τῶν παγῶτων ἔξοδα. — Ταῦτα ἔλεγεν ἓνας χαριέστατος ὑπάλληλος εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς συνομιλῶν μετὰ τινος φίλου του· ἐγὼ διεβαίνων 'κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐστάθην εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔδλεπα τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων. Ἀπ' ἐδῶ ἀπερνοῦσαν οἱ περινούστατοι πολιτικοὶ μας, καὶ οἱ σοβαροὶ Σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας βαδίζοντες σκεπτικώτατα, ἀπ' ἐκεῖ, μέλη τινὰ τῆς νεολαίας μας, μόνις ἐξεληθόντα ἀπὸ τὸ πλῆσιον καφφενεῖον ἂν; Εὐρώπης, ὅπου ἔπαιζον μετὰ σπουδῆς τὸ βιλλιάρδον· παρέκει ἓνα τάγμα ὠραιωτάτων κυρίων διέβαινε τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου μετὰς κυματιζομένας, ἀπὸ τὸν ἀέρα ποικιλοχρόους ταινίας τῶν πῶλων των· ἄμαζαι θορυβώδεις περιέχουσιν πολιτικούς, καὶ στρατιωτικούς ἐπαπεῖλουν κάθε στιγμὴν νὰ κατὰσυντρίψουν τοὺς διαβαίνοντας μετὰ τοὺς ταχυστρεφόμενους τροχούς των... ἐδῶ ὁ δημόσιος κήρυξ Παράσχος ἐκήρυττε τὰ νέα μέτρα καὶ σταθμὰ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου Ἀρχιμετροῦ Γκεπχάρδου, παρεκτὶ στρατιῶται βαδίζοντες με

ἤχη μουσικῆς καὶ τυμπάνων, διεκλύοντο εἰς τῆς χαριτο-
 βρύτου Ἀμαλίας τὸ Παλάτιον..... ἔμεινα εἰς ἔκστασιν κυτ-
 τάζων τὰς διαφορὰς τοῦ καθενοῦ κινήσεις· τέλος παρεσύρθη
 βιαίως εἰς μίαν γωνίαν, διότι ὀλίγον ἔλιψε νὰ πατηθῇ ἀπὸ
 τὸν γενναῖον ἵππον, γενναϊοτέρου τινὸς θαναροῦ, ὅστις ἔτρε-
 χεν ἀπροσέκτως εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν μὴ συλλογιζόμενος
 τὰς περὶ τοῦτου διατάξεις. Ἀφ' οὗ ἐστηλώθη εἰς τὴν γω-
 νίαν, συνεργεῖα διαβόλου μὲ εἶδεν ἕνας τὸν ὀποῖον κακαί, καὶ
 διεστραμμέναι γλῶσσαι ἐκήρυττον ὅτι ἦτον κατὰσκοπος τοῦ
 (ὦρα του καλῆ!) πρόφην Ἀρχικαγγελαρίου μας, κυρίου Ἀρ-
 μανσπέργ' ὡς μ' εἶδε μ' ἐπλησίασε. — Τί στέκεις αὐτοῦ
 εἰς τὸν δρόμον; μ' ἐρωτᾷ. — Διασκεδάζω παρατηρῶν τὸ
 πλῆθος — Συναΐξεις ἴσως ὕλην διὰ τὸν Μένιππον; — Ὁχι..
 Ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει ἡ θέσις αὐτῆ..... Πλὴν δὲν μοὶ λέγεις, τί
 τρέχει σήμερον; ἔλεπω πολλοὺς λαμπροενδεδυμένους νὰ πη-
 γαίνουν μετὰ σπουδῆς οἱ μὲν ἐδῶ, οἱ δὲ ἐκεῖ, καὶ παρατή-
 ρησε μάλιστα μερικοὺς, ὅπου μᾶς πλησιάζουν, μήπως εἶναι
 καμμία ἐορτὴ; — Καὶ δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ἤλλαξε τὸ ὑπουργεῖ-
 ον; Τί διάβολο! ἐπὶ δὲν εἶσαι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας; — Ἦλ-
 λαξε τὸ Ὑπουργεῖον αἱ; Ποῖοι ἀνταχχτρεστάθησαν; εἰπέμε. —
 Ὁ Μπότασις εἰς τὴν Οἰκονομίαν..... — Λοιπὸν ὁ κύριος
 Ασσάνης ἀπέμεινεν εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα; κρίμα! καὶ
 ἠτοιμάζετο ὡς μανθάνω ὁ χριστιανὸς, νὰ κτίσῃ καὶ ἄλλο
 ὀσπήτιον.... — Ὁ Πολυζωίδης τῆς Παιδείας, καὶ τῶν Ἑσω-
 τερικῶν..... — Λοιπὸν ὁ κύριος Δρότος ἐδροσίσθη; κρίμα!
 καὶ ἔγραψε, λέγουν, νὰ τοῦ φέρουν καὶ ἄλλην μίαν ἄμαξαν,
 εἰς περίστασιν δηλαδή ὅπου σπάτη ὁ τροχὸς τῆς μιᾶς,
 νὰ ἔχῃ τὴν ἄλλην.... — Ὁ Πάικος τῆς Δικαιοσύνης..... —
 Λοιπὸν ὁ Ἀτλας, κύριος Γίζ; ἤλατρώθη ἀπὸ τὸ θάρος

τῶν τριῶν Ὑπουργείων; ἅς ἀναπαυθῇ ὀλίγον!... Δυστυχῶς! πόσον τώρα νὰ ὁδύρωνται δι' αὐτὴν τὴν στέρησιν οἱ Διόσκουροι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὑποῦ διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὁ μὲν ἔγεινε Σύμβουλος, ὁ δὲ Πάρεδρος. Ἀκατάληπτα τὰ μυστήρια τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτικῆς!... Πλὴν πῶς; ἐκεῖνοι διορίσθησαν ὑπουργοί, καὶ αὐτοὶ σήμερον ἐορτάζουν; τοῦτο εἶναι ἀσυμβίβαστον. — "Ὅχι δ'αὖ, δὲν ἐορτάζουν, ἀλλὰ υπάγουν νὰ τοὺς χαιρετήσουν, καὶ νὰ τοὺς συγχαροῦν διὰ τὸν διορισμόν των. — Μεγάλην καλοσύνην πρέπει νὰ ἔχουν οἱ φίλοι οὗτοι! — "Ὅχι δ'αὖ! ἀλλὰ τοῦτο εἶναι συνήθεια; καὶ σημεῖον σεβασμοῦ, καὶ ἀποδλέπει μήπως διορισθῶν διὰ μέσου των εἰς καμμίαν θέσιν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ κύρ Λασσάνης μᾶς δὲν ἄφησε τελωνεῖον, δὲν ἄφησε ταμεῖον, ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλην ἐπιστάσιν χωρὶς νὰ τὴν προικίσῃ μὲ ἕναν εὐνοϊκὸν αὐτοῦ, ἢ τῆς κυρίας του. — Ἡ δουλειὰ λοιπὸν εἶναι διὰ τὸ πάπλωμα! ἐγὼ ὁμῶς δὲν θαῦπάγω νὰ χαιρετήσω τὸν κύριον Πολυζωτῆδην, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν πέσω εἰς τὴν ὑργίην του. Νὰ σὲ εἰπῶ ὅμως ἕνα πρᾶγμα; ἅς ἀναχωρήσωμεν ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ μὴν μᾶς ἴδουν συνομιλοῦντας, καὶ ὑποπτεύσουν τίποτε. — Καὶ στάσου διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον. . . . Ἐμαθες τὸ ἄλλο τὸ λυπηρὸν νέον; — Ποῖον; — Εἰς τὸν Πόρον ἐφθασε πλοῖον μολυσμένον ἀπὸ πανώλην, καὶ ἀπέθανον ἀρκετοὶ ἐκ τοῦ πληρώματος ἀρ' οὗ ἔλαβον συγχροινωϊάν μὲ τὴν πόλιν. — Τί λέγεις; εἶναι ἀληθές; — "Ὅταν σοὶ τὸ λέγω ἐγὼ πῖστευσέ τα, εἶναι ἀληθέστατον, μάλιστα φοβοῦμαι μήπως μᾶς ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ . . . ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! τρέμω, νὰ τὸ φαντάσθω μόνον. — Νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἐγὼ, τὸν εἶπον, ἐλευθέρως τὴν γνώμην μου; διὰ κἀνὲν μέρος τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπιθυμῶ

ν' ἀκούσω πανώλην· διὰ τὴν πρωτεύουσάν μας ὅμως ἦτον ἀναγκαία, ἂν χωρὶς νὰ βλάψῃ κανένα ἄλλον ξεπαστρέψῃ μερικοὺς θαμβωμένους τοῦ πολιτικοῦ μας ὀρίζοντος ἀστέρας. — Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! μὴ! μὴ τὰ λέγῃς τὰ τοιαῦτα μήπως σὲ ἀκούσῃ κανείς! — εἶπε, καὶ πτύσας τρίς εἰς τὸν κόλπον του ἔφυγε μὲ βήματα βίαια, στρέφων συχνὰ εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐστάθην δύο περίπου ὥρας εἰς τὴν θέσιν μου παρατηρῶν τὴν τύρβην τῆς πόλεως. Αὐτὸς ἠγόραζε ἄρνιον διὰ τὸ πάσχα, ἐκεῖνος ὑποδήματα, ὁ ἄλλος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἄλλος παρέκει ἐφώναζε δυνατὰ, διότι ἐζήτηι ὁ ἄλλος νὰ τὸν ἀδικήσῃ πέντε λεπτά, ἐκεῖνος ἔστεκετο λυπημένος, διότι δὲν εὐρίσκετο εἰς τοὺς συγγενεῖς του, ὁ ἄλλος ἦτον χαρούμενος διότι πρότινων ἡμερῶν εἶχε διορισθῇ τακτικὸς ὑπάλληλος. παρέκει ἓνας ἐφημεριδογράφος, ἐφοβέριζε ἓναν ἄλλον ὅτι θὰ καταχωρήσῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐφημερίδα του μὲ κεφαλαιώδη στοιχεῖα, διότι δὲν τοῦ ἐπλήρωσε τὴν ἐξαμηνιαίαν συνδρομὴν. Ἰατρός τις πάλιν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου ἐζήτηι πληρωμὴν ἐπισκέψεως ἀπὸ ἓνα δυστυχῆ, ὅστις ἀμφιβάλλω ἂν εἶχε λεπτὰ διὰ ν' ἀγοράσῃ ἄρτον τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχα· ἓνας ράπτης παρέκει ἐζήτηι τὸ ποσὸν τῶν ραπτικῶν του ἀπὸ ἓνα ὑπαλληλίσκον, ὅστις μεθ' ὅρκου τοῦ ὑπόσχετο ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἀρεύκτως θὰ τὸν πληρώσῃ, καὶ ὅτι μόνον εἰς αὐτὸν χρεωστῇ, καὶ εἰς ἓνα ζχαροπλάστην καμμιὰν ἑκατοστὴν δραχμὰς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἱερεῖς τινὲς μὲ σταυροὺς, καὶ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, σχίζοντες τὸ πλῆθος, ἐβάδιζον ψάλλοντες, καὶ ὀδηγοῦντες εἰς τὸν τάφον, τὸ νεκρὸν σῶμα νέου τινὸς· ἡ δυστυχὴς μήτηρ κλαίουσα, καὶ βασταζομένη, ἠκολούθη νὰ ἴδῃ

διὰ τελευταίαν φοράν τὸν υἱὸν τῆς, ἀπὸ τὸν ἑποῖον ἐκρέμαντο δλαὶ αἱ ἐλπίδες τῆς. Παρέκει εἰς οἶνοπωλεῖον μεθύοντες τινές, ἐτραγώδουν δυνατὰ πλῆττοντες τὸν ἀέρα μὲ τὰς φωνάς των. Ἀπερνούσαν γυναῖκες γυμναί, χῆραι τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντων, κρατοῦσαι ἀπὸ τῆς χειρας τὰ ἰσχνὰ τέκνα των, καὶ λιμοκτονοῦσαι διευθύνοντο πρὸς τὸν Διοικητὴν Ἀζιῶταιν διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ποσότητα τῆς ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς ἔδωκεν. Καθεὶς τέλος πάντων ἐσπούδαζε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ χωρὶς νὰ φαντασθῇ τὸ προσωρινὸν τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ ᾖ βέβαιος περὶ τῆς ὑγιοῦς τοῦ ἐσπέρας ἐπιγραφῆς εἰς τὴν οἰκίαν του. «Ματαιότης ματαιότητων! τὰ πάντα ματαιότης! ἔκραξα, καὶ δακρυρρόων ἀνεχώρησα.

Εἶχα ἀρκετὴ προχωρήσει, καὶ εὐρισκόμεν ἔμπροσθεν τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ Γερμανοῦ Ρίτσου, παρατηρῶν τὰς ἐκτιθεμένας ὡς δείγματα γελοίας εἰκόνας τῆς Γαλλίας, ὅταν μὲ ἀπῆντησεν ἄλλος φίλος. Ὁ νέος οὗτος ἦτον ἐνδεδυμένος κομψότατα κατὰ τὸν νέον γαλλικὸν συρμόν, ἐθαδίζε πάντοτε ὑποβλέπων εἰς τὴν σκιάν τοῦ σώματός του, παρατηρῶν ἂν τὸ εἶδός του στέκει καλῶς. Ἄν δὲ βελήσω νὰ σῶ; περιγράψω τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του, καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς των, πολὺ θὰ σῶς ἐνοχλήσω ἀρκεῖ μόνον νὰ σῶ; εἰπῶ ὅτι ἐσχημάτιζον δύο σφαῖρας τὴν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὴν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, χωρὶς νὰ ἐξέχη καμμίαν τρίχα ἀπὸ τῆς ἄλλας. Διάρρηξα εἶδη ἀρωμάτων μὲ τὰ ὁποῖα ἦτον ῥαντισμένο; ἐπρόσβαλον τὴν ὁσμὴν μου ἅμα μ' ἐπλησίασε. — Τί παρατηρεῖ; αὐτοῦ; μὲ λέγει. — Τὰς ἀστείαις ταύτας εἰκόνας, τὸν ἀπεκρίθην, καὶ μείνε, ἂν βέλῃς, ὀλίγον νὰ τὰς περιεργασθῶμεν. — Μ' ἔδωκεν ὅτι ἐντρέπομαι νὰ στέκωμαι εἰς τὸν

δρόμον, διὰ τὰ σ' εὐχαριστήσω ὅμως μένω... ὦ! εἶναι προσοχῆς ἄξιοι, καὶ πολλὰ ἀστεῖαι! — Παρατηρεῖς, τὸν εἶπα, τοῦτον τὸν σπιθαμιαῖον, τὸν χωλὸν, ὅπου ἔαστ' ἐν φύλλον ἐφημερίδος, καὶ τὸ κυττάζει μὲ περιέργειαν, καὶ προσοχὴν; ἴσως αὐτὸς εἶναι κἀνένας καὶ λαμβάνει . . . πεντήκοντα δραχμὰς κατὰ μῆνα.... Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ . . . ὅπου φαίνεται ὡσάν νὰ δημηγορῇ, δὲν σὲ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἓνα Κύπριον συνήγορον ὅπου ἦτον εἰς τὰ Κήθηρα, ὅστις ὅταν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὸ βῆμα τοῦ Δικαστηρίου, ἀπὸ τὰς Δημοσθεναιοκικερωνικὰς ἐκφράσεις τοῦ ἐγελοῦσαν, καὶ οἱ ἴδιοι Δικασταὶ μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα; — Ναί!... Πλὴν ἰδοὺ, καὶ ἑτερο; ὕφαιστος; μὲ ὀμματογιάλια εἰς τὴν μύτην, φαίνεται νὰ συλλογίζεται κυττάζων πρὸς τὸν Οὐρανόν. — Ἰσως αὐτὸς εἶναι κἀνένας προσέτωρ τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου, .. τῆς Γαλλίας. Πλὴν δὲν κυττάζεις τοῦτον τὸν ἄλλον ὅπου τρώγει τὸ παγωτὸν μὲ τόσῃ νοστιμάδᾳ;... — Ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ φαίνεται νὰ ᾔῃαι κἀνένας μεγάλος ὑπουργός.... παρατήρησε ὅπου ἔχει καὶ ἐν χαρτίον πλησίον τοῦ ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς σου, καὶ ζεματισθεὶς ἀπὸ αὐτὸ, τρώγει τὸ παγωτὸν διὰ νὰ δροσισθῇ.... — Πρὸς σε εἰς τοὺς λόγους σου, τὸν λέγω. Ἀνέφρες τώρα τὴν λέξιν 'Υπουργός, ἂν κατὰ τύχην μᾶς ἤκουεν ὁ συντάκτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου, τί ἤθελε μᾶς κάμει; — Τὸ καλλίτερον, μοὶ λέγεις, εἶναι νὰ ἀναχωρήσωμεν διότι εἶναι ἐντροπὴ νὰ στεκόμεθα εἰς τὸν δρόμον, ἐγὼ ὑπάγω εἰς μίαν φιλικὴν ἐπίσκεψιν, καὶ ἂν ἀγαπᾷς συνδρόφευσέ με. — Ὀχυμάσας πῶς κατεδέχθη ὁ γεννάδας νὰ μὲ ἐάλλῃ εἰς τὸ πλευρόν του, διὰ νὰ συνεπισκευθῶμεν τὸν φίλον του, τὸν ἠκολούθησα σιωπῶν. Καθ

ὁδὸν λύσας τὴν σιωπὴν, μὲ ἠρώτησεν, ἂν εἶχα καιρὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀκρόπολιν. — Τὸν ἀπεκρίθην, ὅτι παρῆλθον ὁκτὼ μῆνες, ἀφ' οὗτου δὲν ἀνέβην. — Τέρατα καὶ σημεῖα μοι λέγει, ἔκκλιμον· ἔστησαν τὴν κρημνισμένην ἀπὸ τὸ Ἐρεχθεῖον Καρυάτιδα, καὶ ὁ Ῥωμᾶνος; λιθοξόος ὅστις ἐπροσκαλέσθη νὰ ἐπισκευάσῃ τὰ ἀκροτηριασμένα ἀγάλματα ἐπιδιώρθωσεν τὸν πλόκαμον τῆς κόμης τῆς, φθαρμένον ὄντα. — "Ἦκουσα περὶ τοῦ ἀνδρὸς; τοῦτου πολλὰ, ἂν δὲ θελήσω νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἐγὼ μερικὰ, μοι φαίνεται βέλεις τ' ἀκούσει. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἔχει ἓνα χρόνον ὅπου ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπεσχέθη νὰ διορθώῃ τὰ ἀκροτηριασμένα ἀγάλματα, καὶ νὰ μεταδώσῃ τὴν τέχνην του, εἰς ὅσους τῶν εὐρυστέρων Ἑλλήνων ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν μάθουν, λαμβάνων ὡς ἀντιμισθίαν παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου τριακοσίαις δραχμαῖς κατὰ μῆνα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν μισθὸν του, ταχτικῶς δι' ἓν σχεδὸν ἔτος ἔλαβε, τὸ μόνον 'Πράκλειον αἶθρον τοῦ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπαρουσίασεν ὡς δείγμα τῆς Πραξιτελικῆς ικανότητός του ἦτον ὁ πλόκαμος αὐτοῦ. Πόσους δὲ μαθητὰς ἐπῆρε; καὶ ποίους; τοῦτο ποσῶς δὲν τὸ ἐξετάζουν οἱ διέποντες; τὰ πράγματά μας· ἐνίοτε ὅμως ὁ χριστιανὸς πηγαίνει διὰ περίπατον εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ πιστὸς εἰς κάθε νεομηνίαν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ ἐπισκέπτεται τὸν κύριον Φῶτιον. — Μόλις ἐτελείωσα, καὶ ὁ φίλος, στάς ἔμπροσθεν εἰς μίαν θύραν· ἐδῶ εἶναι, μὲ λέγει. Ἀφ' οὗ ἐκτυπήσαμεν, μία θεραπαινὶς μᾶς ἤνοιξε. ἀνέβημεν· μόλις ἐμβήκαμεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν καὶ εἰμὶνα ἐσταχτικὸς; ἰδὼν ἐν αὐτῇ πλῆθος ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν· ἐκαθήσαμεν, ἀφ' οὗ κατ' ἔθος ἐπροσφέραμεν τὸν ἀνήκοντα χαιρετισμὸν· εἰς τὴν περίστασιν ὅμως ταύτην ἐγὼ ἐδείχθην πολὺ κατώτερος! διότι ὁ σύντροφός

μου γνωρίζων νὰ σύρη κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον τοὺς πόδας του, καὶ ἀπονέμων εἰς ἕκαστον ἀπὸ μίαν εὐγενικὴν φράσιν, συνοδεύων αὐτὴν συγχρόνως, μὲ μίαν χειρονομίαν, μὲ ἑκαμὲ νὰ μένω ἀκίνητος παρατηρῶν αὐτὸν, ὥστε μόλις τὸν οἰοκύριον ἔλαβον καιρὸν νὰ χαιρετήσω. Ἡ συνομιλία, ἣτις εἶχε διακοπῇ ἐξ αἰτίας μας ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον, ὁ δὲ λόγος ἦτον περὶ πολιτικῆς· τὸ δὲ περιεργώτερον, ὅπου μερικαὶ κυραὶ ἐφιλονεῖκου μὲ πολλὴν ἀγωνία. Ἡ μία ἤθελεν, ὅτι ἡ τρίτη σειρὰ τοῦ δανείου εἶναι ἀνάγκη νὰ σταλλῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἔλεγε δὲ τοῦτο παρακινουμένη ἀπὸ τὸ συμφέρον τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ὅστις ἦτον ὑπουργικὸς Γραμματεὺς εἰς τὴν ἐπὶ τῶν * * * * Γραμματείαν. Ἡ ἄλλη ἔλεγεν, ὅτι οἱ Βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἀπεράσισαν νὰ μὴ στείλλουν δάνειον, ἂν πρότερον δὲν λάβωσι λεπτομερεῆ λογοριασμὸν διὰ τὰς δύο σειράς, τὰς ὁποίας ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχικαγκελάριος, ἐμοίρασεν ὡσάν τὰ κόλυθα εἰς τοὺς συντοπίτας του. Ἡ τρίτη, ὅτι ἡ τελευταία σειρὰ τοῦ δανείου παρεμποδίζεται ἀπὸ τὸν Κωλέττην, φέρουσα μαρτυρίαν εἰς τοῦτο τὸν στίχον τῆς Πλάστιγγος τοῦ Κυρίου Α. Σούτσου.

• Τὸ τελευταῖον δάνειον ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ,

• Καὶ οὕτω τὸν χονδρότατον μισθὸν του νὰ ριτίσῃ.

Ἄλλη ἔλεγε ἕνα, ἄλλη πάλιν ἄλλο, ὥστε ὅπου ἡ φιλονεικία ἀναψῇ πολλὰ ὀγλίγωρα, μερικοὶ κύριοι, (ἐν οἷς καὶ ὁ φίλος μου) ἔχοντες συμπάθειαν τινὰ εἰς μερικὰς κυρίας συνερῶνουν μὲ τὴν γνώμην των κατὰ πάντα· τὸ πνεῦμα τῆς ἐναντιώσεως ἐγαργάλιζε τὸν καθένα, καὶ ἐζήτει νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη του· ἐγὼ καθήμενος εἰς τὴν γωνίαν ἤκουον τὰ πάντα μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπρόβλεπα κακὰ ἀποτελέσματα, (διότι μερικοὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν εἰς τοὺς ἐναντίους των πικρό-

τερα,) ἂν ὁ Θεὸς ὁ τὰ πάντα διοικῶν, δὲν ἔπαυεν τὴν φιλονεικίαν μὲ ἀνέλπιστον εἰς ἡμᾶς περιστατικὴν.

Ἐνθ' εὐρίσκοντο ὅλοι εἰς τὴν βρᾶσιν τοῦ θυμοῦ των, ἐναντιωνόμενοι ὁ εἰς κατὰ τῆς μιᾶς, καὶ ὁ ἕτερος κατὰ τῆς ἄλλης, αἰφνης σφοδρὸς σεισμὸς ἐκινδύνευσε νὰ κρημνίσῃ τὴν οἰκίαν· τὸ περιστατικὸν τοῦτο τόσον μᾶ, ἐρόβισε, ὥστε ὅλοι ὀρμήσαμεν πρὸς τὴν θύραν προσπαθοῦντες ποῖος νὰ ἐξέλθῃ πρῶτος· αἱ κυρίαι αἱ τόσον ἐπιμένουσαι εἰς τὴν φιλονεικίαν ἄρχισαν μετὰ κραυγῶν καὶ θρήνων ν' ἀποπέμπουν δεήσεις πρὸς τὴν Θεοτόκον. Πηλὴ ταχεῖα μεταβολὴ λόγων, καὶ αἰσθημάτων! τέλος ἐσώθημεν ἀβλαβεῖς εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας τρέμοντες ἀπὸ τὸν φόβον.

Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ κακοῦ ἀνέβημεν πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου κἀνεῖς πλεον δὲν ἐτόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ θανείου, φοβούμενος μήπως τὸν διακόψῃ κἀνένας σφοδρότερος σεισμὸς· ὁ φίλος μου μὲ λέγει, ὅτι ἦτον ὥρα διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν, λαβόντες λοιπὸν τοὺς πέλους εἰς τὰς χεῖρας ἀποχαιρετήσαμεν ἅπαντας, καὶ διεθυνόμεθα εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα. Ὁ καλὸς μου ὄμως φίλος, δὲν ἠρέσθη εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἠκολούθη νὰ διπλασιάξῃ καὶ νὰ triπλασιάξῃ τοὺς χαιρετισμούς του, καὶ ἔχων τὸ πρόσωπον στρεφμένον πρὸς τοὺς κυρίους καὶ κυρίας, ἔκλυε τὰ βήματά του καρκινοειδῆ, ὅποταν ἄλλης νέας κωμικοτραγικῆς σκηνῆς, ἠνοίχθη τὸ παραπέτασμα. Μὴ προσέχων, ὡς εἴπομεν, εἰς τοὺς πόδας του, καὶ προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς κυρίαν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν ὀμιλεῖ μὲ πολὺ πάθος, ὀλισθήσας ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς κλίμακος, ὡς ἀστραπὴ εὐρέθη εἰς τὴν θάσιν τῆς, καταταράξας μὲ μεγάλον πάταγον ὅλην τὴν οἰκίαν. . . . μερικοὶ εἰς τὰ ἔσω δωμάτια συνομιλοῦντες,

νομίσαντες, ὅτι νέος σεισμὸς τοῦς ἐπαπειλεῖ ἐξήλθον μὲ βίαν, πλὴν ἀντὶ σεισμοῦ, ἔγειναν μάρτυρες τῇ σκηνῇ ταύτης.

Ὁ φίλος ἦτον εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, τὰ φορέματά του ἐσχίσθησαν, ὁ πῖλος του ἐπλακώθη, καὶ τὸ πρόσωπόν του εἰς μέρη τινὰ ἐκδάρθη, τὰ μαλλία του ριφθέντα ἀτάκτως ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸν ἐμπόδιζον ἀπὸ τοῦ νὰ ἰδῇ ποῦ εὐρίσκεται, τέλος ἀκούσας τὴν φωνὴν μου, μὲ ἔκραξεν, καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ καὶ διὰ νὰ ἰδῇ εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναχωρήσαμεν δρομαίως διὰ νὰ κρύψωμεν τὴν κατασχύνην του.

Ποῖος κακὸς δαίμων, τὸν εἶπα ἀπ' οὗ ἐξήλθομεν, μᾶς ἔσπρωξεν σήμερον ἐδῶ; — Ἀρυσέμε, μοὶ ἀπεκρίθη, ἀπὸ τὸ κακὸν μου κινδυνεύω νὰ σκάσω, καὶ πρὸ πάντων δὲν μὲ μέλλει δι' ἄλλο, παρὰ διότι ἦτον καὶ ἡ ἐρωμένη μου παρούσα. — Μὴν σὲ μέλλει, ἀδελφρέ, τοῦ λέγω, σὲ θεβαιώνω ὅτι καθόλου δὲν τῆς ἐκακοφάνῃ ὅπου ἔπεςες, μάλιστα τὴν εἶδα ὅπου ἐγελῶσε μὲ μεγάλην ὄρεξιν — Ὑπομονή! ἔχε ὑγίαν φίλε, μοὶ λέγει, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ τούτους τοὺς στενοὺς δρόμους, διὰ ν' ἀποφύγω τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Εἶπε, καὶ τρέξας ἔγεινε ἄφαντος ἀπὸ ἐμπρὸς μου.

Μετὰ τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο τοῦ φίλου μου συμβάν, διευθυνόμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπερνήσας ἤδη ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Δημοτικῆς Ἀστυνομίας ὅταν ἔκουσα ἄνθρωπον λέγοντα ὅτι βιάζομαι. — Στρέψας, εἶδα τὸν κύριον Γραμματέα τῆς Ἀστυνομίας μ' ὄλην τοῦ τὴν σοβαρότητα καθήμενον, καὶ ἐρωτῶντα τὸν λέγοντα τὸ διαβητήριον. — Τὸ ὄνομά σας; — Φίλιππος Βρακιβελάδης. — Ἡ Πατρίς σας; — Τὸ πολυβρύλλητον Φανίρι. — Τὸ ἐπαγγελματίας; — Π. λιτῆς. —

Ἀκούσας τὴν ὑπέρτιμὴν λέξιν του, τὶ δικάβολο! εἶπα, ἄραγε ποῦ νὰ εὑρίσκεται τὸ ποιητικὸν του κατάστημα νὰ ὑπάγω διὰ νὰ μοῦ κατασκευάσῃ μερικοὺς στίχους..... Ἀφῆσας ὁμῶς τὸν ποιητὴν μὲ τὸν κύριον Γραμματέα ἠκολούθησα ἀργὰ τὴν ἰδὸν μου.

Διευθυνόμενος, ὡς εἶπα, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπερνήσας ἀπὸ μεγάλον ἐμπορικὸν κατάστημα, ὅπου πρὶν πλησιάζω ἤκουσα ἀλλαλαγμοὺς, κτύπους, καὶ φωνάς· περίεργος ἐφθασα εἰς τὴν θύραν, καὶ εἶδα ἄνθρωπον ὀργισμένον τίσον, ὥστε ὁμοίᾳζε τίγρης ἀγρία μᾶλλον, ἀπὸ τὴν μανίαν του. Ὁ ἔμπορος ἦτον καὶ αὐτὸς ὀργισμένος δὲν ἐρώναζεν ὁμῶς ὡς τὸν πρῶτον τοῦ ὁποίου αἱ φωναὶ ἀντηχοῦσαν εἰς τὴν λεωφόρον. Στάς εἰς τὴν θύραν, ἠρώτησα τι τρέχει; ὑποπτεύσας μήπως πάλιν ἦτον περὶ πολιτικῆς ὁλόγος. Ὁ ἀδελφέ μου, κράζει ὁ ἔμπορος, ἔμβα νὰ σοῦ ἐξηγηθῶμεν διὰ νὰ κρίνης ἂν ἔχω δίκαιον, ἢ ὄχι. — Μ' ὅλον ὅτι, τοὺς εἶπα, τὸν δικαστὴν ἀκόμα δὲν ἔκαμα, (ἐλεῖ ὁμῶς σὰς ἀκούσω, λέγετε. — Φίλε μου, ἄρχισεν ὁ ἔμπορος ἀσθμαίνων, ὁ κύριος οὗτος ἦλθε πρὸ ἡμερῶν, καὶ ἠγόρασε ἀπὸ τὸ κατάστημά μου ταῦτα τὰ μεταξωτὰ (δείξας μοι ἐπὶ τῆς τραπέζης κομμάτια τινὰ μεταξωτῶν) διὰ δύο φορέματα τῶν θυγατέρων του, αἵτινες ἤθελον νὰ ὑπάγουν ταῖς ἀπερασμέναις εἰς τὸν χορόν. Ἀφ' οὗ παρήλθον ἀρκετὰ ἡμέραι τὸν ζητῶ τὰ χρήματα· δὲν σὲ τὰ δίδω· μοὶ λέγει.... — Ἐδῶ τὸν διέκοψεν ὁ ἄλλος ἀσθμαίνων, καὶ κράζων· "Ὀχι! δὲν σὲ εἶπα, ὅτι δὲν σὲ τὰ δίδω, σὲ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ φέρω ὀπίσω τὸ πρᾶγμα σου. — Πολλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος· ἂς ᾔναι! (ἐξακολουθεῖ) λοιπὸν ὁ φίλος, μετὰ τόσας ἡμέρας μοὶ φέρει σήμερον τὰ μεταξωτὰ εἰς τοιαύτην κατάστασιν κομματιασμένα, διότι αἱ θυγατέρες του τὰ ἐκο-

ψαν διὰ νὰ τὰ ράβουν, προφασιζόμενος ὅτι δὲν τὰ μετεχειρίσθη· κρίνε λοιπὸν ἂν ἦναι δίκαιον νὰ τὰ λάβω ὀπίσω. Στάσου! κράζει ὁ ἄλλος μὲ στεντόρειον φωνὴν, ἐτελείωσες; ἄκουσε κύριε, τώρα καὶ ἐμένα. Τὴν προπερασμένην Κυριακὴν δὲν ἤξεύρω πῶς ἦλθεν ἓνας γερμανὸς νὰ χαιρετήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον κἀνεὶς ἐκεῖ, ἄφησεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν ἓν γραμματίον ἐπισκέψεως λιθογραμμένον· Ἐπιστρέψας ἐγὼ, μὲ τὰς θυγατέρας μου, εὔρομεν αὐτὸ, καὶ κατ' ἀγνοίαν τὸ ὑπελάβαμεν ὡς πρόσκλησιν χοροῦ. Ἐκρίνα λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ προμηθεύσω τὰ ἀνάλογα φορέματα, καὶ ἦλθα ἐδῶ, ἔλαβα τὰ δύο μεταξωτὰ διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶν αἱ θυγατέρες μου διὰ τὸν χορόν. Μόλις τὰ ἔκοψαν, καὶ ἦλθεν κατὰ τύχην ἓνας στενὸς μου φίλος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ καὶ ἐχρημάτισεν χρόνους ἄρκετους εἰς τὴν Εὐρώπην, μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ γραμματίον ἐκεῖνο δὲν ἦτο πρόσκλησις χοροῦ ἀλλ' ἐπισκέψεως. Ἀρ' οὐ ἔμαθον τοῦτο ἔφερα εἰς τὸν κύριον τοῦτον τὸ πρᾶγμα του, διότι δὲν τὸ μετεχειρίσθη διὰ τὸν σκοπὸν ὁποῦ τὸ ἐπῆρα, δὲν ἔχω λοιπὸν δίκαιον; — Τὸ πρᾶγμα μου σὲ τὸ ἔδωσα ἀκέραιον, καὶ ἐχρεώστεις νὰ μοὶ τὸ φέρῃς καθὼς τὸ ἔλαβες, ἢ τοῦναντίον τὰ χρήματα· ἀλλ' ἂν λέγῃς ὅτι δὲν τὸ μετεχειρίσθης εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ μεταχειρισθῇς. — Πῶς; — ράψε το, φορέσέ το, καὶ χόρευε. ἐγὼ θέλω τὰ χρήματά μου. — ἐγὼ δὲν σὲ δίδω τίποτε. — Θὰ τὰ δώσῃς, καὶ θὰ σκάσῃς. — Δὲν σὲ δίδω τίποτε καὶ μὴν ὑβρίζῃς διότι τώρα μεταχειρίζομαι τὸ ξύλον. — Πῶς; μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον μου;... ἐμένα;... — Ναί, ἐσένα! — Εἶπε, καὶ ὑψώσας μὲ ὀρμὴν τὴν ράβδον του διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ, διαβόλου συνεργεῖα εὗρεθι ἓνα μεγάλον κάτοπτρον ἐκανωθὲν του τὸ ὁποῖον διεβράβη εἰς ἄπειρα τεμάχια. —

Πλήρωσε τώρα καὶ τὴν καθρέπτην, ζωνάξει ὁ ἔμπορος, καὶ μὲ ὀρμὴν τρέχει εἰς τὴν θύραν κράζων εἰς βοήθειαν τοὺς χωροφύλακας. — Ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν τὴν σκηνὴν, φοβηθεὶς μήπως μὲ ἐγκαλέσουν ὡς μάρτυρα εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ πρὸ πάντων μήπως ὁ ραβδισμὸς αὐξήσῃ, καὶ ἐξ ἀπροσεξίας μὲ φιλοδωρήσουν καὶ ἐμὲ, ἔφυγα δρομαίως, καὶ τοὺς ὄφρησα. Τὶ ἀπέγεινε φίλοι, δὲν ἤξεύρω. Τοῦτο μόνον ἔμαθον ἔπειτα ὅτι καὶ τὰ μεταξωτὰ ἐπληρώθησαν, καὶ τὸ κάτοπτρον.

Ἔρθασα εἰς τὴν οἰκίαν μου γελῶν διὰ τὰ ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα. Τὶ διχόλο! εἶπα, χθὲς μ' ἐτάραξεν ἓνα πολύπλοκον, καὶ τρομερὸν ὄνειρον, σήμερον πάλιν νὰ ἰδῶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τόσχα τεράστια! ἅς τὰ φυλάξω τοῦλάχιστον μυστικά, γράφωντάς τα εἰς τὸν Μένιππον! Ἰδοὺ, τὰ καταχώρισα κύριοι, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ φυλάξετε καὶ σεῖς μυστικά ὡς ἐγὼ. Αἱ ἀνταμοιβὴν δὲ σᾶς ὑπόσχομαι, εἰς κάθε δύο μῆνας νὰ σᾶς τυπώνω καὶ ἀπὸ ἓνα Μένιππον διὰ νὰ διασκεδάσετε, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως εἰς τὴν παραλαβὴν του νὰ δίδετε δύο στρογγυλάς, καὶ στιλπνάς στιλπνάς δραχμὰς διὰ νὰ κάμνω μὲ αὐτάς τὰ ἔξοδα τοῦ τύπου, διότι ὡς ὑπάλληλος εἶμαι καὶ πτωχότατος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Αὐτὴν τὴν λέξιν ὁ καθείς προσφέρει μ' ἀθυμίαν,
Καὶ βυθισμέναι αἱ ψυχαὶ εἰς τὴν μελαγχολίαν
μόνον αὐτὴν θυμοῦνται,
Καὶ δι' αὐτὴν συμπερασμοὺς εἰς τὴν ψυχὴν των φέρουν,
Πάντα κ' ἐμὲ τὰ χεῖλη μου ὁπότεν τὴν προσφέρουν
Σπασμοειδῶς κινοῦνται.

Ὁ μέγιστος καὶ ὑψηλὸς βαθμὸς τῆς εὐτυχίας,
Καὶ μάλιστα ἀναπόφευκτος πηγὴ τῆς δυστυχίας

Αὐτὸς πῶς εἶναι λέγουν,
Τοῦ κόσμου ὅλοι οἱ θνητοὶ διὰ τὴν δυνάμιν του,
Καὶ διὰ τὸν ἀκράτητον θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν του
Φοβοῦνται καὶ ὅλοι τρέμουν.

Ὡ θάνατε πικρότατε! πάντα παντοῦ θερίζεις,
Τοῦ κόσμου τὸ βασιλεῖον ὅλον ἐσὺ π' ὀρίζεις,
Καὶ εἰς τὰς προσταγὰς σου

Εἵμεθα ὅλοι γενικῶς, κάνεις δὲν ἡδυνήθη
Ἀπὸ τὰ ἔως σήμερον ἀναφανέντα πλήθη
Νὰ φύγῃ τὰς πληγὰς σου.

Ποῦ εἶναι τὰ βασίλεια; ποῦ εἶν οἱ τόσοι θρόνοι;

Ὅλα σὺ τὰ μετέβαλες εἰς τέφραν καὶ εἰς κόνιν,

Κι ἐν μοναχόν σου ἔλεμμα

Νὰ καταστρέψῃ δύναται θνητῶν τὰς προσπάθειας,

Τὰ πλούτη, δόξας, καὶ τιμὰς, στρατηγικάς, ἀξίας,

Καὶ βασιλέως δτέμμα.

Κι ὁπότεν μὲ θυμὸν πολὺν τὸ τόξον σου τανίζεις

Μὲ τὸ δρεπάνι τὸ σκληρὸ τὸν κόσμ' ὅλον θερίζεις,

Καὶ μὲ ἀψηφησίαν

Τοὺς νέους πέρνεις, καὶ σκληρὰ τὰς νέας τὰς σπαράττεις,
Καὶ εἰς τὰ αἰμοδόρα σου τὰ βέλη δὲν φυλάττεις
Τάξιν σχεδὸν κάμμιαν.

Τὴν ποθητὴν τοῦ ἐραστοῦ ἀρπάξεις ἐρωμένην,
Τῆς ἀδελφῆς τὸν ἀδελφόν, καὶ τὴν δυστυχισμένην
Εἰς λύπας τὴν ἀφίνης,
Τὰ τέκνα ὑπὸ τοὺς γονεῖς μὲ ἀδιαφορίαν,
Τὸν τρόμον, τὴν κατήφειαν, καὶ τὴν μελαγχολίαν
Στὰ μέτωπά των χύνεις.

Ὡς λύκος ποῦ στὰ πρόβατα σὴν πέσῃ λυσσασμένος
Μ' ὄρμην ἀρπάξει ὕποιο 'βρῆ, καὶ αἷμα διψασμένο;
σκορπᾷ καταξέσχίζει,
'Ομοίως καὶ ὁ θάνατος ὁπότεν ὀργισμένος
Εἰς τῶν ἀνθρώπων ρίπτεται τὸ δυστυχὲς τὸ γένος,
Μὲ τὸ σκληρὸν τὸ δρέπανον ὡς στάχεις τοὺς θερίζει.

Ποῦ τόσοι ἄνθρωποι σοφοί, καὶ ποιηταὶ μεγάλοι;
Ποῦ εἶναι ἡ περίφημος 'Ελένη εἰς τὰ κάλλη;
Ποῦ σώζονται; ποῦ εἶναι;

Ποῦ εἶναι τόσοι στρατηγοί, οἱ ῥήτορες, τὰ φῶτα,
'Ως λύχνος ποῦ ἐρώτιζον τὸν κόσμον ὅλον πρῶτα,
Αἱ θαυμασταὶ Ἀθῆναι;

'Ολα κατετερρώθησαν τὰ θαυμαστὰ τὰ τόσα,
'Οποῦ νὰ τὰ διηγηθῇ δὲν ἤμποροῦσε γλῶσσα,
Καὶ νὰ τὰ περιγράψῃ,

Κι ἂν τὸ ἐπεχειρῖζετο, ἦτο τῶν ἀδυνάτων
Χωρὶς ἀπὸ μιᾶς ζωηρᾶν φλόγα τῶν αἰσθημάτων
'Ο γράφων νὰ ἀνάψῃ.

Ὡ κατόικοι αὐτῆς τῆς γῆς! ποῦ πᾶτε; τί θαρρῆτε;
Ὅτι αἰώνια στὴν γῆν ποῦ εἰσθε θεὸς νὰ ζήτε;

Ἀλλοίμονον ὡς ἄνθη

Ἀνθῆτε ὅλοι ἐξαφνα, ἡ ρόδα ποῦ ἐβγαίνουν!

Κι οἱ χρόνοι σας ὡς ἀστραπὴ ἔρχονται καὶ πεθαίνουν,

Ἡ χόρτον ποῦ μαράνθη.

Ὁ τάφος, ὅταν ἀνοιχθῇ πάντοτε καταπίνει

Τοὺς εὐτυχεῖς, καὶ κάποτε τοὺς δυστυχεῖς ἀφίνει!

Αὐτοὶ φωνάζουν... πλὴν αὐτὸς ματαίως! δὲν ἀκούει

Τῶν εὐτυχῶν, καὶ τῶν καλῶν, τῆς θύρας τρέχει κρούει

Μόνον αὐτοὺς ἀνιλεῶς ἀρπάζει, καὶ ἀκαίρως

Πάντα παντοῦ εὐρίσκεται εἰς κάθε κόσμου μέρος·

Ἀγνώριστ' ὅλοι γίνονται, καὶ δοῦλος, καὶ δεσπότης,

Καὶ εὐμορφος, καὶ ἄσχημος, τὸ γῆρας, καὶ ἡ νεότης·

Τὸ μόνον ποῦ τὸν ἄνθρωπον, ἂν καὶ ἀποθανόντα

Στοὺς μεταγενεστέρους του ἀνακαλεῖ ὡς ζῶντα,

Τὸ σπάνιον προτέρημα ἡ ἀρετὴ εἶναι μόνη,

Καὶ τ' ὄνομά του εἰς τῆς γῆς τὰ πέρατα ἀπλώνει.

Κύτταξε τοὺς Σωκράτας μας, ἰδὲ τοὺς Περικλεῖς μᾶς,

Κύτταξε τοὺς Φωκίωνας, καὶ τοὺς Θεμιστοκλεῖς μας,

Τοὺς Ἀριστείδας, Σάλωνας, κι ἀκόμα τόσους ἄλλους,

Ποῦ οἱ αἰῶνες ἅπαντες ὠνόμασαν μεγάλους·

Νομίζεις πῶς ἀπέθανον; --- τὸ σῶμα των ἐτάφη,

Κ' ἡ δόξα των αἰώνιος κι ἀθάνατος ἐγράφη.

Πολὺ ἐπιθυμοῦσα

Μίαν στιγμὴν στὸν μάταιον τὸν κόσμον νὰ μὴν ζοῦσα!

Πλὴν ὅταν ἀποθάνω

Ἐπιγράψην νὰ γράψετε στὸ μνημεῖο μου ἐπάνω.

- « Ὡ διαβάτα, μῆνυτε τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων,
 « Πῶς ὅλοι ὦ; τὸ ὕστερον κερδίζουν τόσον τόπον,
 'Οπόσον τῶρ' ἐγὼ κρατῶ.
 « Τὶ κέρδος ἂν ἀπέκτησαν κτήματ' ἀγροῦς, καὶ πόλεις;
 « Καὶ Κυριάρχαι ἔγειναν τῆς Ὑφυλίου ὄλης,
 » Εἰπέ μοι τῶρ σ' ἐρωτῶ;
 « Τ' ἀκόρεστα τὰ πάθητων ἀκόμη πρὶν χορτάσων·
 « Κι ἂν τὰ χορτάσων, μὴν στιγμὴν σὺν τάφῳ θεὸν νὰ φθάσων·
 » Τότε ρεῖ! γύρισε ἰδὲ μικρὸν, ἢ καὶ μεγάλον,
 » Δὲν βλέπεις ἄλλο τίποτε εἰμὴ σωρὸν κοκκάλων.
 » Τὶ ὄρελος ἂν σήμερον πόλεις, καὶ τείχη κτίζουν,
 » Κι ἀνθρώπους τοὺς ὁμοίους τῶν με θάνατον φροβίζουν;
 » Τὶ κέρδος ἔνν ἄρπαξαν, ἢ εὐνευσαν κἀνένα;
 » Αὐτοὺς ποῦ βλέπεις σήμερον μεγάλους ρουσκομένους;
 » Ποῦ μεταξὺ τῶν τρώγονται .. ὦ τοὺς δυστυχισμένους!
 » Κι αὐτοί, κι αὐτοί μεθαύριον, θὰ γίνουν σὰν κ' ἐμένα.
 » Θὰ ἔλθῃ ναι, μίᾳ στιγμῇ ποῦ ὅλα θὰ τὰ χάσουν,
 » Καὶ μ' ἓνα μόνον σάβανον στὸν τάφον θεὸν νὰ φθάσουν·
 » Γυνοὶ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, γεμάτ' ἀπὸ κακίας
 » Θεὸν νὰ καλύπτ' ἡ σιωπὴ πράξεις τῶν τὰς δολίας·

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις Κύριοι.

Α. Θ. Μαυροκορδάτος	1	Β. Φλογαίτης	1
Ἀργύριος Θεοδοσιάδης ἐξ Ἀγ. Βαρβά.	1	Γεώργιος Σούτσος	1
Ἀντώνιος Κωνσταντίνου	1	Γ. Α. Βαριαδάκης	1
Α. Σαλωνιτίδης	1	Γ. Σταῦρος	1
Ἄριστ. Θ. Μαυροκορδάτος	1	Γ. Ἐλευθερούδης	1
Α. Γ. Ἰωαννίτης	1	Γεώργιος Χρήστου	1
Α. Παπαῖ Πάνος	1	Γεώργιος Μ. Χρυσόχοης	1
Ἀλέξιος Ν. Μίχου	1	Γ. Παλαμάκης Τήνιος	1
Α. Γρηγόριος Μείρας.	1	Γεώργιος Ραζής	1
Ἀπόστολος Γρυπάρης	1	Γ. Δ. Βώκου	1
Α. Βενιζέλος	1	Γ. Σ. Παππαδόπουλος	1
Α. Σοφόπουλος	1	Γ. Ἀθανασιάδης	1
Α. Ι. Χαλαράκης.	1	Γ. Γρυπάρης	1
Α. Κονταράτος.	1	Γ. Καλεθής	1
Α. Ἀντύπας	1	Γεώργιος Νεροῦτσος	1
Α. Μιαούλης	1	Γεώργιος Ὀλλανδᾶς	1
Α. Π. Χ. Ἀναργύρου	1	Γρηγόριος Ραστῆς	1
Ἀλέξανδρος Γωάννης	1	Γ. Ἀθανασίου	1
Α. Πλήσος	1	Γ. Κ. Ἰσχυόμαχος	1
Ἀντώνιος Εὐσταθίου	1	Γ. Σκούφος	1
Α. Τάκης	1	Γ. Πράσσας	1
Η. Κ. Α. Α.	1	Γ. Α. Μωραΐτης	2
Ἄγγελος Α. Χωματιανός	1	Γ. Α. Θερινός	2
Α. Λιονάρδος	1	Γ. Καμπούρογλου	1
Ἀπόστολος Σιμούλης	1	Γ. Βασιλείου	2
Α. Κ. Λογοθέτης	1	Γ. Α. Σταματάρας	2
Α. Γλαράκης	1	Γεώργιος Σκυλοδήμος	2
Α. Θ. Ἰωαννίδης	1	Γεράσιμος Σκοντζόπουλος	2
Ἀθ. Σκοντζόπουλος	1	Γ. Κωνσταντινίδης	2
Α. Βόκκος	1	Δ. Σούτσος	1
Α. Μαυρομάτης	1	Δ. Α. Μαυροκορδάτος	2
Ἀπόστολος Α. Σαμάρας	1	Διονύσιος Βασιλείου	1
Α. Ζαφειρόπουλος	1	Δ. Κ. Τσεντσερές	1
Α. Μεσχοβάκης	1	Δημ. Γ. Ἰωαννίτης	1
Α. Σ. Πσαΐας	1	Δ. Α. Ι. Κλάδος	1
Α. Δ. Ἀλεξάνδρου.	1	Δ. Σιλίδεργος	1
Β. Κονοφάος	1	Δ. Ν. Λεβίδης	1
Β. Μερτρούδ	1	Δημ. Ἀποστολίδης	1
Β. Βρυζάκης	1	Δημήτριος Ζώτος	1
Β. Τ. Οικαμίδης	1	Δ. Βουρνᾶς	1

Α. Κονδάκης	2	Ι. Μ. Δαμιανός	1
Α. Βισβύζης	1	Ι. Κασίρης	1
Ευστράτιος Τσίφης	1	Ι. Γλαρωτής	1
Ε. Μεδίνος	1	Ι. Γ. Λάτρης	2
Ε. Σκαρπέτης Σμυρναίος	1	Κ. Ι. Στρατιωδάκης	2
Ε. Βασιλείου	1	Κ. Θ. Κολοκορώνης	1
Ε. Α. Σίμος	1	Κωνσταντ. Κεσπέρης	1
Ε. 'Αγγελάτος	1	Κωνσταντ. Κολοκορώνης	1
Ηλίας Δωίλας	2	Κ. Γ. 'Ανδρόνικος	1
Ηλίας Καλαμογιάδης	2	Κ. Δημητριάδης	1
Η. Γ. Μπασιόπουλος	1	Κ. Κλεμούρης	1
Η. Γ. Παπακωνσταντίνου	1	Κ. Τσαλαπάκης	1
Θ. Κ. Σπανόπουλος	1	Κ. Χ. Παλιός	2
Θ. Καμπάνης	1	Κ. Ν. Παγανίλης	1
Θ. Μούζικος	1	Κωνσταντίνος Περασκέας	1
Θ. Στάγκας	1	Κ. 'Αντωνιάδης Σμυρναίος	1
Θ. Κ. Καβόκης	1	Κ. Πλατὺς Σμυρναίος	1
Θ. Κ. Μιχαλόπουλος	1	Κυρ. Γερασιόπουλος Σμυρναίος	1
Θωμάς Μισσαράλιωτης	1	Κ. Ράμης	1
Θ. Στεφανόπουλος	1	Κ. Πολυάδης	1
Θ. Μανούσης	1	Κ. Ν. Λεβίδης	1
Θ. Αικονόπουλος	1	Κλαφάκης	1
Θ. Σχινάς	1	Κ. Μ. Καλλίας	1
Ιωάν. Κουτσάλης	1	Κ. Ρίζος	1
Ιωάννης Α. Σούτσος	1	Κ. Καλαμίνδης	3
Ιωάν. Ζαφειρόπουλος	1	Λεωνίδας Δρακόνης	1
Ι. Μυμής	1	Λεωνίδας Καπύλλος	1
Ι. Γ. Τριανταφυλλίδης	1	Λεβίδης	1
Ι. Δ. Κορίνθιος	1	Μακρυγιάννης Συνταγματάρχης	1
Ι. Σωβής	1	Μ. Κοντομαρτί	1
Ι. Οικονομίδης	1	Μ. Ι. Μάριος	1
Ι. Χωρεπιακόπουλος	1	Μ. Διονυσίου	1
Ι. Χρύσανθος	1	Μ. Σ. Γεωργιάδης	1
Ι. Βενιζέλος	1	Μ. Παλλάδιος	1
Ι. Γ. Μευσουδάκης	1	Μ. Χαλκεκονδύλης	3
Ι. Ρόσης	1	Ν. Κωστής	1
Ι. Τομπανιάκης	1	Ν. Χαριτίδης	1
Ι. Μαστοράκης	1	Ν. 'Ιωαννίδης	1
Ι. Βλαχούτσος	1	Ν. Σ. Ραυτοπούλος	1
Ι. Α. Σωμάκης	2	Ν. Φ. Μακρή	1
Ι. Σακελλαρίδης	1	Ν. Λέριος	1
Ι. Μπαλός	1	Ν. Γερόντας	1
Ι. Γεωργιάδης	1	Ν. Τσαβέλας	1
Ι. Γούσιος	1	Ν. Όλλανδ'ος	1
Ιωάννης Σούτσος	1	Ν. Κακουλίδης	1
Ι. Βάρβογλης	1	Ν. 'Ιωαννίδης	1
Ι. Φ. Μυμής	1	Ν. Χωματιανός	1
Ι. Μάργης	1	Ν. Παύλας	1
Ι. Π. Δαδούπουλος	1	Ν. Δότης	1

Ν. Παρθαλῆς
 Ν. Βενιζῆλος
 Π. Ν. Νίγκας
 Π. Κολπονδίνος
 Πέτρος Πενταδέκας
 Παρθένιος Βασιλειδῆς
 Π. Παππᾶ Εὐσταθίου
 Π. Νικολαΐδης Σμυρν.
 Π. Σαμουράκης
 Π. Νικολαΐδης Ἡπειρώτης
 Π. Δ. Ταρσέπουλος
 Π. Θεοδώρου
 Παλαιολόγος Βενιζῆλος
 Π. Καμπουρόπουλος
 Π. Κίνταυρος
 Π. Γαλανόπουλος
 Π. Χ. Ἀθανασίου
 Π. Ζωγράφος
 Π. Π. Μπινεδούτης
 Π. Μεθωνός
 Π. Σ. Σκαπίσος
 Σ. Σταῦρος
 Σ. Καλλιφρονᾶς
 Σ. Λεκάτης
 Σ. Ραζῆς Κωνσταντίνου
 Στάμος Νάκος
 Σ. Α. Σπηλιωτάκης
 Σ. Α. Χωματιανός
 Σ. Α. Ἀγέλαστος
 Στ. Βλαχοπούλος
 Σ. Νικολαΐδης
 Σ. Θ. Χωματιανός
 Σ. Πήλικας
 Σ. Κοπανίστας
 Σ. Βέριος
 Χαλίου
 Χυρίδων Α. Σκοντσόπουλος
 Σ. Π. Σιμονέτος
 Χυρίδων Βαλτινός
 Τριαντ. Μπουγιουκλῆς
 Φ. Τσαφάκης
 Φ. Καστρισιᾶδης
 Χαράλαμπος Χριστόπουλος
 Χριστόδουλος Παυλίδης
 Χρῆστος Μπιλάλης
 Χρῆστος Κριεζόπουλος
 Χ. Μαργαρίτης
 Χ. Κανελοπούλος
 Χ. Δούλας

1 Χ. Ζώτες 1
 1 Χ. Ζαχαρίτσης 1

Πειραιῶς.

Ἀθαν. Πίνου 1
 Ἀθαν. Βαριαντῆς 1
 Α. Θεοχαρίδης 1
 Αθανάσιος Ζωγράφος 1
 Γ. Λαμπρινίδης 1
 Γ. Δημητρίου 1
 Γεώργιος Παππαδόπουλος 1
 Δ. Κ. Ισχυμαχός 1
 Δημ. Α. Κυθωνιώτης 1
 Ιωάννης Μπαλαμπάνης 1
 Μιχαὴλ Πλάτη 1
 Μ. Δυκτάκης 1
 Παν. Π. Μαράτος 1

Μεγάρων.

1 Ιωάν. Τσάτσος 1
 1 Α. Μάκης 1
 1 Α. Ι. Παριώτης 1

Αἰγίνης.

Ἀλμπρᾶντης 1
 Β. Σαπουντσάκης 1
 Σ. Σχινάς 1
 Σ. Ράλλης 1
 Μ. Τελμίδης 1
 Π. Ἀλεξάνδρου 1

Πατρῶν.

Α. Α. Παλαιολόγος 1
 Α. Σ. Χαραλάμπης 1
 Ἀναγ. Τσιντζῆς 1
 Α. Βλησμάς 1
 Ἀθ. Μαυρουτῆς 1
 Α. Α. Συνοδίνος 1
 Γ. Κόγκος 1
 Γ. Πανᾶς 2
 Γ. Α. Ζαήτης 1
 Δ. Βαλλιώσης 1
 Θρασύβουλος Ζαήτης 1
 Ι. Μποκκετύρης 1

Γ. Γκίκας
 Γ. Α. Κοντοπαύλος
 Κωνστ. Α. 'Ασπμακοπούλος
 Ν. Παππαζαφειρόπουλος
 Ν. Σαβαστιῶ
 Παναγῆς Φωκᾶς
 Π. Καλαμογιάρτης
 Π. Ραυτοπούλος
 Σ. Βένιτες
 Σ. Οἰκονομόπουλος
 Σ. Θ. Μαντσαζίνος
 Χ. Δισύλας Τσεβῆς
 Χ. Παμπούκης
 Χαρίλ. Θεοχαρόπουλος

Καλαριῶν.

'Αλ. Φωκᾶς
 Γ. Α. Διπάστας
 Δ. Α. Πλατανιπούλος
 Ἡρακλῆς Μάγκας
 Ἰωάννης Πουλάπουλος
 Ἰωάννης Κωνσταντινίδης
 Ἰωάννης Ζήρκος
 Ἰάκωβος Κούρτσουλας
 Γ. Α. Κοντολιών
 Ν. Μπουζουναράς
 Ν. Σ. Κανούσης
 Π. Μανασάκης
 Π. Κασσιμάτης
 Π. Χοιστοπούλος
 Π. Γ. Σταματιλόπουλος
 Π. Ρούσσης
 Π. Δ. Οἰκονομόπουλος
 Σ. Δ. Βουλπιώτης
 Ν. Δαμιᾶδας

Καλκίδος.

Γ. Βουλγαρίδης
 Γ. Μ. Δημῖλας
 Δ. Στανῶφ
 Δ. ἀππᾶγος
 Η Μ. Λαζάρου
 Γ. Φ. φίστας
 Γ. Μ. Μαυρομάτης
 Γ. Φιγκαράς
 Γ. Μήτσορας

Κ. Μ. Καλλίας
 Μ. Α. Σισίνης
 Π. Καλεβράς
 Σ. Λυκίδης
 Σ. Α. Δαλωνᾶς
 Χ. Γ. Βλαχαντίδης

Σπεισῶν.

Λ. Ν. Πάνου
 Λ. Ρωμανός
 Ἠλίας Λαυλᾶς
 Λ. Δ. Χαμαρτου

Πόρου.

Κ. Ν. Παγανέλης
 Μ. 'Απολύρας
 Γ. Νεφροποντίς
 Δ. Κ. Τσανταρῆς
 Ν. Δ. Βάκου
 Γ. Βασιλαδάκης
 Ερ. Γ. Κολωνέας
 Π. Ζήννης-ἐνομοστ.
 'Ανδρ. Χ. Δημητρίου
 Κωνσταντῆς Καρβέρης
 Στόμος Σαραφειμ
 Π. Σακελαρόπουλος
 Γ. Π. Γεωργαντοπούλος

Σκιάθου.

Δ. Μπενούκης
 Δ. 'Αποστολίδης
 Κ. Γ. Πρεβσας
 Δημήτριος Ράπτης
 Ἰωάννης Μαρούκας
 Κ. Δρίογλου
 'Ασκητίσας Χ. Ρήγας

Ναυπλίας.

Α. Κορνετοπούλος
 Παναγῆς Θεοδοσιάδης
 Νικόλαος Ζήντος ἐξ Ἀργους
 Χ. 'Αναργύρου
 Μ. Κοντσονόπουλος

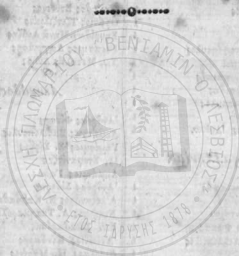
Γεώργ. Ι. 'Ιατρός	2	Νικόλαος Μουσούρης	1
Ι. Π. Γκινάκας	1	Κωνσταντίνος Α. Ραχής	1
'Ιωάννης Στρατηγόπουλος	1	'Ιωάννης 'Αρκαδιόπουλος	1
Μ. Σκαλιστήρης	1	Ήλιος Ζερβός 'Ιακωμάτος	1
'Αναστ. Μαυροκίφαλος	1	Γεώργιος Μάρκου Φωκάς	1
'Αναστ. Μαυρομάτης	1	'Αντώνιος 'Ανδρέου Μυλλαρίσσης	1
Φ. Σαπουντσόπουλος	1	'Αλεξάνδρος Μαρίνου Άννης	1
Μ. 'Ιωαννίδης	1	Γεράσιμος Καμπίτσας	1
Π. Φίλιππίδης	1	Δημ. Βοθροντός 'Ιωάννης	1
Ε. Ασυριώτης	1	Παναγής Καμπίτσας	1
Ε. Ρούπας	1	Δεκ. Κων. Ευσταθιάδης Ματαξάς	1
Ν. Κωνσταντινίδης	1	Βαγγέλης Καλογεράς	1
Χ. Τσανίτας	1	Νικόλαος 'Αγγελάτος	1
Κ. Μασκλαδάκης	1	Ρικάρδος Στίβενς	1
Μιχαήλ Γλύρας	1	Όράτιος Τζιτζιλιάς	1
Μ. Οικονόμου	1	Σπυρίδων Μηνιά Λούλης	1
Νικόλαος Α. 'Αντωνόπουλος	1	Γεράσιμος Λαγγούσας	1
Ειρήνη Α. Παππά	1	Σπ. Μεταλάς Λιθιος	1
Κωνσταντίνος Γλιππιτής	1		
Παναγιώτης Σιλαϊδής	1		
Κυριάκος Πονηρόπουλος	1		
Μ. Λιώσσης	1		
Παναγιωτόπουλος 'Ανθυπ.	1		

Κεφαλληνίας.

Κυριάκος Ν. Χωροφάς	1	Λευκάδος.	
Μαρτίνος Π. Λούλης	1	'Ανδρέας Φίτσας	1
Διονύσιος Σ. Βαντόρου	1	Αημήτριος Βασιλόπουλος	1
Κωνστ. Μαρίνου Φωκάς	1	Γεράσιμος Σ. Σέρβος	1
Γεράσιμος Π. Λευκόκοιλος	1	Π. Στεφανίτζης	1
Γεώρ. Σ. Καρούσης	1	Αημήτριος Γκίνης	1
Παναγής Πανός	1	'Ανδρέας Σιδερής	1
Γεράσιμος Πήλικας	1	Α'λέξανδρος Ν. Καβδαδάς	1
Άγγελος Ρωμάνος	1	Νικόλαος Α. Τσαγκαρόλης	1
'Ιωάννης Λιβαδός	1	Σπ. Σκαδάρης	1
'Αθ. Γ. Μπασίας	1	'Αντώνιος Κόνδαρης	1
Γερ. Νικ. Φωκάς Τζανιτάτος	1	Νικόλαος Π. Μαρτίνος	1
Αημήτριος Λοβέρδος	1	Τιμόθεος Θ. Ζήλικας	1
Νικ. Σ. Γιαννουλάτος	1	Μιχαήλ Δελζόρτης	1
Σπ. Λούλης Π. Παναγής	1	'Απόστολος Σφαίλας	1
Βαπτιστής Δ. Μαλίτας	1	Σπ. Βαλαορίτης	1
Δημ. Β. Βένετος	1	Ι. Μούρμουρας	1
'Αθ. Ι. Καραμάνη	1	Θεόδωρος Σουλαϊδόπουλος	1
Γερ. Τυπάλδος Μαράτος	1	Νικόλαος Σταύρος	1
Διονύσιος Μανιάτης	1	'Ιωάννης Ν. Μαρτίνος	1
'Ιωσήφ Ν. Μπαφεράτος	1	Σπυρ. Φίλιππας	1
'Ιωάννης Γ. 'Αλφονσάτος	1	Π. 'Ανηφαντής	1
		Βλάσσιος Δ. Στεφανίτσας	1
		'Ιακώβος Βεμδενόντας	1
		Δημ. 'Αναστάσιος Τυπάλδος	1
		Πρόεδροι τών Δικαστηρίων.	1
		Σπυρίδων Κόγγος	1
		'Αλέξιος Ν. Σταματελόπουλος	1

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ζητούμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς μὴ καταχωρηθέντας συνδρομητάς διότι ἕνεκα τῆς κακογραφίας τῶν ὑπογραφῶν, καὶ ἕνεκα τῆς βραδείας τῶν καταλόγων ἀποστολῆς, ἐκ μέρους τῶν κυρίων ἀνταποκριτῶν μας συνέβη τοῦτο.

Ευρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Τοπογράφῳ Ν. Παπαθεοφύλῳ, πα-
ρὰ τῷ ἰατρῷ, καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις Ρίτσ, καὶ Κορομυλῇ.

Ἐν Ναυπλῳ παρὰ τοῖς Τοπογράφοις Κ. Τόμπρη καὶ συντροφίᾳ.

Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ Κ. Ν. Καραμυθεοφύλῳ.

Ἐν Ἐρμούπολει παρὰ τῷ Κ. Ν. Βαρσάνη καὶ Γ. Μελιστάγγῳ.

Ἐν Τριπόλει παρὰ τῷ Χαντζῇ Σαράντῳ.

Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ Κ. Κ. Οἰκονομίδῳ.

Ἐν Αἰγίᾳ παρὰ τῷ Κ.

Ἐν Ἀμφίτῳ παρὰ τῷ Κ. Ν. Κυριακίδῳ.